

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2013. NOVEMBER

Liahóna

Általános konferenciai beszéd

**Az egyháztagság elérte
a tizenötmilliót**

**A teljes idejű
misszionáriusok
száma meghaladta
a 80 000 főt**

AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MŰZEIUM JÓVÓTÁBÓL

Gileádi balzsamolaj. Készítette: Annie Henrie

„Nincsen-e balzsamolaj Gileádban?» (Jeremiás 8:22). ...A szeretet az a balzsamolaj, amely gyógyulást hoz a léleknek. ...[A] Fiú, vagyis az Úr Jézus Krisztus, életét adta, hogy örök életünk lehessen, mert annyira szerette az Atyját és bennünket» (Thomas S. Monson, "A Doorway Called Love," Ensign, Nov. 1987, 66).

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Üdvözlünk benneteket a konferencián!
Thomas S. Monson elnök
- 6 Általános konferencia: A hit és a bizonyosság erősítése
Robert D. Hales elder
- 9 Légy szelíd és alázatos szívű
Ulisses Soares elder
- 12 Tudjuk-e, mivel rendelkezünk?
Carole M. Stephens
- 15 Tekintsetek előre, és higgyetek!
Edward Dube elder
- 17 A menny ablakai
David A. Bednar elder
- 21 Jöjj, tarts velünk!
Dieter F. Uchtdorf elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 25 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Henry B. Eyring elnök
- 26 A lelki védelem kulcsa
Boyd K. Packer elnök
- 29 A nő erkölcsi ereje
D. Todd Christofferson elder
- 33 Az Úr stratégiai tervének meggyorsítása
S. Gifford Nielsen elder
- 35 Kis és egyszerű dolgok
Arnulfo Valenzuela elder
- 37 Akarsz-e meggyógyulni?
Timothy J. Dyches elder
- 40 Mint az elroshadt edény
Jeffrey R. Holland elder
- 43 Helyezzétek bizalmatokat az Úrba!
M. Russell Ballard elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 46 A Hittételekben található tanok és tantételek
L. Tom Perry elder
- 49 Nem vagytok többé idegenek
Gérald Caussé püspök
- 52 Ő hívott el, hogy hirdessem igéjét
Randy D. Funk elder
- 55 Most már menni fog!
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 58 Bekötözni sebeiket
Henry B. Eyring elnök
- 61 Igaz pásztorok
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 69 Az unokáimhoz
Henry B. Eyring elnök
- 72 Idegen istenek
Dallin H. Oaks elder
- 76 Térjete meg!
Bonnie L. Oscarson
- 79 Erő a kitartáshoz
Richard J. Maynes elder
- 82 Személyes erő Jézus Krisztus engesztelése által
Richard G. Scott elder
- 85 „El nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled”
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 88 Jeremiás siralmi: Óvakodjatok a rabságtól!
Quentin L. Cook elder
- 92 Hatalom a papságban
Neil L. Andersen elder
- 96 Isten hatalmával és felhatalmazásával tanítani
David M. McConkie
- 99 Folyamatosan, szilárdan kapaszkodva
Kevin S. Hamilton elder
- 102 Nézz fel!
Adrián Ochoa elder
- 104 Közelebb kerülni Istenhez
Terence M. Vinson elder
- 106 Döntések az örökkévalóságra
Russell M. Nelson elder
- 110 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

- 111 A szövetségek megtartásából származó erő, öröm és szeretet
Linda K. Burton
- 115 Nagy okunk van az örömezésre
Carole M. Stephens
- 118 Tartsatok igényt szövetségeitek áldásaira
Linda S. Reeves
- 121 Soha nem járunk egyedül
Thomas S. Monson elnök
- 64 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai
- 124 Általános segédszervezeti elnökségek
- 125 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 126 Az egyház hírei

A 183. Félévi Általános Konferencia összegzése

2013. OKTÓBER 5., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Kent F. Richards elder.
Záróima: Matthew O. Richardson.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. Csofaldatosak a Te dolgaid. *Himnuszok*, 171. sz.; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Izráel, Istened szólít. *Himnuszok*, 7. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Napfény van ma az én szívemben. *Himnuszok*, 145. sz.; Tartsd meg a törvényt. *Himnuszok*, 191. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Gyertek, hálás emberek. *Himnuszok*, 46. sz., feld. Wilberg, kiad. Oxford.

2013. OKTÓBER 5., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Paul V. Johnson elder.
Záróima: Carol F. McConkie.
Zene: a utahi Roy, Kanesville, Hooper és West Haven Cövekek családí kórusa; vezényelt: Jane Fjeldsted; orgonán kísért: Linda Margetts. Ezen a fenséges napon. *Himnuszok*, 28. sz., feld. Fjeldsted/Margetts, kiadatlan; Tudom, hogy Szabadítóm szeret engem. A gyermekek 2010-es úrvacsoragyűlési bemutatója, Bell és Creamer, feld. Fjeldsted/Margetts, kiadatlan; Hithú szentek. *Himnuszok*, 35. sz.; Ha szeretet van otthon. *Himnuszok*, 186. sz., feld. Fjeldsted/Margetts, kiadatlan.

2013. OKTÓBER 5., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Paul E. Koelliker elder.
Záróima: Walter F. González elder.
Zene: a utahi Murray ároni papsági kórusa; vezényelt: Kelly DeHaan; orgonán kísért: Richard Elliott. "Sing Praise to Him," *Hymns*, no. 70, feld. Kempton, kiadatlan; "Like Ten Thousand Legions Marching," *Hymns*, no. 253, feld. Elliott, kiadatlan; Tégy mindig jó! *Himnuszok*, 152. sz.; Nagy Istenünk, mindenható kezed. *Himnuszok*, 34. sz., feld. Huff, kiadatlan.

2013. OKTÓBER 6., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Cheryl A. Esplin.
Záróima: Francisco J. Viñas elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Clay Christiansen és Richard Elliot. Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz.; Örvendj Királyodban! *Himnuszok*, 30. sz.; Ó, Mester, a vihar tombol. *Himnuszok*, 57. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Húzd tovább a szekeret! *Himnuszok*, 164. sz.; "O Divine Redeemer," *Himnuszok*, 11. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2013. OKTÓBER 6., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: David L. Beck.
Záróima: Claudio R. M. Costa elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. "They, the Builders of the Nation," *Hymns*, no. 36, feld. Wilberg, kiad. Jackman; Amikor újra eljön. *Gyermekek énekeskönyve*, 46., feld. Murphy, kiadatlan; Elhívtok. *Himnuszok*, 161. sz.; Maradj velem, az est leszállt. *Himnuszok*, 100. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2013. SZEPTEMBER 28., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Linda K. Burton.
Nyitóima: Laraine Swenson.
Záróima: Ana De Agostini.
Zene: a Provói Misszionáriusképző Központ segítőegyleti kórusa; vezényelt: Emily Wadley; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe. Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; Menj, hittel hirdesd. *Himnuszok*, 169. sz.; Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz., feld. Sally DeFord, kiadatlan; Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz., feld. Wadley, kiadatlan; Több szentséget adjál. *Himnuszok*, 75. sz., feld. Lyon, kiad. Jackman.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők az interneten a conference.lds.org címen. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A hanganyagot általában a konferenciát követő két hónapon belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válassza ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Cody Bell.

Hátoldal fotó: Cody Bell.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith és Byron Warner; a panamai Arraijánban Josué Peña; a braziliai Brazíliavárosban Tomé Siqueira; a Fülöp-szigeteki Cavitében Danilo Soleta; az USA-ban a Texas állambeli Colleyville-ben Mark Mabry; a braziliai Foz do Iguacuában Lincoln Parmezan de Melo; a guatemalai Guatemalavárosban Don Searle; a perui Limában Stephanie Navarette; az angliai Londonban Preston Judy; a franciaországi Lyonban Carolyn Carter; a panamai Panamavárosban Josué Peña; az olaszországi Rómában Massimo Criscione; és a chilei Santiagóban Cristian F. Castro Marin készítette.

2013. NOVEMBER XXI. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

LIAHONA 10791 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kóvruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálattal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2013. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 21 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431) POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

BESZÉLŐK BETÜRENDEN

Andersen, Neil L. 92
Ballard, M. Russell 43
Bednar, David A. 17
Burton, Linda K. 111
Caussé, Gérald 49
Christofferson, D. Todd 29
Cook, Quentin L. 88
Dube, Edward 15
Dyches, Timothy J. 37
Eyring, Henry B. 25, 58, 69
Funk, Randy D. 52
Hales, Robert D. 6
Hamilton, Kevin S. 99
Holland, Jeffrey R. 40
Maynes, Richard J. 79
McConkie, David M. 96
Monson, Thomas S. 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Russell M. 106
Nielsen, S. Gifford 33
Oaks, Dallin H. 72
Ochoa, Adrián 102
Oscarson, Bonnie L. 76
Packer, Boyd K. 26
Perry, L. Tom 46
Reeves, Linda S. 118
Scott, Richard G. 82
Soares, Ulisses 9
Stephens, Carole M. 12, 115
Uchtdorf, Dieter F. 21, 55
Valenzuela, Arnulfo 35
Vinson, Terence M. 104

TÁRGYMUTATÓ

aktivizálás 12, 21, 35
áldások 17
áldozat 76
általános konferencia 6, 110
anyaság 29, 72
barátkozás 21, 49
békeesség 26
bizonyosság 76, 79, 102
boldogság 69, 85
bűnbánat 26, 52, 55, 82, 118
család 29, 69, 72, 88, 106
csodák 43
depresszió 40
egyházi elhívások 15, 69
egyházi gyűlések 15, 99
egyházi növekedés 4
egyházi vezetők 25
egység 15, 49
erkölcsi tisztaság 29, 72
felkészülés 102
gyógyulás 37
hála 85
halandó test 106
hatalom 92, 96
házasság 69, 72, 106
házitanítás 61
hit 15, 21, 43, 104
Hittelemek 46
igazlelkűség 79
ima 121
inspiráció 6, 58
Izrael háza 88
Jézus Krisztus 9, 15, 37, 82, 102, 111
Jézus Krisztus engesztelése 52, 55, 69, 82, 118
Joseph Smith 96, 102
jószerűség 58
kitartás 40, 79, 85, 99

könyörület, 40
média 102
megbocsátás 37
megpróbáltatás 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
megtérés 76
Mennyei Atya 69
misszionáriusi munka 4, 33, 35, 43, 52
misszionáriusok 33
Mormon könyve 82
nők 29
önrendelkezés 106
önuralom 9
összetartozás 21
papság 46, 58, 92, 115
parancsolatok 72
próféták 6
rabság 88
szombat 99
szabadítás terve 72
szelídség 9
szentírások 26
szentírás-tanulmányozás 46, 96, 121
Szentlélek 96
szeretet 12, 35, 43, 49, 69, 104, 111, 121
szertartások 92, 115
szolgálat 12, 58, 61, 82, 96, 111
szövetségek 12, 82, 99, 111, 115, 118
tanítás 96
templomok 17, 115, 118
tized 17
úrvacsora 99, 118
utolsó napok 26
vallásszabadság 88

Thomas S. Monson elnök

Üdvözlünk benneteket a konferencián!

*Imádkozom, hogy miközben figyelünk és tanulunk,
mindannyiunkat eltöltsön az Úr Leleke.*

Szeretett testvéreim, mily nagyszerű, hogy újra találkozhatunk! Egy kicsivel több mint 183 esztendeje került sor az egyház megszervezésére Joseph Smith próféta által, az Úr irányítása alatt. Azon az 1830. április 6-i összejövetelen az egyház hat tagja volt jelen.¹

Nagy örömmel jelentem be, hogy két héttel ezelőtt az egyház tagjainak száma elérte a 15 milliót. Az egyház továbbra is folyamatosan növekszik, egyre több ember életét változtatva meg évről évre. Egyszer jobban szétterjed az egész világon, miközben misszionáriusaink felkutatják azokat, akik az igazságot keresik.

Alig telt el egy év azóta, hogy bejelentettem a misszionáriusi korhatár csökkentését. Azóta a teljes időben szolgáló misszionáriusok száma a 2012. októberi 58 500-ról a mostani 80 333-ra emelkedett. Milyen hatalmas és inspiráló reakciónak vagyunk tanúi!

A szent írásokban nem adatott fontosabb kijelentés, kötelezőbb érvényű

felelősség, közvetlenebb utasítás, mint az, amelyet a feltámadott Úr mondott, amikor megjelent tizenegy tanítványának Galileában, és így szólt: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”². Ahogy azt Joseph Smith próféta kijelentette: „[Mindent egybevetve] a legnagyobb és legfontosabb munka az evangélium prédikálása.”³ Néhányan közületek bizonyára emlékeznek még David O. McKay elnök szavaira, aki ezt az ismerős mottót fogalmazta meg: „Minden egyháztag misszionárius!”⁴

Az ő szavaikhoz hozzáteszem a sajátjaimat is. Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz. Ő előkészítette számunkra azokat az eszközöket, amelyekkel sokféleképpen tudjuk megosztani az evangéliumot,

és segíteni fog a munkánkban, ha hittel cselekedve igyekszünk elvégezni azt.

E misszionáriusi erő fenntartása érdekében arra kértem egyházunk tagjait a múltban, hogy lehetőségeikhez mérten tegyenek nagylelkű hozzájárulásokat az egyházközségi misszionáriusi alapba vagy az egyház Általános Misszionáriusi Alapjába. Nagy meglepedésre ad okot az e

kérésre adott válaszotok, mellyel sok ezer misszionárius támogatásában segítettetek, akiknek a körülményei nem teszik lehetővé, hogy önjelölt szolgáljanak. Köszönetet mondok nektek nagylelkű hozzájárulásotokért. A segítségre folyamatosan szükség van, hogy továbbra is segíthessük azokat, akik szolgálni vágnak, de saját maguknak nincsenek meg az ehhez szükséges eszközeik.

Kedves testvérek, most azért jöttünk ide, hogy útmutatásban és sugalmazásban részesüljünk. A következő két napon elhangzó üzenetek különféle evangéliumi témákat fognak érinteni. Azok a férfiak és nők, akik majd hozzátok szólnak, mennyei segítséget kértek az általuk elmondandó üzenetekhez.

Imádkozom, hogy miközben hallgatjuk őket, és tanulunk tőlük,

mindannyiunkat eltöltsön az Úr Lelke. Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Habár több tucatnyian is jelen voltak az egyház megszervezésének napján, hivatalosan hatan lettek alapító tagként megnevezve.
2. Máté 28:19.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*. 347.
4. David O. McKay, in Conference Report, Apr. 1959, 122.

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Általános konferencia: A hit és a bizonyosság erősítése

*Ó, mily nagy szükségünk van általános konferenciákra!
A konferenciákon keresztül megerősödik a hitünk,
és elmélyül a bizonyosságunk.*

Köszönetet mondunk Monson elnök a tanításodért és a krisztusi szolgálatban mutatott példádért, valamint azon felhívásodért, hogy mindannyian legyünk misszionáriusok. Folyamatosan imádkozunk érted.

A mi adományozási korszakunkban a Szabadító Jézus Krisztus a következőképp utalt a szentek gyülekezetére: „általános konferenciám”¹.

Akárhogyan legyünk is ezen a világon, akárhogyan kövessük is ezeket az eseményeket, tanúságomat teszem, hogy most az Ő konferenciájára gyűltünk össze. Arról is bizonyágomat teszem, hogy az Ő szavát fogjuk hallani, mert azt mondta: „...akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz.”²

A konferenciák mindig is részét képezték Jézus Krisztus igaz egyházának. Ádám összehívta utódait, és prófétált nekik az eljövendő dolgokról. Mózes összegyűjtötte Izrael gyermekeit, és megtanította nekik a parancsolatokat, melyeket kapott. A Szabadító

egybegyűlt sokaságokat tanított mind a Szentföldön, mind az amerikai kontinensen. Péter Jeruzsálemben gyűjtötte egybe a hívőket. Ezen utolsó napok első általános konferenciáját már két hónappal az egyház megalapítása után megtartották, és ez a minta a mai napig folytatódik.

E konferenciák mindig az Úr irányítása alatt és az Ő Lelkének útmutatásai szerint történnek.³ Nem jelölnek ki számunkra konkrét témákat. Hete-kig, hónapokig, és gyakran álmatlan éjszakákon át várunk az Úrra. Böjtölés, imádkozás, tanulmányozás és elmélkedés által tudjuk meg, hogy Ő mit szeretne, mit mondjunk.

Néhányan talán felteszik a kérdést: „Miért nem érkezik a sugalmazás könnyen és gyorsan?” Az Úr ezt tanította Oliver Cowderynek: „...tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e”⁴. A konferenciái üzeneteket imádságos felkészülés után kapjuk meg, a Szentlelken keresztül.

E tantétel az egyház minden tagjára igaz, amikor egyházközségi, cövek- és általános konferenciára készülünk. Tanulmányozzuk az elménkben, hogy mire van szükségünk és mit kívánunk Mennyei Atyánktól, majd imádkozunk, hogy megértsük és alkalmazzunk tudjuk a tanultakat. Ahogy közeledik a konferencia ideje, feláldozunk bizonyos tevékenységeket, „félre[teve] e világ dolgait, [hogy] keres[sük] egy jobbnak dolgait”⁵. Ezután egybegyűjtjük a családjainkat, hogy hallgassák az Úr szavát, ahogyan Benjámin király népe tette.⁶

A gyermekek és a fiatalok is szeretnek részt venni ebben. Súlyos hibát követünk el, ha azt feltételezzük, hogy a konferencia meghaladja az intellektuális és lelki fogékonyságukat. Az egyház ifjú tagjainak azt mondom: megígérem, hogy ha figyeltek, érezni fogjátok, ahogyan a Lélek eltölt benneteket. Az Úr meg fogja mondani nektek, mit vár el tőletek az életekben.

A konferenciákon meghallhatjuk az Úr azon szavait, melyek csak nekünk szólnak. Egy egyháztag a következő bizonyágot tette: „Miközben az ön beszédét hallgattam, teljesen megdöbbsztem. [...] A beszéde személyes kinyilatkoztatás volt közvetlenül az Úrtól a családom számára. Soha nem tapasztaltam még a Lélek olyan erős megnyilvánulását az életemben, mint azokban a percekben, amikor a Szentlélek egyenesen hozzám szólt.”

Egy másik egyháztag ezt mondta: „Soha nem éreztem még ilyen mélyen, hogy egy beszéd nekem szólt volna.”

Ez azért lehetséges, mert a Szentlélek oly módon viszi el az Úr szavát a szívünkhöz, hogy meg tudjuk érteni.⁷ Amikor jegyzetelek a konferencián, nem mindig azt írom le, amit a beszélő mond; azt a személyes útmutatást jegyzem le, melyet a Lélektől kapok.

Amit *mondanak*, nem annyira fontos, mint az, amit *hallunk és érzünk*.⁸ Ezért fektetünk hangsúlyt arra, hogy olyan környezetben éljük át a konferenciát, ahol a Lélek halk, szelíd hangja tisztán hallható, érezhető és érthető.

Ó, mily nagy szükségünk van általános konferenciákra! A konferenciákon keresztül megerősödik a hitünk, és elmélyül a bizonyosságunk. Megtérően pedig erősítjük egymást, hogy szilárdan tudjunk állni eme utolsó napok tüzes nyilainak záporában.⁹

Az elmúlt évtizedekben az egyházat nagyrészt elkerülték az olyan szörnyű félreértések és üldöztetések, melyeket a korai szentek tapasztaltak. Ez nem lesz mindig így. A világ egyre gyorsabban távolodik az Úrtól, és messzebb kerül tőle, mint valaha. Az ellenség szabadjára lett engedve a földön. Figyeljük, halljuk, olvassuk és megosztjuk a próféták szavait, hogy figyelmeztetve és védve legyünk. Például A család: Kiáltvány a világhoz című kiadvány jóval azelőtt adatott nekünk, hogy megtapasztaltuk volna azokat a kihívásokat, melyekkel ma a családok szembenéznek. Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyága dokumentumot még azelőtt készítették, hogy a leginkább szükségünk lenne rá.

Mi talán nem ismerjük minden okát, hogy a próféták és a konferenciái beszélők miért beszélnek nekünk bizonyos témákról a konferencián, de az Úr tudja. Harold B. Lee elnök ezt tanította: „Ezen egyház tagjaiként csak akkor vagyunk biztonságban, ha ...hallgat[unk] azokra a szavakra és parancsolatokra, amelyeket prófétáján keresztül ad az Úr... Lesznek olyan dolgok, amelyek türelmet és hitet követelnek. Lehet, hogy nem tetszik majd nektek, ami az egyház felhatalmazottjától [érkezik]. Lehet, hogy ellentétes lesz a [személyes]

nézeteitekkel. Lehet, hogy ellentétes lesz a társadalmi nézeteitekkel. Lehet, hogy nem lesz összeegyeztethető a társadalmi életetek egy részével. Ám ha úgy hallgattok ezekre a tanításokra, türelemmel és hittel, mintha magának az Úrnak a szájából hangzanának el, akkor az ígélet szerint »a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért« (T&Sz 21:6).¹⁰

Honnan tudta Lee elnök, hogy mivel fogunk szembenézni napjainkban? Onnan, hogy próféta, látnok és kinyilatkoztató volt. És ha most figyelünk a prófétákra és engedelmeskedünk nekik – beleértve azokat, akik ezen a konferencián szólnak hozzánk –, akkor megerősödünk és oltalmat nyerünk.

Az általános konferencia legnagyobb áldásai csak a konferencia lezárulta után érnek minket. Ne feledjétek a szentírásokban oly gyakran ismételt mintát: összegyűlünk, hogy halljuk az Úr szavait, majd visszatérünk az otthonainkba, hogy az életünkbe ültessük azokat.

Miután Benjámín király tanította a népet, „elbocsátotta a sokaságot, és ők visszatértek, mindenki a családjával, a saját házaikba”¹¹. Limhi király ugyanezt tette a saját idejében.¹² A Szabadító, miután tanította és szolgálta a népet a Bőség földjén lévő templomnál, a következő kérést intézte hozzájuk: „Menjetek hát el az

otthonaitokba, és gondolkozzatok el azokon a dolgokon, amiket mondtam, és kérjétek az Atyát az én nevemben, hogy megérthessétek őket, és készítsétek elő elméteket a holnapi napra, és én ismét eljövök hozzátok.”¹³

A Szabadító e kérését teljesítjük, amikor elgondolkodunk és imádkozunk, hogy megértsük a tanítottakat, majd megyünk és megtesszük az akaratát. Emlékezzetek Spencer W. Kimball elnök szavaira: „Rájöttem, hogy amikor ma este hazatérek erről [az általános] konferenciáról..., életemnek rengeteg olyan területe van, amelyet tökéletesíthetek. Elméletben listát készítettem róluk, és munkához szándékozok látni, amint vége a konferenciának.”¹⁴ Monson elnök nemrég ezt mondta: „Buzdítalak benneteket, hogy... olvassátok majd át a beszédeket, és gondolkozzatok el a bennük található üzeneteken. A saját tapasztalatom azt mutatja, hogy még többet nyerek ezekből a sugalmazott beszédekből, amikor mélyebben is áttanulmányozom azokat.”¹⁵

Amellett, hogy személyes és családi szentírás-tanulmányozásra hív bennünket, Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy rendszeresen tanulmányozzuk és alkalmazzuk a konferencián tanultakat is. Bizonyosságomat teszem, hogy azok, akik az Úrba vetik a bizalmukat, és hittel engedelmeskednek e tanácsnak, hatalmas erőre tesznek szert, amely megáldja őket és a családjukat nemzedékeken át.

Mennyei Atyánk előkészítette az utat. Ezen a konferencián az egyház 97%-a a saját nyelvén hallhatja az üzeneteket. Egyháztagnak milliói 197 országban, 95 különböző nyelven nézik majd a konferenciát. Mindössze két vagy három napon belül az üzenetek elkezdnek megjelenni angolul az LDS.org honlapon, egy hét múlva pedig már 52 nyelven lesznek elérhetőek. Az általános konferencia anyagát tartalmazó nyomtatott egyházi folyóiratokat pedig most már három héten belül kézhez kapjuk. Többé már nem kell hónapokat várnunk, hogy a beszédek megérkezzenek postán. A számítógépeken, telefonokon vagy egyéb elektronikus eszközökön elolvashatjuk, meghallgathatjuk, megnézhetjük és megoszthatjuk a próféták tanításait. Bármikor, bárhol bővíthetjük a tudásunkat, erősíthetjük a hitünket és a biztonságunkat, megvédhetjük a családjunkat, és biztonságban hazavezethetjük őket.

E konferencia üzeneteit az ifjúsági tananyag online változatába is beleszövük majd. Szülők, ti is hozzáférhettek a fiatalok leckéihez az LDS.org honlapon. Nézzétek meg, mit tanulnak a gyermekeitek, és foglaljátok bele e témákat a személyes tanulmányozásokba, a családi beszélgetésekbe, a családi estekbe, a családi tanácsokba, valamint az egyes gyermekeitekkel folytatott személyes interjúkba, melyek során feltárjátok az egyéni tanulási szükségleteiket.

Minden egyháztagot arra buzdítok, hogy használja az egyház honlapjain

és a mobilalkalmazásokon keresztül elérhető forrásokat. Folyamatosan frissítik azokat a könnyebb alkalmazhatóság érdekében, valamint aktualitásuk tekintetében. Az LDS.org honlapon olyan forrásokat is találtak, melyek segítenek tanulmányoznotok az evangéliumot, megerősítenek az otthonotokat és a családotokat, valamint szolgálnotok az elhívásotokban. Megtalálhatjátok az őseiteket is, akiknek templomi szertartásokra van szükségük, valamint azokat a forrásokat, melyek segítenek benneteket a szabadítás munkájában, beleértve az evangélium megosztását. A szülők az élre állhatnak abban, hogy felkészítsék gyermekeiket a keresztkedésre, a papságra, a teljes idejű missziókra és a templomra. E források segíthetnek nekünk a templomi szertartások és szövetségek szűk és keskeny ösvényén haladni, és érdemessé válni az örök élet áldásaira.

Az idei áprilisi konferencia általános papsági gyűlésén meséltem az édesapámról, aki egy páncélos lovagot rajzolva tanított engem Isten teljes

Jason „Isten teljes fegyverzetében”

fegyverzetének felöltéséről, és az általa nyújtott lelki védelemről.

Az ülés végeztével egy édesapa elmesélte a családjának, mit tanult. Ezen felbuzdulva fiatal fia, Jason, megkereste a beszédet az LDS.org oldalon, hogy maga is meghallgassa. Néhány nappal később a családi esten megosztotta a leckét a testvéreivel. Itt van egy kép róla.

Egy egyszerű konferenciai beszéd, melyet az Úr sugalmazott, és amelyet egy gyermek befogadott, személyes és erőteljes módon lett megtanítva egy családnak. Nagyon tetszik Jason mellvértje, és a hit pajzsa, mellyel az ellenség tüzes nyilait eltérítheti. Ezek a konferencia áldásai.

Fivéreim és nővéreim, különleges tanúbizonyságomat teszem arról, hogy az Úr Jézus Krisztus él és ennek az egyháznak az élén áll. Ez az Ő általános konferenciája. Az Ő nevében ígérem nektek, hogy ha őszinte vággyal imádkoztok, hogy halljátok Mennyei Atyátok hangját e konferencia üzeneteiben, akkor észreveszitek majd, hogy szólt hozzátok, hogy segítsen nektek, megerősítsen titeket és hazavezessen benneteket az Ő jelenlétébe. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 124:88; kiemelés hozzáadva.
2. Tan és a szövetségek 1:38.
3. Lásd Tan és a szövetségek 46:2.
4. Tan és a szövetségek 9:8.
5. Tan és a szövetségek 25:10.
6. Lásd Móziás 2:5.
7. Lásd 2 Nefi 33:1.
8. Lásd Spencer W. Kimball, in Conference Report, Tonga Area Conference 1976, 27.
9. Lásd Lukács 22:31–32.
10. *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2001). 84–85.
11. Móziás 6:3.
12. Lásd Móziás 8:4.
13. 3 Nefi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, “Spoken from Their Hearts,” *Ensign*, Nov. 1975, 111.
15. Thomas S. Monson: Isten veletek, míg újra találkozunk! *Liahóna*, 2012. nov. 110.

Ulisses Soares elder
a Hetvenek elnökségéből

Légy szelíd és alázatos szívű

A szelídség nem jelent gyengeséget, de azt igen, hogy jóságosan és kedvesen viselkedünk.

Mormon azt tanította, hogy az embernek „csak akkor lehet hite és reménysége, ha szelíd és alázatos szívű”¹. Majd hozzátette, hogy e tulajdonságok nélkül „hiábavaló a hite és a reménysége, mert csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten”².

A szelídség olyan ember tulajdonsága, aki „istenfélő, igazlelkű, alázatos, tanítható és türelmes a megpróbáltatásokban”³. Azok, akik rendelkeznek ezzel a tulajdonsággal, hajlandóak követni Jézus Krisztust, és vérmérsékletükből adódóan nyugodtak, fogékonnyak, toleránsak és engedékenyek.

Pál apostol azt tanította, hogy a szelídség a Lélek egyik gyümölcse.⁴ Ezért a legkönnyebben úgy sajátítható el, ha a „Lélek szerint élünk”⁵. Ahhoz pedig, hogy a Lélek szerint éljünk, életmódunknak az Úr előtti igazlelkűséget kell tükröznie.

Mikor magunkra vesszük Krisztus nevét, elvárják tőlünk, hogy igyekezzünk magunkévá tenni az Ő tulajdonságait és úgy változtatni a jellemünket, hogy mindennap egyre hasonlóbba váljunk Őhöz. A Szabadító így intette a tanítványait: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei

Atyátok tökéletes.”⁶ Ha Krisztushoz jövünk, és megtagadunk magunktól minden istentelenséget és szeretjük Istent, akkor Krisztus kegyelme révén eljön majd a nap, amikor tökéletesek leszünk Őbenne.⁷

„...a Krisztusi tulajdonságok Isten ajándékai. [E tulajdonságok] akkor adatnak, amikor önrendelkezés[ünket] igazlelkűen használjuk]. [Azon igyekezetünkben, hogy] örömet szerezzünk Istennek, ismerjük fel a gyengeségeinket], valamint [legyünk] készségesek és igyekvők] a fejlődésben.”⁸

A szelídség elengedhetetlen ahhoz, hogy még krisztusibbá váljunk. E tulajdonság hiányában nem tudnánk más fontos erényeket sem kifejleszteni. A szelídség nem jelent gyengeséget, de azt igen, hogy jóságosan és kedvesen viselkedünk, erőt, derűt, egészséges önértékelést és önuralmat sugározva.

A szelídség tulajdonsága nyilvánult meg a legbősegebben a Szabadító életében. Ő maga tanította a tanítványainak: „...tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”⁹.

Megáldattunk azzal, hogy szívünkben a szelídség magjával jöttünk e

világra. Meg kell értenünk, hogy ez a mag nem tud egy szempillantás alatt kinőni és kifejlődni – időre van szüksége. Krisztus arra kér bennünket, hogy mindennap vegyük fel a keresztünket,¹⁰ ami azt jelenti, hogy ez a folyamat állandóan legyen figyelmünk központjában, és vágyjunk rá.

A mi adományozási korszakunk ötödik prófétája, Lorenzo Snow elnök, azt tanította, hogy „kötelesek vagyunk a tökéletességre törekedni, ...mindennap fejlődni és visszatekinteni a múlt héten bejárt utunkat, hogy aztán ezen a héten jobban cselekedjünk; kötelességünk jobban teljesíteni ma, mint ahogy tegnap tettük”¹¹. Tehát az első lépés a szelíddé váláshoz az, hogy nap mint nap igyekezzünk fejlődni. Ahogy haladunk e folyamatban, mindennap meg kell próbálnunk jobbnak lenni, mint az előző napon.

Lorenzo Snow elnök hozzátette még a következőket:

„Megvannak az apró balgaságaink és gyengeségeink; meg kell próbálnunk olyan gyorsan leküzdeni ezeket, ahogy csak lehetséges, és el kell ültetnünk gyermekeink szívében [is ezt] az érzést, ...hogy megtanulhassák helyesen viselni magukat Isten előtt minden körülmények közepette.

Ha egy férj képes egy napot vitatkozás nélkül megélni a feleségével, vagy úgy, hogy senkivel se bánik gorombán, és semmilyen más módon nem szomorítja meg Isten Lelkét, akkor ...addig tökéletes. Akkor aztán próbáljon meg ugyanilyen lenni másnap is. De ha tegyük fel a másnapi próbálkozása során kudarcot vallana, az nem ok arra, hogy ne járjon sikerrel a harmadik napon...”¹²

Elkötelezettségünk és kitartásunk elismeréseként az Úr megadja majd nekünk, amire tökéletlenségeink és emberi gyengeségeink miatt magunktól képtelenek vagyunk szert tenni.

A szelíddé válás egy másik fontos lépése az, hogy megtanuljuk, hogyan uralkodjunk az indulatainkon. Mivel mindannyiunkban ott lakozik a természetes ember, és mert olyan világban élünk, ahol nagy nyomás nehezedik ránk minden téren, az indulataink kontrollálása életünk egyik kihívása lehet. Gondoljátok csak végig egy pillanatra, hogyan reagáltok, mikor valaki nem teljesíti a kívánságaitokat abban a pillanatban, amikor ti szeretnétek. És mi a helyzet azzal, mikor valaki nem ért egyet a ti elgondolásokkal, miközben ti tökéletesen biztosak vagytok benne, hogy az jelentené a helyes megoldást egy problémára? Hogyan reagáltok, mikor valaki megsért titeket, kritizálja az erőfeszítéseiteket, vagy csak egyszerűen goromba, mert épp rossz hangulatban van? Ezekben a pillanatokban és más helyzetekben is, meg kell tanulnunk uralkodni az indulatainkon, és az érzéseinket türelemmel és gyengéd meggyőzéssel átadni. Ez mindennél fontosabb az otthonunkban és örökkévaló társunkkal való kapcsolatunkban. 31 éve, mióta a kedvesemmel házasságba vagyunk,

ő gyakran és finoman emlékeztet engem erre az élet nyugtalan kihívásai közepette.

Pál apostol ezt mondta a Timótheushoz írt második levelében adott utasításaiban:

„Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes.

Aki szelíden fenýíti az ellenszegülõket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsudnának”¹³.

Ha uralkodni tudunk azon, hogy miképp reagálunk, valamint ha nyugodtak és higgadtak vagyunk, és elkerüljük a viszályt, akkor elkezdünk majd megfelelni a szelídség ajándékának. Henry B. Eyring elnök egyszer ezt mondta: „Ha hittel kordában tartjuk a vérmeérsékletünket és legyõzzük a kevélységünket, akkor a Szentlélek jóváhagyását adja, és biztossá válnak számunkra a szent ígéretek és szövetségek.”¹⁴

Egy másik lépés a szelídség elééréséhez az, ha aláztatossá válunk. Az Úr Joseph Smith prófétán keresztül

a következõkre utasította Thomas B. Marshot: „Legyél aláztatos; és az Úr, a te Istened kezédnél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra.”¹⁵

Hiszem, fivéreim és nõtestvéreim, hogy csak az aláztatosak tudják méltányolni és megérteni az Úr válaszait az imáikra. Akik aláztatosak, azok taníthatók; felismerik, mennyire Istentõl függenek; és alá akarják vetni magukat az Ő akaratának. Az aláztatosok szelídek, és képesek arra ösztönözni másokat, hogy õk is azok legyenek. Isten azt az ígérést adja az aláztatos embereknek, hogy kézen fogva vezet majd õket. Igazán hiszem azt, hogy nem fogunk kerülõutakra térni és elkerül bennünket a szomorúság, míg kéz a kézben járunk az Úrral.

Számomra az egyik leggyönyörûbb újkori példa a szelídségre Moses Mahlangu testvér hozzáállása. Megtérése 1964-ben kezdõdött, amikor megkapta a Mormon könyve egyik példányát. Olvasás közben lenyûgözte a könyv, de csak a 70-es évek elején látott elõször az egyház nevével ellátott épületet a dél-afrikai Johannesburgban, az utcán sétálva. Mahlangu testvér kíváncsi volt, ezért belépett az épületbe, hogy többet tudjon meg az egyházzól. Kedvesen elmagyarázták neki, hogy nem vehet részt az istentiszteleten és nem keresztelkedhet meg, mert az ország törvényei akkoriban ezt nem engedték.

Mahlangu testvér szelíden, aláztatással, sértõdés nélkül fogadta ezt a döntést, de továbbra is erõs vágyat érzett arra, hogy többet tudjon meg az egyházzól. Megkérdezte az egyház vezetõit, nem hagyhatnák-e nyitva a gyülekezeti ház egyik ablakát a vasárnapi gyûlések során, hogy kinn leülve meghallgathassa az istentiszteletet. Így hát Mahlangu testvér családja és néhány barátja éveken át rendszeresen részt vett az

istentiszteleti gyűléseken „az ablakon keresztül”. Aztán 1980-ban egy napon azt mondták nekik, hogy most már részt vehetnek az istentiszteleten és meg is keresztelkedhetnek. Milyen csodálatos volt az a nap Mahlangu testvér számára!

Később az egyház az ő szomszéd-ságukban, Sowetóban is szervezett egy gyülekezetet. Ez csakis az olyan emberek elkötelezettségének, bátorságának és hithűségének volt köszönhető, mint Mahlangu testvér, aki oly sok éven át hithű maradt a nehéz körülmények közepette is.

Mahlangu testvér egyik barátja, aki vele egy időben lett az egyház tagja, újra elmesélte a történetét, amikor ellátogattam a Soweto Cövekbe. A beszélgetésünk végén a férfi átölelt. Ebben a pillanatban, fivéreim és nőtestvéreim, úgy éreztem, mintha a Szabadító tartana a szerető karjaiban. E jóságos testvér tekintetéből szelídség áradt. Jósággal telt szívvel és mély hálával megkérdezte tőlem, hogy el tudnék-e mondani annyit Thomas S. Monson elnöknek, mennyire hálás és áldott ő és még sokan mások, amiért ismerhetik az igaz evangéliumot. Mahlangu testvér és barátai példamutató szelídsége valóban örökre hatással volt sok ember életére – különösen az enyémmre.

Kedves testvéreim, hiszem, hogy Jézus Krisztus, a Szabadító, a szelídség legfőbb mintaképe. Igen, halandó élete utolsó pillanataiban is, amikor igazságtalanul megvádolva és elítélve, fájdalmasan cipelte keresztjét a Golgotára, s miközben ellenségei gúnyolták és átkozták, és sokan elhagyták azok közül, akik pedig ismerték és tanúi voltak a csodáinak, majd amikor keresztre szegezték – még a leghevesebb testi szenvedése után is az Úr az Atyjához fordult, és szelíd és alázatos szíve legmélyéből

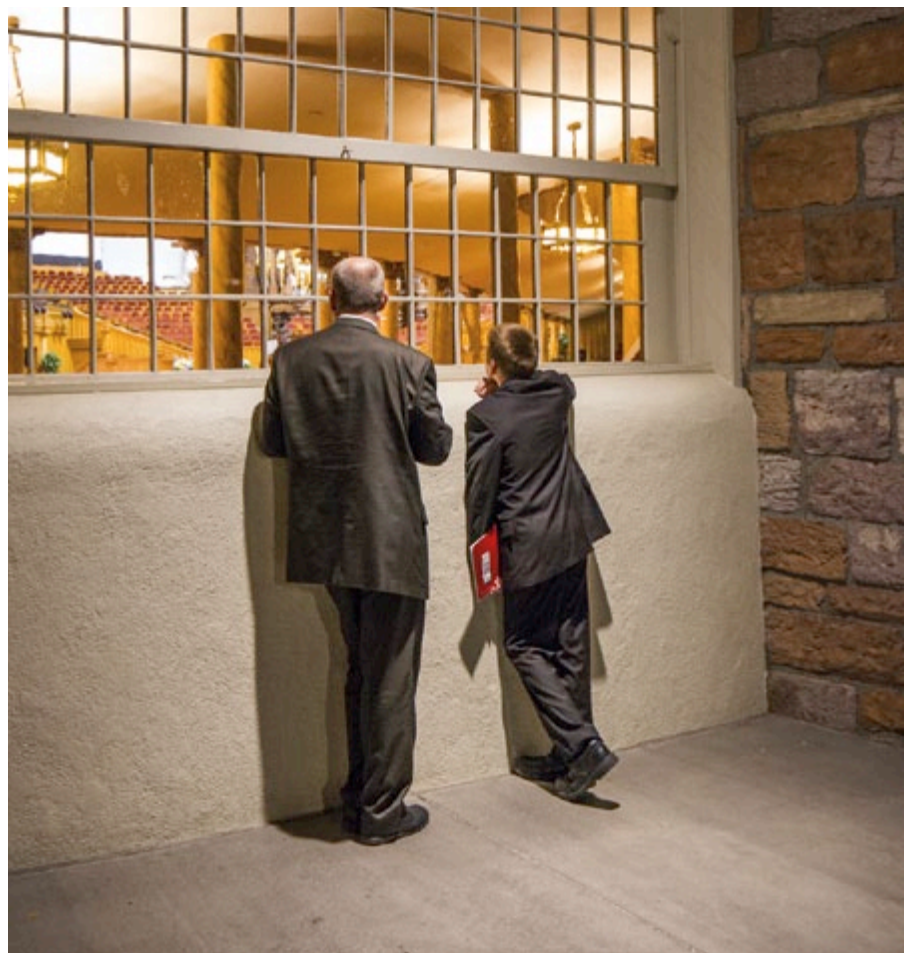
így szólt: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.”¹⁶ Krisztus rendkívüli testi és lelki szenvedésen ment át, ezáltal lehetővé téve nekünk, hogy megváltoztassuk lelki jellemünket, és olyan szelíddé váljunk, mint Ő.

Tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus a mi Szabadítónk. Tanúsítom nektek, hogy az Ő szeretetének köszönhetően lehetséges a változás. El tudjuk hagyni a gyengeségeinket. Vissza tudjuk utasítani a gonosz hatásokat az életünkben, uralni tudjuk a haragunkat, szelíddé válhatunk, és kifejleszthetjük azon tulajdonságokat, melyekkel a Szabadítónk rendelkezik. Ő megmutatta nekünk az utat. Tökéletes példát mutatott, és megparancsolta mindannyiunknak, hogy váljunk olyanná, mint Ő. Azt a felhívást kaptuk, hogy kövessük Őt,

kövessük az Ő példáját, és váljunk Őhöz hasonlóvá. Ezen igazságokról teszem nektek tanúbizonyosságomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Moróni 7:43.
2. Moróni 7:44.
3. Kalauz a szentírásokhoz: szelíd, szelídség. Lásd scriptures.lds.org.
4. Lásd Galátziabeliek 5:22–23.
5. Galátziabeliek 5:25.
6. Máté 5:48.
7. Moróni 10:32.
8. *Prédikáljatók evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 115–116.
9. Máté 11:29.
10. Lukács 9:23.
11. Lorenzo Snow, in Conference Report, Apr. 1898, 13.
12. *Az egyház elnökeinek tanításai: Lorenzo Snow* (2012). 104.
13. 2 Timótheus 2:24–26.
14. Henry B. Eyring: Szövetség alatt álló családok. *Liahóna*, 2012. máj. 65.
15. Tan és a szövetségek 112:10.
16. Lukács 23:34.

Carole M. Stephens

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Tudjuk-e, mivel rendelkezünk?

A papsági szertartások és szövetségek hozzáférést biztosítanak az Isten által ígért áldások teljességéhez, amelyeket a Szabadító engesztelése tesz lehetővé.

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma A család: Kiáltvány a világhoz című kiadványban kijelentette: „Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természetel és rendeltetéssel rendelkeznek.”¹ Ezen isteni rendeltetés eléréséhez Isten minden fiának és lányának papsági szertartásokra és szövetségekre van szüksége.

Szükségünk van a keresztre. Amikor bemerülünk a keresztelés vizébe, szövetségben fogadjuk, hogy magunkra vesszük Krisztus nevét, mindig emlékezünk Őrá, betartjuk a parancsolatait, és mindvégig Őt szolgáljuk, hogy Lelke mindig velünk lehessen.²

Szükségünk van a Szentlélek ajándékára. E szertartáson keresztül élvezhetjük a Lélek állandó társaságát. Wilford Woodruff elnök ezt tanította: „Minden férfi vagy nő, aki valaha is belépett Isten egyházába, és megkeresztelkedett a bűnei bocsánatára, jogot formálhat a kinyilatkoztatásra, jogot formálhat Isten Lelkére, hogy segítsen neki munkálkodásában, a

gyermekai szolgálatában, valamint a gyermekeinek és mindazoknak adandó tanácsaiban, akik fölött elnökölni elhívták. A Szentlélek nem korlátozódik a férfiakra, sem az apostolokra vagy a prófétákra – megadatik minden hithű férfinak és nőnek, valamint minden egyes gyermeknek, aki elég idős Krisztus evangéliumának befogadásához.”³

Részesülnünk kell templomi felruházásunkban. M. Russell Ballard elder ezt mondta: „Amikor férfiak és nők mennek a templomba, mindannyian ugyanazzal a hatalommal ruháztatnak fel, amelyet papsági erőként szoktunk meghatározni. [...] A felruházás szó szerint az erő ajándéka.”⁴

Szükségünk van a pecsételőszerzartásra, amely az örök élethez vezet, „amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb”⁵. Ebben a papsági szertartásban férfi és nő csak együttesen részesülhet. Russell M. Nelson elder ezt tanította: „A papsági hatalom azért lett visszaállítva, hogy a családokat összepecsételhessék az örökkévalóságra.”⁶

Szükségünk van a lehetőségre, hogy megújítsuk a szövetségünket

minden héten, amikor veszünk az úrvacsorából. Az utolsó napi próféták és apostolok azt tanították, hogy amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, nem csupán a keresztelési szövetségünket újítjuk meg, hanem „minden szövetséget, melyre az Úrral léptünk”⁷.

Ezek a papsági szertartások és szövetségek hozzáférést biztosítanak az Isten által ígért áldások teljességéhez, amelyeket a Szabadító engesztelése tesz lehetővé, továbbá hatalommal, Isten hatalmával fegyverezik fel Isten fiait és leányait,⁸ és lehetőséget biztosítanak számunkra az örök élet elnyerésére – hogy visszatérjünk Isten színe elé, és Vele éljünk az Ő örökkévaló családjában.

Nemrégiben papsági vezetőkkel együtt ellátogattam négy nő otthonába Hondurasban. Ezeknek a nőtestvéreknek és családjuknak papsági kulcsokra és felhatalmazásra, papsági szertartásokra és szövetségekre, papsági erőre és áldásokra volt szükségük.

Meglátogattunk egy drága nőtestvért, aki házas, és két gyönyörű gyermeke van. Hithű és tevékeny az egyházban, és arra tanítja a gyermekeit, hogy válasszák a jót. Férje támogatja egyházi tevékenységében, de ő nem egyháztag. Erős a családjuk, de hogy még erősebbé válhassanak, további papsági áldásokra van szükségük. Szükséges, hogy az apa elnyerje a keresztelés és a Szentlélek ajándéka szertartását, valamint ráruházzák a papságot. Szükségük van a papsági hatalomra, amely a felruházás és a pecsételés által adathat meg.

Következő látogatásunk két egyedülálló nőtestvér, két nagy hitű nő otthonába vezetett. Az egyik nőtestvér fia épp a missziójára készül, másikat pedig rákkal kezelik. A csüggedés és kétségbeesés idején emlékeznek a Szabadító engesztelésére, és eltölti

őket a hit és a reménység. Mindket-
tejüknek szüksége van a templomi
szertartásokon keresztül elérhető
további áldásokra és erőre. Biztat-
tuk őket arra, hogy az otthonukban
élő leendő misszionáriussal együtt
ők is készüljenek fel e szertartások
elnyerésére.

Utolsó látogatásunk egy olyan
nőtestvérhez vezetett, akinek a férje
nemrégiben hunyt el egy tragikus bale-
setben. Új megtért lévén az egyházban
nem tudott arról, hogy részesülhet saját
felruházásában, majd pedig férjéhez
pecsételhetik. Amikor elmondtuk neki,
hogy ezek az áldások elérhetőek szá-
mára és elhunyt férje számára, remény
töltötte el. Tudván, hogy a templom
szertartásain és szövetségein keresztül
családjá össze lehet pecsételve, hittel
és eltökéltséggel tud szembenézni az
előtte álló kihívásokkal.

Ennek az özvegyasszonynak a fia
az ároni papság elnyerésére készül.
Elrendelése nagy áldást fog jelenteni
édesanyja és egész családjuk számára.
Lesz a családjukban egy papságviselő.

Amikor találkoztam ezekkel a hithű
nőkkel Hondurasban, láttam, hogy

törekcsenek családjukat tevékenyen
tartani az evangéliumban. Hálájukat
fejezték ki a szövetségeiket megtartó
egyházközönségi tagokért, akik gyengé-
den őröködnék felettük, és segítenek
kielégíteni fizikai és lelki szükségletei-
ket. Azonban mindegyik nőtestvérnek
vannak olyan szükségletei, melyek
még nincsenek teljes mértékben
kielégítve.

Mindhárom meglátogatott otthon-
ban a jelenlévő bölcs papsági vezetők
egyike megkérdezte a nőtestvéreket,
hogy kaptak-e papsági áldást. A válasz
minden alkalommal nemleges volt.
Mindegyik nőtestvér kért és kapott is
papsági áldást aznap. Mindegyikük
könnyes szemmel fejezte ki háláját
azért a vigaszért, útmutatásért, bá-
torításért és sugalmazásért, amelyet
Mennyei Atyjától kapott egy érdemes
papságviselő révén.

Ezek a nőtestvérek inspirálóan ha-
tottak rám. Áhítatot tanúsítottak Isten,
az Ő hatalma és felhatalmazása iránt.
Hálás voltam továbbá az e látogató-
sokra velem tartó papsági vezetőkért.
Amikor elhagytuk ezeket az ottho-
nokokat, tanácskoztunk arról, hogyan

segíthetnénk e családoknak elnyerni
a szertartásokat, amelyekre szükségük
volt, hogy tovább haladhassanak a
szövetség ösvényén és megerősíthes-
sék az otthonukat.

Nagy szükség van napjainkban
arra, hogy a férfiak és a nők tiszteljék
egymást Isten fiaiként és leányaiként,
és tisztelettel viseltessenek Mennyei
Atyánk és az Ő papsága iránt, amely
az Ő hatalma és felhatalmazása.

Istennek terve van számunkra,
és amikor hitet és bizalmat gyakor-
lunk tervében, akkor erősebb lesz az
Ő iránta, valamint papsági hatalma és
felhatalmazása iránti tiszteletünk.

*A család és az egyház megerősítése
a papságon keresztül* címet viselő
világméretű vezetőképzés során azt
tanultuk, hogy még azoknak a nőtest-
véreknek sem kellene soha egyedül
érezniük magukat, akiknek nincs
papságviselő az otthonában. Áldást
és megerősítést kapnak a szertartáso-
kon keresztül, melyeket elnyertek, és
a szövetségeken keresztül, melyeket
megtartanak. Ne habozzanak segítsé-
gért folyamodni, amikor szükséges.
M. Russell Ballard elder azt tanította,
hogy az egyházban minden nőnek
tudnia kell, hogy van egy püspöke,
egy elderek kvóruma elnöke, egy házi-
tanítója és további érdemes papságvi-
selők, akikre számíthat, hogy eljönnek
az otthonába és segítenek neki, vala-
mint, ahogyan Rosemary M. Wixom
nőtestvér hozzátette, „áldást adnak”.⁹

Ballard elder ezt is tanította:
„Mennyei Atyánk nagylelkű a hatalmá-
val. Minden férfinak és minden nőnek
hozzáférése van ehhez a hatalomhoz,
hogy segítséget kapjunk az életünk-
ben. Mindazok, akik szent szövet-
ségeket kötöttek az Úrral, és akik
tisztelőben tartják ezeket a szövetsé-
geket, jogosultak arra, hogy személyes
kinyilatkoztatást kapjanak, áldásban
részesüljenek az angyalok szolgálata

által, [és] társalogjanak Istennel.”¹⁰

Mindannyiunknak szükségünk van egymásra. Isten fiainak szüksége van Isten leányaira, és Isten leányainak szüksége van Isten fiaira.

Különböző ajándékaink és különböző erősségeink vannak. A Korinthusbeliekhez írott első levél 12. fejezete kiemeli, hogy Isten fiainak és leányainak – vagyis minden egyes embernek közülünk – eleget kell tennie egyéni szerepköreinek és felelősségeinek az Úr terve szerint, „hogy mindenkinek jobb lehessen”¹¹.

Isten fiai, tudjátok-e, hogy kik vagytok? Tudjátok-e, mivel rendelkeztek? Érdemesek vagytok-e a papság gyakorlására, valamint a papság hatalmának és áldásainak elnyerésére? Örömmel eleget tesztek-e szerepköreiteknek és felelősségeiteknek, hogy megerősítsétek otthonotokat apákként, nagyapákként, fiakként, fivérékként és nagybácsikként? Tiszteletet tanúsítotok-e a nők, a női mivolt és az anyaság iránt?

Isten leányai, tudjuk-e, hogy kik vagyunk? Tudjuk-e, mivel rendelkezünk? Érdemesek vagyunk-e a papság hatalmának és áldásainak elnyerésére? Hálaival, megbecsüléssel és méltósággal fogadjuk-e az ajándékokat, amelyeket

kapunk? Örömmel eleget teszünk-e szerepköreinknek és felelősségeinknek, hogy megerősítsük otthonunkat anyákként, nagyanyákként, leányokként, nővérekként és nagynénikként? Tiszteletet tanúsítunk-e a férfiak, a férfúi mivolt és az apaság iránt?

Szövetséges fiakként és leányokként hiszünk-e Mennyei Atyánkban és a számunkra készített örökkévaló tervében? Hiszünk-e Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében? Hisszük-e, hogy isteni természettel és rendeltetéssel rendelkezünk? És az arra tett erőfeszítéseinkben, hogy elérjük ezt a rendeltetést, és elnyerjük mindazt, amivel az Atya rendelkezik,¹² megértjük-e, milyen fontos részesülni a papsági szertartásokban, valamint milyen fontos az Úrral való szövetségeink megkötése, megtartása és megújítása?

Mennyei szülők szeretett lélekfiaink és lélekleányaink vagyunk, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkezünk. Szabadítónk, Jézus Krisztus eléggé szeretett minket ahhoz, hogy életét adja értünk, engesztelése pedig utat biztosít számunkra ahhoz, hogy előre haladjunk az ösvényen mennyei otthonunk felé a szent papsági szertartásokon és szövetségeken keresztül.

Ezek a papsági szertartások és szövetségek visszaállították a földre Joseph Smith próféta által, ma pedig Thomas S. Monson elnök viseli a papság összes kulcsát a földön.

D. Todd Christofferson elder ezt tanította: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában megtalálható az azon szertartások elvégzéséhez szükséges papsági felhatalmazás, melyek által kötelező érvényű szövetségekre léphetünk Mennyei Atyánkkal az Ő szent Fia nevében. Isten be fogja tartani a nektek tett ígéreteit, amennyiben ti tiszteletben tartjátok a Vele kötött szövetségeiteket”¹³.

Ezekről a dolgokról teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
2. Lásd Moróni 4:3; 6:3.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2005). 50.
4. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight” (Brigham Young University Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.
5. Tan és a szövetségek 14:7; lásd még Tan és a szövetségek 131:1–4.
6. Russell M. Nelson: A házasság ápolása. *Liahóna*, 2006. máj. 37.; illetve idézve: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 146–147.
7. Delbert L. Stapley, in Conference Report, Oct. 1965, 14; idézte L. Tom Perry: Míg veszünk az úrvacsorát. *Liahóna*, 2006. máj. 41–42.; lásd még *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220.
8. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.
9. Lásd M. Russell Ballard és Rosemary M. Wixom: A papság áldásai minden otthonban. *A család és az egyház megerősítése a papságon keresztül* (világméretű vezetőképzés, 2013. márc.); lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, „Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Lásd még Tan és a szövetségek 46:9, 12.
12. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.
13. D. Todd Christofferson: A szövetségek ereje. *Liahóna*, 2009. máj. 22.

Edward Dube elder
a Hetvenektől

Tekintsetek előre, és higgyetek!

Az Úr szemében nem annyira az számít, hogy mit tettünk vagy hol voltunk, mint az, hogy hová vagyunk hajlandóak elmenni.

Amikor kisfiú voltam és a szántóföldön dolgoztam az édesanyammal, ő az élet egyik legfontosabb leckéjét tanította meg nekem. A nap magasan állt, dél felé járt az idő, mi pedig – úgy gondoltam – már nagyon régóta kapáltunk. Megálltam, hogy visszanezzek, mekkora területtel végeztünk, és így szóltam édesanyámhoz: „Nézz, mennyit kapáltunk már!” Anyám nem válaszolt. Azt gondoltam, nem hallotta, amit mondtam, így hát elismételtem kicsit hangosabban. Még mindig nem reagált. Hangomat még jobban felemelve, újra elismételtem a korábbiakat. Ekkor végre odafordult hozzám és ezt mondta: „Edward, soha ne nézz vissza! Tekints előre – arra, amit még meg kell csinálnunk.”

Drága fivéreim és nőtestvéreim! A szövetség, melyet keresztelönkkor az Úrral kötöttünk, miszerint „Isten tanújaként [fogunk] állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk” (Móziás 18:9), élet-hosszig tartó elkötelezettség. Dieter F. Uchtdorf elnök a következőket tanította nekünk: „Azok, akik beléptek a keresztelés vizébe és megkapták a

Szentlélek ajándékát, ráléptek a tanítványosság ösvényére és megbízattak, hogy járjanak szilárdan és maradéktalanul Szabadítónk nyomdokaiiban” (Szentek mindenkor. *Első elnökségi üzenet*, 2013. szept.). Szolgáin keresztül az Úr különböző elhívásokba szólít el minket, melyeket mi teljes odaadással elfogadunk. Amikor felmentenek bennünket egy elhívásból, majd egy újabb megbízást tárnak elénk, mi örömmel fogadjuk azt, tudván – ahogyan elődeink is tudták –, hogy „az Úr szolgálatában nem az számít, hogy hol szolgálsz, hanem az, hogy hogyan” (J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1951, 154).

Ezért amikor felmentenek egy cövekelnököt vagy egy püspököt, ő örömmel fogadja a felmentését, és amikor elhívást kap, hogy ott szolgáljon, ahol az Úr az Ő szolgáin keresztül jónak látja (lásd Móziás 3:19), nem vet erre árnyékot a korábbi tapasztalata, illetve nem tekint vissza azt gondolván, hogy már eleget szolgált. Nem „[fárad] bele... a jó tevésebe”, mert tudja, hogy „nagyszerű munka alapját fektet[il] le”, és világosan látja, hogy ezek az erőfeszítések örökre

megáldják majd mások életét. Ennél fogva „kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű” (T&Sz 64:33).

Mindannyiunknak buzgón kell munkálkodnia a jó ügyben, sok dolgot kell megtennünk a saját szabad akaratunkból, és sok igazlelkűséget kell véghezvinnünk (lásd T&Sz 58:27).

Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja, ezt tanácsolta: „A múlt arra való, hogy tanuljunk belőle, nem pedig arra, hogy még mindig benne éljünk. Visszatekintünk, mert szükségünk van a ragyogó élmények izzó parázsára, de nem a hamura! Amikor pedig megtanultuk mindazt, amit meg kellett tanulnunk, és magunkkal hoztuk a legjobbat mindabból, amit tapasztaltunk, akkor előre tekintünk, emlékezve arra, hogy *a hit mindig a jövő felé mutat*” (A legjobb még hátra van. *Liahóna*, 2010. jan. 18.).

Bár az édesanyám által tanított lecke, miszerint tekintsek előre, a szántóföldön látható gazra irányult, a kihívás csekély volt azokhoz képest, amelyeken a korai szentek mentek keresztül. Joseph B. Wirthlin elder nagyon jól írta le az általuk tapasztaltakat: „1846-ban több mint 10 000 ember hagyta el [Nauvoo] virágzó városát, melyet a Mississippi folyó partján építettek fel. Prófétai vezetőikbe vetett hitük segítségével e korai egyháztagok elhagyták a »Gyönyörű Várost«, és nekivágtak a vadnyugatnak. Nem tudták pontosan, hová mennek, hány kilométer áll előttük, milyen hosszú lesz az út, vagy mit tartogat számukra a jövő. De *azt tudták*, hogy az Úr és az Ő szolgálai vezetik őket” (”Faith of Our Fathers,” *Ensign*, May 1996, 33).

Tudták, mit jelent előre tekintetni és hinni. Másfél évtizeddel korábban ezen egyháztagok némelyike jelen volt, amikor a következő kinyilatkoztatást kapták:

„Mert bizony mondom nektek, áldott az, aki betartja a parancsolataimat, akár az életben, akár a halálban; és aki hűséges a megpróbáltatásban, annak jutalma nagyobb a menny királyságában.

Természetes szemetekkel jelenleg nem láthatjátok Istenetek tervét azon dolgokat illetően, amelyek ezután jönnek, és a dicsőséget, amely sok megpróbáltatást követ” (T&S 58:2–3).

Mi is tudunk előre tekinteni és hinni. Elfogadhatjuk az Úr invitálását, aki kitért karokkal így hív bennünket:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelhettek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűség, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök; a tanácsosai; valamint a Tizenkét Apostol Kvóruma mindannyiunkat felszólított, hogy

vegyünk részt a szabadítás munkájában. Az új megtérteknek, a fiataloknak, a fiatal felnőtteknek, a nyugdíjba vonultaknak és a teljes idejű misszionáriusoknak együttesen kell igyekezniük a szabadítás munkájának meggyorsításán.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, egyszer részt vett egy ökröfogat versenyen, ahol érdekes megfigyelést tett. A következőket mesélte az ott tapasztaltakról: „Fából készült szántalpakra több mint 4500 kilogramm, vagyis majdnem öt tonna súlyú cementtömböket helyeztek. [...] Az volt a feladat, hogy az ökrök egy méternyire húzzák el a szánt. [...] Feltűnt két jól összeillő, nagytermetű, kékesszürke foltos állat..., a régi nagy, kék ökrök közül.”

A verseny eredményéről így számolt be: „A fogatokat egyesével ejtették ki. [...] A nagy kékes színű ökrök még dobogós helyezést sem szereztek! Egy kicsi, jelentéktelen származású, méretben egymáshoz nem igazán illő páros azonban mindhárom alkalommal elhúzta a szánt.”

Ezután Packer elnök megtudta, mi áll e meglepő eredmény mögött: „A nagy kékek hatalmasabbak és erősebbek voltak, és jobban illettek egymáshoz méretben, mint a másik fogat. A kis ökrök esetében azonban jobb volt a csapatmunka és az összhang. Együtt feszültek neki az igának. Mindkét állat pontosan egyszerre lendült előre, ez az erő pedig elmozdította a terhet” (“Equally Yoked Together,” address delivered at regional representatives’ seminar, Apr. 3, 1975; in *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], 30).

Miközben előre tekintünk és hitet gyakorlunk, ugyanerre a csapatmunkára van szükségünk a szabadítás munkájának meggyorsításában, amikor meghívunk másokat, hogy jöjjenek Krisztushoz. Egyéni erőfeszítéseinkben követnünk kell Dieter F. Uchtdorf elnök tanácsát, miszerint álljunk közel egymáshoz, és ott emeljünk, ahol állunk (lásd Oda emeljétek, ahol álltok! *Liahóna*, 2008. nov. 56.). Felfedezhetjük a bennünk rejlő lehetőségeket, ahogyan L. Tom Perry

elder, a Tizenkettek Kvórumának tagja is tette: „Az egyházban utazva rácsodálkozom, mennyi pozitív dolog történik körülöttünk. Mindazonáltal úgy érzem, népünk nem használja ki a benne rejlő valódi lehetőségeket. Az a véleményem, hogy nem mindig dolgozunk együtt, hogy még mindig inkább az egyéni elismerésre és sikerre hajtunk, és túlságosan kevés érdeklődést mutatunk azon közös célunk iránt, hogy Isten királyságát építsük” („United in Building the Kingdom of God,” *Ensign*, May 1987, 35).

Azt kívánom, hogy mindannyian egyesüljünk e közös célban, hogy „végezhvigy[ük] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

A Szabadítónk, Jézus Krisztus, aki mindent lát a kezdettől a végig, nagyon jól tudta, milyen utat kell bejárnia a Gecsemánéig és a Golgotáig, amikor kijelentette: „Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára” (Lukács 9:62). Az Úr szemében nem annyira az számít, hogy mit tettünk vagy hol voltunk, mint az, hogy hová vagyunk hajlandóak elmenni.

Vezérelveinket Joseph Smith próféta tanította meg nekünk: „Vallásunk alapvető tanítélei az apostolok és a próféták bizonyossága Jézus Krisztusról; az, hogy Ő meghalt, eltemették, és harmadnap feltámadt, és felemelkedett a mennybe; és a vallásunkra vonatkozó minden más dolog ennek csupán függeléke” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 52.).

Tanúságomat teszem, hogy ha követjük Szabadítónk, Jézus Krisztus példáját, és felemelt kezünk mellett tettekkel is támogatjuk szeretett prófétánkat, Thomas S. Monson elnököt, akkor békére, vigaszra és örömelelünk, és a „[föld] javát [esszük majd] ezen utolsó napokban” (T&Sz 64:34). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A menny ablakai

Lelki és fizikai áldások áradnak ki életünkre, amikor a tized törvénye szerint élünk.

Szeretnék átadni két fontos leckét, melyet a tized törvényéről tanultam. Az első lecke azokra az áldásokra összpontosít, melyek az egyéneket és a családokat érik, ha hithűen engedelmeskednek ennek a parancsolatnak. A második lecke azt hangsúlyozza, milyen fontos szerepet játszik a tized Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza növekedésében világszerte. Imádkozom azért, hogy a Szentlélek mindannyiunk számára megerősítse e tantételek igazságát, melyekről ma szólok.

1. lecke: Jelentős, ám alig észrevehető áldások

Bednar nőtestvér édesanyja hithű nő, és inspirált otthonteremtő. Házasága első napjaitól kezdve gondosan vezette a háztartási költségvetést. Évtizedeken át lelkiismeretesen lekönyvelte a család összes bevételét és kiadását. Nagyon egyszerű nyilvántartást vezetett. Az adathalmaz, amelyet az évek során összegyűjtött, átfogó és tanulságos.

Amikor Bednar nőtestvér fiatal nő volt, édesanyja arra használta a számlakönyvekben található adatokat, hogy kihangsúlyozza az előrelátó életmód és a megfontolt háztartásvezetés alapelveit. Egy nap, mikor együtt, kategóriánként átnézték a kiadásokat,

édesanyja egy érdekes rendszert fedezett fel bennük: a család orvosi ellátásának és gyógyszereinek költségei sokkal alacsonyabbak voltak, mint ami várható lett volna. A felfedezést ezután Jézus Krisztus evangéliumával hozta összefüggésbe, és egy nagyon erőteljes igazságot magyarázott el a lányának: ha a tized törvénye szerint élünk, gyakran jelentős, ám alig észrevehető áldásokat kapunk – nem mindig azokat, amelyeket várunk, és gyakran el is siklunk felettük. A családnak nem volt semmilyen váratlan vagy nyilvánvaló bevétele a szokásos jövedelmen kívül. Ehelyett Mennyei Atyánk egyszerű áldásokkal ruházta fel őket, látszólag hétköznapi módokon. Bednar nőtestvér még mindig emlékszik erre a fontos leckére édesanyjától arról, hogy milyen segítséget kaphatunk a menny ablakain keresztül, ahogyan azt az Ószövetségben Malakiás megígérte (lásd Malakiás 3:10).

Gyakran, mikor a tized törvényéről tanítunk és teszünk bizonyosságot, az azonnali, drámai és rögtön felismerhető fizikai áldásokat hangsúlyozzuk, melyeket kapunk. És persze előfordulnak ilyen áldások. Ám a különböző áldások között, melyeket akkor kapunk, ha engedelmeskedünk e parancsolatnak, vannak olyanok, melyek jelentőségek, mégis alig észrevehetőek. Ezeket

az áldásokat csak akkor ismerhetjük fel, ha lelkileg éberek és fogékonyak vagyunk (lásd 1 Korinthusbeliek 2:14).

A Malakiás által használt menny „ablakai” kép nagyon beszédes. Az ablakok lehetővé teszik, hogy természetes fény jusson az épületbe. Ugyanígy a menny ablakain keresztül is lelki világosság vetül az életünkre, amikor tiszteljük a tized törvényét.

Az egyik ilyen alig észrevehető, ám jelentős áldás, melyet kapunk, a hála lelki ajándéka, mely lehetővé teszi, hogy értékeljük, amink van, és megbabolazza azon vágyunkat, hogy még többet akarjunk. A hálás ember bővelkedik a megelégedésben. A hálátlan ember a vég nélküli elégedetlenségtől nyomorog (lásd Lukács 12:15).

Ahhoz, hogy megfelelő állást találjunk, talán segítségre és imára van szükség. Ám a hit szemére és fülére (lásd Ether 12:19) van szükség ahhoz, hogy felismerjük a fokozott tisztánlátás lelki ajándékát, mely képessé tesz, hogy felismerjünk olyan munkalehetőségeket, melyeket sokan mások figyelmen kívül hagynak; vagy a nagyobb személyes eltökéltség áldását, hogy keményebben és tovább keressünk egy pozíciót, mint amire mások képesek vagy hajlandóak. Talán el akarunk nyerni egy állást, és számítunk is rá, ám a menny ablakain keresztül lehet, hogy azt az áldást kapjuk, hogy

fokozódik azon képességünk, hogy cselekedjünk és megváltoztassuk saját körülményeinket, ne pedig arra várjunk, hogy valaki vagy valami más változtasson rajtuk.

Talán helyénvalóan vágyunk arra és dolgozunk azért, hogy a munkahelyünkön fizetésemelést kapjunk, és így jobban kielégíthessük életszükségleteinket. Ám a hit szemére és fülére van szükség ahhoz, hogy felfedezzünk magunkban a megnövekedett lelki és fizikai képességet (lásd Lukács 2:52) arra, hogy a kevesebből többet hozzunk ki, valamint hogy képesek legyünk jobban felállítani a fontossági sorrendünket és egyszerűsíteni, és hogy még jobban gondját tudjuk viselni a már megszerzett javainknak. Talán azt akarjuk, és számítunk is rá, hogy több fizetést kapjunk, ám a menny ablakain keresztül lehet, hogy azt az áldást kapjuk majd, hogy fokozódik azon képességünk, hogy megváltoztassuk saját körülményeinket, ne pedig arra várjunk, hogy valaki vagy valami más változtasson rajtuk.

A Mormon könyvebeli ifjú harcosok (lásd Alma 53; 56–58) őszintén imádkoztak Istenhez, hogy erősítse meg őket és szabadítsa ki őket ellenségeik kezéből. Érdekes módon az imáikra nem szaporodott meg a fegyverek száma vagy a seregük létszáma. Helyette Isten megadta e

hithű harcosoknak azt a bizonyosságot, hogy Ő majd kiszabadítja őket, valamint békét, nagy hitet és reményt adott nekik az általa történő szabaduláshoz (lásd Alma 58:11). Így Héla-mán fiai felbátorodtak, és elszánták magukat a győzelemre, majd teljes erejükkel összecaptak a lámánitákkal (lásd Alma 58:12–13). A bizonyosság, a béke, a hit és a remény első hallásra talán nem olyan áldások, melyekről azt gondoljuk, hogy a csatába induló harcosok ezekre vágnak, pedig ezek pont azok az áldások, melyekre e hősiességű ifjaknak szükségük volt ahhoz, hogy előrenyomuljanak és mind fizikailag, mind lelkileg győzedelmeskedjenek.

Néha lehet, hogy sikert kérünk Istentől, Ő pedig fizikai és szellemi teherbírást ad. Lehet, hogy jómódrát könyörgünk, ehelyett jobb rálátást és nagyobb türelmet kapunk, vagy fejlődésért esedezünk, és Ő a kegyelem ajándékával áld meg. Amikor érdemes célokért küzdünk, Ő meggyőződést és önbizalmat ruházhat ránk. Amikor pedig azt kérjük, szüntesse meg fizikai, szellemi és lelki nehézségeinket, Ő lehet, hogy elszántságunkat és tűrőképességünket növeli majd.

Ígérem, hogy a tized törvényének való engedelmesség és annak megtartása által a menny ablakai valóban megnyílnak majd, és olyan bőséges lelki és fizikai áldások áradnak ránk, hogy nem lesz helyünk befogadni azokat (lásd Malakiás 3:10). Emlékezni fogunk az Úr következő kijelentésére is:

„Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr.

Mert a mint magasabbak az eget a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ésaiás 55:8–9).

Bizonyosságomat teszem arról, hogy

amikor lelkileg éberek és fogékonyak vagyunk, megáldatunk azzal, hogy szemeink tisztábban látják, füleink következetesebben meghallják, és szívünk teljesebben megérti majd az Ő útjainak, gondolatainak és áldásainak jelentőségét és kifinomultságát az életünkben.

2. lecke: Az Úr útjának egyszerűsége

Mielőtt elhívtak, hogy a Tizenkettek Kvórumának tagjaként szolgáljak, sokszor olvastam a Tan és a szövetségekben arról a tanácsstestületről, melyet a szent tizedalapok felügyeletére és szétosztására neveztek ki. A tizedek szétosztására kinevezett tanácsot kinyilatkoztatás útján hozták létre, és az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából és az Elnöklő Püspökségből áll (lásd T&Sz 120). Amikor 2004 decemberében az első ilyen tanácsgyűlésemre készültem, lelkesen vártam ezt a feledhetetlen tanulási alkalmat.

Még mindig emlékszem, mi mindent tapasztaltam és éreztem abban a tanácsban. Nagyobb hála és áhítat alakult ki bennem az Úrnak az egyének, a családok és az Ő egyháza számára adott pénzügyi törvényei iránt. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza alapvető pénzügyi programja – mind a bevételeket, mind a szétosztást illetően – a Tan és a szövetségek 119. és 120. szakaszában van meghatározva. Ezekben a kinyilatkoztatásokban két kijelentés van, amelyek megalapozzák az egyház pénzügyeit.

A 119. szakasz egyszerűen leszögezi, hogy az egyház tagjai „fizessenek évente egytized részt minden jövedelmükből; és legyen ez örökre állandó törvény nekik..., mondja az Úr” (4. vers).

Majd a tizedek felhatalmazás útján történő kiosztásával kapcsolatban azt mondta az Úr, hogy „azt az egyházam

Első Elnökségből, valamint a püspökségből és az ő tanácsából álló tanács, és az én főtanácsom [össza szét]; és az én nektek szóló hangom, mondja az Úr” (T&Sz 120:1). Az ebben a kinyilatkoztatásban említett „püspök... és az ő tanács[a]”, valamint az „én főtanácsom” kifejezések ma az Első Elnökségként valamint a Tizenkét Apostol Kvórumaként használatosak. Ezeket a szent alapokat ebben a sebesen növekvő egyházban az egyének és családok megáldására használják, a templomok és hódolatra szánt épületek építésével, a misszionáriusi munka támogatásával, a szentírások fordításával és kiadásával, a családtörténeti kutatás elősegítésével, iskolák és a vallási oktatás finanszírozásával, és sok más, az Úr erre elrendelt szolgálai által irányított célok megvalósításával.

Lenyűgöz, mennyire világos és rövid e két kinyilatkoztatás, ellentétben a világszerte működő megannyi szervezet és kormányzat bonyolult

pénzügyi irányelveivel és adminisztratív eljárásaival. Hogyan képes egy akkora szervezet, mint amilyen Jézus Krisztus visszaállított egyháza, világszerte működni egy ilyen tömör utasítást alkalmazva? Számomra a válasz meglehetősen egyértelmű: mert ez az Úr munkája, és Ő el tudja végezni a saját munkáját (lásd 2 Nefi 27:20), és mert a Szabadító inspirálja és utasítja az Ő szolgálait, akik a kapott utasítás szerint cselekszenek és az Ő ügyében munkálkodnak.

Azon az első tanácsgyűlésen nagy hatással volt rám a megfontolásaink és döntéseinket irányító tantételek egyszerűsége. Az egyház pénzügyi működtetésében két alapvető és állandó tantételt vesznek figyelembe. Az első, hogy az egyház anyagi lehetőségein belül él, és nem költ többet a bevételeinél. A második az, hogy az éves bevétele egy részét félreteszi, tartalékként a vészhelyzetekre vagy előre nem látható szükségletekre. Az egyház

évtizedek óta arra a tantételre tanítja a tagjait, hogy raktározzanak plusz élelmiszert, üzemanyagot és pénzt az esetlegesen felmerülő vészhelyzetekre. Az egyház intézményként egyszerűen csak ugyanazokat a tantételeket követi, melyeket ismétlődően tanít a tagjainak.

Miközben zajlott a gyűlésünk, arra eszméltem rá, hogy azt kívánom, bárcsak az egyház minden tagja meg tudná fogadni az Úr saját útjának egyszerűségét, világosságát, rendjét, jószívűségét és erejét (lásd T&Sz 104:16), ahogyan az egyház világi ügyeit igazgatja. Most már évek óta részt veszek a tizedek szétosztására kinevezett tanácsban. Az Úr e mintája iránti hálám és áhítatom évről évre nőtt, és a tanult leckék még inkább elmélyültek bennem.

A szívem szeretettel van tele ennek az egyháznak a hithű és engedelmes tagjai iránt minden nemzetben, nemzetségben, nyelvben és népben. Miközben beutazom a földet, megismerem a reményeiteket, vágyaitokat, különféle élethelyzeteiteket és körülményeiteket, valamint a küszködéseiteket is. Részt vettem veletek egyházi gyűléseken, és néhányatok

otthonába is ellátogattam. A hitetek erősíti az én hitemet. Az elkötelezettségetek még elkötelezettebbé tesz. A tized törvénye iránti jóságotok és készséges engedelmisségetek arra ösztönöz, hogy jobb ember, férj, apa és egyházi vezető legyek. Minden alkalommal, mikor a tizedek szétosztására kinevezett tanácsban veszek részt, eszembe juttok és rátok gondolok. Köszönöm a jóságotokat és a szövetségitek tiszteletben tartásában tanúsított hithűségeket.

Az Úr visszaállított egyházának vezetői hatalmas felelősséget éreznek, hogy megfelelően gondoskodjanak az egyháztagok szent felajánlásairól. Nagyon is tudatában vagyunk, milyen szent az özvegyasszony két fillére.

„És leülvén Jézus a templomperhelynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba.

És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele.

Akkor előszólván a tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala.

Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből, a miye csak volt, mind beveté, az ő egész vagyonát” (Márk 12:41–44).

Saját tapasztalatból tudom, hogy a tizedek szétosztására kinevezett tanács rendkívül körültekintően bánik az özvegyasszony két fillérével. Hálámat fejezem ki Thomas S. Monson elnök és az ő tanácsosai iránt, amiért oly hatékonyan vezetik e szent sáfárság munkáját. És elismerem az Úr hangját (lásd T&Sz 120:1) és az Úr kezét, mely támogatja az Ő elrendelt szolgálait azon kötelességeik teljesítésében, hogy Őt képviseljék.

Felhívás és bizonyosság

A becsületes tizedfizetés több, mint kötelesség; ez egy fontos lépés a személyes megtisztulás folyamatában. Titeket, akik fizetitek a tizedeteket, megdicsérlek.

Titeket pedig, akik jelenleg nem engedelmeskedtek a tized törvényének, felhívlak, hogy gondoljátok át az újtaitokat, és tartsatok bűnbánatot. Bizonyosságomat teszem arról, hogy az Úr e törvénye iránti engedelmisség miatt a menny ablakai megnyitvatnak majd nektek. Kérlek, ne halogassátok bűnbánatotok napját.

Bizonyosságot teszek arról, hogy lelki és fizikai áldások áradnak ki életünkre, amikor a tized törvénye szerint élünk. Tanúsítom, hogy ezek az áldások gyakran jelentősek, ám alig észrevehetőek. Azt is kijelentem, hogy az Úr útjának egyszerűsége, mely oly nyilvánvaló az Ő egyháza pénzügyeiben, olyan mintaként szolgál, mely egyénként és családként is vezethet bennünket. Imádkozom, hogy e fontos leckékből mindannyian tanuljunk, és a hasznunkra váljanak. Az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Jöjj, tarts velünk!

Függetlenül a körülményeitektől, a múltatoktól vagy a bizonyosságok erejétől, van hely számotokra ebben az egyházban.

Volt egyszer egy ember, aki azt álmodta, hogy egy nagy csarnokban áll, ahol egybegyűlt a világ összes vallása. Azt látta, hogy mindegyik vallásban volt sok olyan dolog, amely kívánatosnak és figyelemre méltónak tűnt.

Találkozott egy kedves párral, akik Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát képviselték, és ezt kérdezte tőlük: „Önök mit követelnek meg az egyházuk tagjaitól?”

„Mi semmit – felelték –, az Úr azonban azt kéri, hogy adjuk Neki mindenünket.”

A pár azután beszélt az egyházi elhívásokról, a házi- és látogatótanításról, a teljes idejű missziókról, a heti családi estekről, a templomi munkáról, a jóléti és emberbaráti szolgálatról, illetve a tanítási megbízásokról.

„Fizetnek az embereiknek mindazért, amit elvégeznek?” – kérdezte a férfi.

„Ó, dehogy! – válaszolta a pár. – Önként ajánlják fel az idejüket.”

Majd ezzel folytatták: „Tagjaink felévente egy hétvégén részt vesznek egy 10 órás általános konferencián.”

„Tíz órán keresztül beszédeket hallgatnak? – csodálkozott a férfi. –

És mi a helyzet a heti istentisztelettel? Az milyen hosszú?”

„Három óra, minden vasárnap.”

„Te jó ég! – ámuldozott a férfi. –

És az egyháztagnak tényleg megteszik mindazt, amit most Önök felsoroltak?”

„Meg, és még sokkal többet is ennél. Még nem is említettük a családtörténetet, a fiatalok táborát, az áhítatokat, a szentírás-tanulmányozást, a vezetőképzéseket, a fiatalok tevékenységeit, a kora reggeli ifjúsági hitoktatást, az egyházi épületek karbantartását, és természetesen ott van még az Úr egészségétörvénye, a havi böjtölés a szegények megsegítésére, valamint a tized.”

A férfi erre így szólt: „Most már tényleg nem értem. Miért akarna bárki is csatlakozni egy ilyen egyházhoz?”

A pár elmosolyodott, és azt mondták: „Azt hittük, már sosem kérdezi meg!”

Miért csatlakozna bárki is egy ilyen egyházhoz?

Egy olyan időben, amikor világszerte oly sok egyház éli meg tagjai számának drasztikus csökkenését, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza – bár sok más egyházzal összehasonlítva kis méretű – az egyik leggyorsabban növekvő egyház a világon. 2013 szeptemberére az

egyháznak már több mint 15 millió tagja volt világszerte.

Ennek sok oka van – hadd soroljak fel csupán néhányat.

A Szabadító egyháza

Először is ezt az egyházat maga Jézus Krisztus állította vissza napjainkban. Itt megtalálható a felhatalmazás, hogy az ember az Ő nevében cselekedjen: hogy keresztelést végezzen a bűnök bocsánatára, hogy megadja a Szentlélek ajándékát, valamint hogy pecsételjen a földön és a mennyben.¹

Azok, akik csatlakoznak ehhez az egyházhoz, szeretik a Szabadító Jézus Krisztust, és követni kívánják Őt. Örvendeznek abban a tudásban, hogy Isten újra szól az emberiséghez. Amikor szent papsági szertartásokban részesülnek és szövetségeket kötnek Istennel, érezhetik az Ő hatalmát az életükben.² Amikor belépnek a szent templomba, érzik, hogy az Ő jelenlétében tartózkodnak. Amikor a szent írásokat olvassák³ és Isten prófétáinak tanításai szerint élnek, közelebb kerülnek a Szabadítóhoz, akit annyira szeretnek.

Cselekvő hit

Egy másik ok abban rejlik, hogy az egyház lehetőségeket biztosít a jó cselekedetekre.

Istenben hinni dicséretes, de a legtöbb ember többet szeretne tenni az inspiráló prédikációk meghallgatásánál vagy a mennyei otthonáról való pusztá álmodozásnál.⁴ Szeretnék tettekre váltani a hitüket. Szeretnék felgyűrni az ingujjukat, és kivenni a részüket ebből a nagyszerű ügyből.

És pontosan ez történik, amikor csatlakoznak hozzánk: sok lehetőségük adódik tehetségeiket, könnyűületüket és idejüket jótettekre váltani. Mivel nincsen helyi fizetett papság a világszerte megtalálható

gyülekezeteinkben, tagjaink maguk végzik a szolgálat munkáját. Sugalmaság által kerülnek elhívásra. Néha önként jelentkezünk – néha pedig „önként” *kijelölnek* minket. A megbízásokra nem teherként tekintünk, hanem lehetőségként, mely által lehetünk azon örömmel megkötött szövetségeinknek, hogy szolgáljuk Istent és az Ő gyermekeit.

Becsben tartott áldások

A harmadik ok, amiért az emberek csatlakoznak az egyházhoz, az, hogy a tanítványság ösvényének követése becses áldásokhoz vezet.

A kereszteledésre a tanítványság útjának kezdeteként tekintünk. A Jézus Krisztussal nap mint nap tett utazásunk békességhez és céltudatosság-hoz vezet ebben az életben, valamint mélységes örömhöz és örök szabaduláshoz az eljövendő világban.

Azok, akik ezen az ösvényen járnak, hithűen elkerülik az élet sok kelepcecét, bánatát és csalódását.

A lélekben szegények és az őszinte szívűek a tudás nagyszerű kincseire találhatnak rá itt.

Akik szenvednek vagy gyászolnak, gyógyulásra találnak.

Akik a bűn terhe alatt roskadoznak, megbocsátásra, szabadságra és nyugalomra lelnek.

Néhány szó a távozóknak

Az igazság keresése emberek millióit vezette el Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához. Vannak azonban néhányan, akik

elhagyják az egyházat, amelyet egykor szerettek.

Felmerülhet a kérdés: „Ha olyan csodálatos az evangélium, akkor miért hagyná el bárki is?”

Időnként azt feltételezzük, hogy azért mennek el, mert megbántották őket, vagy lusták, vagy bűnösök. De ez valójában nem ilyen egyszerű. Nincsen egyetlen indok, amely a különféle helyzetekre egyaránt érvényes lenne.

Néhány drága egyháztagunk éveken át küszködik a kérdéssel, hogy maguk mögött hagyják-e az egyházat.

Ebben az egyházban, amely oly nagy becsben tartja az egyéni önrendelkezést, az egyházban, amely egy kérdéseire választ kereső fiatalember révén állítottatott vissza, tiszteletben tartjuk azokat, akik őszintén keresik az igazságot. Ha meg is szakad a szívünk, mikor útjuk eltávolítja őket az egyháztól, amelyet szeretünk, és az igazságtól, amelyre rátaláltunk, tiszteletben tartjuk azon jogukat, hogy saját lelkiismeretük parancsai szerint hódoljanak a Mindenható Istennek, ahogyan mi magunk is igényt tartunk erre a kiváltságra.⁵

Megválaszolatlan kérdések

Néhányan megválaszolatlan kérdésekkel küszködnek a múltban elhangzott vagy tett dolgokat illetően. Nyíltan elismerjük, hogy egyházunk történetének közel 200 esztendeje alatt – a sugalmazott, tiszteletre méltó, isteni események mellett – elhangzottak és történtek olyan dolgok, amelyek kérdéseket

vethetnek fel az emberekben.

Néha egyszerűen azért támadnak kérdések, mert nem áll rendelkezésünkre minden információ, vagy kicsit több türelmet kell gyakorolnunk. Amikor idővel napvilágra kerül a teljes igazság, az olyan dolgok, amelyeknek addig nem láttuk értelmét, megelégedésünkre megoldódnak.

Néha nézeteltérés támad azt illetően, hogy mit jelentenek valójában a „tények”. A kérdés, amely némelyekben kételyt támaszt, alapos vizsgálódás után másokban hitet építhet.

Tökéletlen emberek tévedései

És hogy tökéletesen őszinték legyünk, előfordult már olyan, hogy az egyház tagjai vagy vezetői egyszerűen csak hibáztak. Olyan dolgokat mondtak vagy tettek, amelyek nem állnak összhangban értékeinkkel, tantételeinkkel vagy tanunkkal.

Úgy vélem, az egyház csak akkor lenne tökéletes, ha tökéletes lények irányítanák. Isten tökéletes, és tökéletes az Ő tana is. Ám Isten rajtunk – az Ő tökéletlen gyermekein – keresztül munkálkodik, a tökéletlen emberek pedig olykor hibáznak.

A Mormon könyve címdalán ezt olvashatjuk: „És most, ha vannak benne hibák, azok emberek tévedései; ne kárhoztassatok tehát Isten dolgait, hogy szeplőtelennek találtathassatok Krisztus ítélőszéke előtt.”⁶

Ez mindig is így volt és mindig is így lesz egészen a tökéletes napig, amikor Krisztus maga fog majd személyesen uralkodni a földön.

Sajnálatos dolog, hogy néhányan emberi hibák miatt botlottak meg. Ennek ellenére azonban a visszaállított evangélium örökkévaló igazsága, mely jelen van Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, nem homályosult el, nem lett kevesebb és nem semmisült meg.

Az Úr Jézus Krisztus apostolaként és olyan emberként, aki maga is első kézből látta ezen egyház tanácsait és munkálkodásait, ünnepélyes tanúbizonyságomat teszem arról, hogy az egyházra vagy a tagságára is kiható egyetlen jelentős döntést sem hoznak meg soha anélkül, hogy buzgón ne törekednének Örökkévaló Atyánk sugalmazására, útmutatására és jóváhagyására. Ez Jézus Krisztus egyháza. Isten nem fogja engedni, hogy egyháza lesodródjon kijelölt útvonaláról, ahogyan azt sem, hogy ne töltsse be isteni rendeltetését.

Van hely számotokra!

Azoknak, akik eltávolodtak az egyháztól, azt mondom: drága barátaim, még mindig van itt hely számotokra!

Gyertek, és tegyétek hozzá tehetségeiteket, ajándékaitokat és erőteteket a miénkhez! Mindannyian jobbbá válunk ennek köszönhetően.

Néhányan azt kérdezhetik: „De mi van a kételyeimmel?”

Természetes, hogy kérdések merülnek fel – az őszinte kutatás makkjából gyakran sarjadt és nőtt hatalmasra a megértés tölgye. Kevés olyan tagja van az egyháznak, akik valamikor ne küszködtek volna komoly vagy érzékeny kérdésekkel. Az egyház egyik célja a hit magjának táplálása és gondozása – még a kétely és a bizonytalanság olykor homokos talajában is. A hit olyan dolgok reménysége, melyek nem láthatók, de igazak.⁷

Ezért aztán kedves fivéreim és nőtestvéreim – kedves barátaim –, arra kérek, hogy vonjátok először kétségbe a kételyeiteket, mielőtt kétségbe vonnátok a hiteteket!⁸ Soha nem szabad hagynunk, hogy a kétség rabul ejtsen és távol tartson bennünket attól az isteni szeretettől, békességtől és ajándékoktól, amelyek az Úr Jézus Krisztusba vetett hit révén adatnak.

Guatemala, Guatemalaváros

Néhányan talán azt mondják: „Egyszerűen nem illek be közétek az egyházba.”

Ha belátnátok a szívünkbe, valószínűleg azt látnátok, hogy jobban beilletek, mint gondolnátok. Meglepve tapasztalnátok, hogy nekünk is hasonló vágyaink, küzdelmeink és reményeink vannak, mint nektek. Háttetek vagy neveltetéseitek másnak tűnhet, mint amit sok utolsó napi szent esetében láttok, de ez akár áldás is lehet. Fivérek és nőtestvérek, drága barátaim, szükségünk van páratlan tehetségeitekre és látásmódotokra! A bolygónkszerte tapasztalható emberi és nemzeti sokszínűség ezen egyház erősségét jelenti.

Néhányan talán azt mondják: „Nem hiszem, hogy meg tudnék felelni a ti normáitoknak.”

Annál több okotok van arra, hogy ide jöjjetek! Az egyház úgy lett megalkotva, hogy táplálja a tökéletlent, a küszködőt és a kimerültet. Olyan emberekkel van tele, akik teljes szívükkel *vágnak* a parancsolatok betartására, még ha esetleg nem is *sajátították el* azokat teljes mértékben.

Néhányan talán azt mondják: „Ismérem az egyházatok egyik tagját, aki képmutató. Soha nem csatlakoznék egy olyan egyházhoz, amely

hozzá hasonlókat enged a soraiba.”

Ha a meghatározás szerint az a *képmutató*, aki nem él tökéletesen aszerint, amiben hisz, akkor mindannyian képmutatók vagyunk. Egyikünk sem annyira krisztusi, mint amennyire tudjuk, hogy lennünk kellene. De őszintén vágyunk arra, hogy legyőzzük a hibáinkat és a bűnre való hajlamot. Szívünkéből és lelkünkéből áhítjuk, hogy jobbbá váljunk Jézus Krisztus engesztelésének segítségével.

Ha ezek a ti vágyaitok is, akkor függetlenül a körülményeitektől, a múltatoktól vagy bizonyágotok erejétől, van hely számotokra ebben az egyházban. Jöjjetek, tartsatok velünk!

Jöjjetek, tartsatok velünk!

Emberi tökéletlenségeink ellenére bizonyos vagyok abban, hogy ezen egyház tagjai között található sokan a legnemesebb lelkek közül, akik e világon élnek. Jézus Krisztus Egyháza magához vonzza a kedveseket és a gondoskodókat, a becsületeseket és az iparkodókat.

Ha arra számítottok, hogy tökéletes embereket találtok itt, akkor csalódnia fogtok. Ha azonban Krisztus tiszta tanát keressétek, Isten ígéjét, amely „meggyógyítja a sebzett lelket”⁹, valamint a

Szentlélek megszentelő hatását, akkor mindezt megtaláljátok itt. A sorvadó hit korában – ebben a korban, amikor oly sokan érzik magukat eltávolodva a menny ölelő karjától – olyan népet fogtok találni itt, akik hön vágnak Szabadítójuk megismerésére és közelségére azáltal, hogy szolgálják Istent és felebarátaikat, mint ti. Jöjjetek, tartsatok velünk!

„Vajon ti is el akartok-e menni?”

Eszembe ötlök a Szabadító életének azon időszakára, amikor sokan elpártoltak tőle.¹⁰ Jézus ezt kérdezte tizenkét tanítványától:

„Vajon ti is el akartok-e menni?

Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.”¹¹

Vannak alkalmak, amikor nekünk

is választ kell adnunk ugyanezre a kérdésre. Vajon mi is el akarunk-e menni? Vagy Péterhez hasonlóan mi is erősen kapaszkodunk az örök életnek beszédébe?

Ha igazságot, megértést és a hit tette váltásának módját keressétek, ha olyan helyet kerestek, ahova tartozhattok: Jöjjetek, tartsatok velünk!

Ha elhagytátok a hitet, melyet egykoron megragadtatok: Jöjjetek vissza! Tartsatok velünk!

Ha kísértést éreztetek, hogy feladjátok: Maradjatok még egy kicsit! Van itt hely számotokra!

Könyörgők mindazoknak, akik hallják vagy olvassák e szavakat: Jöjjetek, tartsatok velünk! Jöjjetek, hallgassatok a gyengéd Krisztus hívó szavára! Vegyétek fel a kereszteteket és kövessétek Őt!¹²

Jöjjetek, tartsatok velünk! Mert itt rátaláltok arra, ami felbecsülhetetlen értékkel bír.

Tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy itt megtaláljátok az örök élet szavait, az áldott megváltás ígését, valamint a békeességhez és boldogsághoz vezető ösvényt.

Buzgón imádkozom azért, hogy az igazság utáni kutatásotok elültesse szívetekben a vágyat, hogy jöjjetek és velünk tartsatok. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 16:18–19; Hélamán 10:7.
2. Lásd Tan és a szövetségek 84:20.
3. Lásd 2 Nefi 33:10.
4. Lásd Cselekedtem-e valami jót. *Himnuszok*, 143. sz.
5. Lásd Hittételek 1:11.
6. A Mormon könyve címoldala; lásd Mormon 8:17.
7. Lásd Zsidók 11:1; Alma 32:21.
8. Lásd F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23.
9. Jákób 2:8.
10. Lásd János 6:66.
11. János 6:67–68.
12. Lásd Máté 16:24.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezzze!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Indítványozzuk John B. Dickson, Paul E. Koelliker és F. Michael Watson elderek felmentését a Hetvenek Első Kvórumából, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítését.

Javasoljuk továbbá Kent D. Watson elder felmentését a Hetvenek Második Kvórumából.

Úgyszintén szeretnénk elismerésünket kifejezni és köszönetet mondani César H. Hooker és Craig T. Wright eldereknek, akiket már felmentettünk a területi hetvenesi szolgálatukból.

Azok, akik szeretnék hálájukat kifejezni ezen fivérek kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Julio A. Angulo, Peter F. Evans és Gennagyij N. Podvodov.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, kérem, jelezzze!

Támogatásra javasoljuk Randall L. Riddet a Fiatal Férfiak Általános Elnöksége második tanácsosaként.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezzze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Aki ellenzi, jelezzze!

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, az állandó hiteteket és az értünk elmondott imáitokat! ■

Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A lelki védelem kulcsa

Békesség jöhet mindazok szívébe, akik a szentírásokhoz fordulnak, és feltárják a védelemről és megváltásról szóló ígéreteket.

Nemrég egy fiatal párt pecsételtem össze a templomban. Ez a pár úgy élt, hogy érdemes legyen arra a csodás napra, amikor egy fiú- és egy lánygyermek elhagyja fiatalága otthonát, hogy férjje és feleségé váljon. E szent eseményen tiszták és szeplőtelenek voltak. A Mennyei Atyánk által meghatározott minta szerint idővel majd elkezdik saját gyermekeiket felnevelni. Boldogságuk, valamint az eljövendő generációk boldogsága az e normák szerinti élettől függ, melyeket a Szabadítónk fektetett le, és a szentírásokban is megtalálhatók.

A mai szülők eltűnődnek azon, hogy vajon van-e biztonságos hely a gyermekeik felnevelésére. *Van* ilyen biztonságos hely. Az evangélium-központú otthonban található. Az egyházban a családra összpontosítunk, a szülőknek pedig mindenhol azt tanácsoljuk, hogy igazlelkűségben neveljék a gyermekeiket.

Pál apostol jóvendölésében így figyelmeztetett: „... az utolsó napokban nehéz idők állanak be.

Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok,

Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői.

Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.

Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld.”¹

Pál a következőket is jóvendölte: „A gonosz emberek pedig és az ámitók nevednek a rosszaságban, eltévelyítvén és eltévelyedvén.”²

E versek figyelmeztetésként szolgálnak, és rámutatnak azon mintákra, melyeket kerülnünk kell. Mindig körültekintőnek és szorgalmasnak kell lennünk. E jóvendöléseket áttekintve mindegyikük mellé tehetnénk egy pipát, mivel a mai világban mindegyik jelen van és gondot jelent:

Veszedelmes idők – jelen! Nagyon veszedelmes időket élünk.

Pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek – mind itt vannak közöttünk.

Káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók – ezekkel is mind el tudunk számolni.

Kérlelhetetlenek, rágalmozók és így tovább – mindegyiket ki tudjuk pipálni, mert nyilvánvalóan körülvesznek bennünket.

Moróni szintén beszélt a napjainkban jelen lévő gonoszságról, amikor így figyelmeztetett:

„[A]mikor látjátok, hogy közétek férkőznek ezek a dolgok..., ébredjete rá annak felismerésére, hogy rettenetes a helyzetetek. [...]

Tehát én, Moróni, azt a parancsot kaptam, hogy írjam le ezeket a dolgokat, hogy el lehessen vetni a gonoszságot, és hogy eljöhessen annak ideje, amikor a Sátánnak nem lehet hatalma az emberek gyermekeinek szívében, hanem meg lehessen győzni őket arról, hogy szüntelenül jót cselekedjenek, és így eljöhessenek minden igazlelkűség forrásához, és megszabaduljanak.”³

Az a jellemzés, melyet Pál és Moróni is adott napjainkról, annyira helytálló, hogy nem mehetünk el mellette szó nélkül. Sokak számára mindez elég felzaklató és akár csüggesztő is lehet. Ennek ellenére, amikor a jövőre gondolok, az egészséges optimizmus érzése tölt el.

Pál a kihívások és problémák felsorolásán túl azt is elmondja nekünk, hogy miként védhetjük meg magunkat:

„[T]e maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád bízattak, tudván kitől tanultad,

És hogy gyermekégedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsésé tehetnek az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által.”⁴

A lelki védelem kulcsát a szentírások rejtik. A szentírások tartalmazták azt a tant és azon törvényeket, melyek hatására Isten összes gyermeke bizonyosságot nyerhet arról, hogy Jézus Krisztus a Szabadító és Megváltó.

Több évnyi előkészület után hatalmas erőfeszítést hoztunk annak érdekében, hogy a szentírások minden nyelven lábjegyzetekkel és keresztutalásokkal álljanak rendelkezésre. Arra

törekszünk, hogy mindenki számára elérhetővé tegyük őket, aki tanulni szeretne. A szentírások megtanítják nekünk, hogy merre menjünk és mit tegyünk. Reményt és tudást adnak.

Egy hetvenes, S. Dilworth Young elder évekkkel ezelőtt megtanított nekem egy leckét a szentírásolvasással kapcsolatban. Az egyik cövek éppen az egyháztagok közötti feszültségekkel és nehézségekkel küszködött, és tanácsra volt szükség.

Ezt kérdeztem Young elnöktől:

„Mit mondjak nekik?”

Ő egyszerűen így válaszolt:

„Mondd meg nekik, hogy olvassák a szentírásokat.”

„Melyik szentírásokat?” – kérdeztem.

Mire ő: „Az szinte mindegy. Mondd meg nekik, hogy nyissák ki példának okáért a Mormon könyvét, és kezdjenek el olvasni. Hamarosan a béke és sugalmazás érzése fogja őket átjárni, a megoldás pedig magától jönni fog.”

Tegyétek a szentírásolvasást a mindennapi tevékenységeitek részévé, és az áldások jönni fognak. A szentírások sok dologra figyelmeztetnek, azonban nagyszerű lelki táplálék is lakozik bennük.

Ha a szentírások nyelvezete először furcsának tűnik, olvassatok tovább. Hamarosan felismeritek majd az oldalaikon található megannyi szépséget és erőt.

Pál ezt mondta: „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre”.⁵

Ezt az ígéretet ti magatok is próbára tehetitek.

Veszedelemes idöket élünk, mindazonáltal mi magunk és a családjaink is reményre és békességre lelhetünk. Azok, akik kétségbeesve remélik, hogy egy gyermeket sikerül megmeníteni onnan, ahová a világ vitte el őt, soha ne adják fel a küzdelmet! „Ne félj,

csak higgy.”⁶ Az igazlelkűség erősebb a gonoszságnál.

Azok a gyermekek, akiknek már életük korai szakaszában megtanítják a szentírások értelmezését, meg fogják ismerni az ösvényt, melyen járniuk kell, és vágyni fognak arra, hogy rajta is maradjanak. Akik pedig letévedtek, megfelelő segítséggel rálehetnek a visszavezető útra, és képesek lesznek visszatérni.

Móziás fiai egy ideig az egyház ellen hadakoztak, később azonban bűnbánatot tartottak, és drámai változáson mentek keresztül. Alma könyvében ezt olvashatjuk: „Móziásnak ezek a fiai... megerősödtek az igazság ismeretében, mert jó felfogású emberek voltak és szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék.”⁷

Joseph F. Smith elnök öt éves volt, amikor édesapját, Hyrumot a Carthage börtönben megölték. Joseph később az özvegy édesanyjával átkelt a síkságon.

15 éves korában elhívták misszióba Hawaiiira. Magányosnak és elvesztettnek érezte magát; ezt mondta: „Nagyon lehangolt voltam. [...] Úgy

éreztem, annyira lealacsonyít szegénységem, kevés értelmem és tudatlanságom – hisz csupán kisfiú voltam –, hogy alig mertem [bárkinek is] a szemébe nézni.”

Egy éjjel, mikor éppen nehéz helyzetén tűnődött, az ifjú Joseph azt álmodta, hogy egy utazáson volt, és teljes erejéből rohant valahova. Egy kis batyut is vitt magával. Végül megérkezett úti céljához, egy csodálatos palotához. Egy táblához lépett, melyen az állt, hogy „Fürdő”. Gyorsan bement és megmosakodott. Kinyitotta a nála lévő kis batyut, melyben tiszta, fehér ruhát talált. „Ez olyasvalami volt, amit már nagyon régen nem láttam” – mondta. Felvette, majd odasietett a palota ajtajához.

„Kopogtattam – mondta –, majd kinyílt az ajtó, és az ember, aki ott állt, Joseph Smith próféta volt. Egy kicsit rosszallóan nézett rám, majd első hozzám intézett szavai ezek voltak: »Joseph, elkéstél.« Én mégis magabiztosan ezt mondtam:

»Igen, de tiszta vagyok – tiszta vagyok!«⁸

És így lehet ez mindannyiunkkal.

Panama, Panamaváros

Ha az egyházban a tevékenységgel és hittel kikövezett úton haladtok, maradjatok meg azon, és tartsátok meg a szövetségeiteket. Haladjatok előre, míg el nem nyeritek az Úr áldásait, a Szentlélek pedig egy előremozdító erőként meg nem jelenik az életetekben.

Ha jelenleg a szentírásokban felvázoltól eltérő úton haladtok, akkor hadd biztosítsalak benneteket arról, hogy létezik visszavezető út.

Jézus Krisztus nagyon egyértelmű módszert adott arra, hogy bűnbánatot tartsunk, életünkben pedig gyógyulást nyerjünk. A legtöbb hibánkra a személyes, bűnbánó imáink által kaphatunk gyógyírt. Vannak azonban bizonyos olyan lelki betegségek – különösen az erkölcsösség törvényének megszegésével kapcsolatban –, melyek gyógyításához és kezeléséhez mindenképpen egy képzett lelki orvosra van szükség.

Évekkel ezelőtt egy fiatal nő és idősebb édesapja jött el az irodámba. A hölgy több száz kilométerről hozta el az édesapját, hogy az végre megtalálja az ellenszert az általa érzett bűntudatra. A férfi még fiatal korában igen súlyos bűnt követett el, melynek emléke idős korában visszatért hozzá. Nem tudott megszabadulni a bűntudattól. Nem

volt képes arra, hogy egyedül visszamenjen és meg nem történtté tegye a fiatal korában elkövetett hibát. Arra viszont igen, hogy a jelenlegi helyzetéből kiindulva, a megfelelő segítséggel kitörölje a bűntudatot, mely oly sok éven át kísérte őt.

Hálával töltött el, hogy azáltal, hogy tantételeket tanítottam neki a Mormon könyvből, hatalmas súly került le a válláról. Amikor a lányával hazafelé is megtették a több száz kilométeres utat, az idősebb férfi maga mögött hagyta a múltbéli véték bűntudatát.

Ha rettenetes helyzetetek felismerésére ébredtek rá,⁹ és újra teljes lelki egészségre vágytok, keressétek fel a püspökötöket. Ő birtokolja a kulcsokat és tud segíteni nektek a bűnbánat útján.

A bűnbánat egyéni dolog, ahogyan a megbocsátás is. Az Úr csupán annyit kér, hogy az illető elforduljon a bűntől, és Ő a „vétkeikről többé meg nem emlékez[ezik]”¹⁰.

A bűnbánat folyamatának végén pedig meg fogjátok érteni Ésaíasnak az engesztelésről szóló következő ígéretét: „No jertek, törvényezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin,

olyanok lesznek, mint a gyapjú.”¹¹

Csakúgy, ahogyan a krétát is le lehet törölni a tábláról, őszinte bűnbánattal a vétkeink hatásait is el lehet törölni Jézus Krisztus engesztelése által. Ez az ígéret minden esetre egyaránt vonatkozik.

Az evangélium arra tanít, hogy boldogok legyünk; hogy félelem helyett hit éljen bennünk; hogy reményre leljünk és legyőzzük a kétségbeesést; hogy elhagyjuk a sötétséget és az örök evangélium fénye felé forduljunk.

Másokkal együtt Pál is figyelmeztetett napjaink megpróbáltatásaira és az eljövendő időkre. Békesség jöhet azonban mindazok szívébe, akik a szentírásokhoz fordulnak, és feltárják a bennük található, védelemről és megváltásról szóló ígéreteket. Mindenkit arra hívunk, hogy forduljon a Szabadító Jézus Krisztushoz, valamint az Ő tanításaihoz, melyek az Ószövetségben, az Újszövetségben, a Mormon könyvében, a Tan és a szövetségekben és a Nagyértékű gyöngyben találhatóak.

Szilárd biztonyságomat teszem arról, hogy a szentírások jelentik lelki védelmünk kulcsát. Tanúságot teszek továbbá Jézus Krisztus engesztelésének gyógyító hatalmáról, „[h]ogy általa mindenki megszabadul[hat]”¹². Az Úr egyháza újra megalapított a földön. Tanúságot teszem az evangélium igaz voltáról. Az Ő tanúja vagyok. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Timótheus 3:1–5.
2. 2 Timótheus 3:13.
3. Ether 8:24, 26.
4. 2 Timótheus 3:14–15.
5. 2 Timótheus 3:16.
6. Márk 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 542.
9. Lásd Ether 8:24.
10. Jeremiás 31:34.
11. Ésaías 1:18.
12. Tan és a szövetségek 76:42.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A nők erkölcsi ereje

Természetesen jól akartok tenni és jól akartok lenni, és ha követitek a Szent Lelket, akkor növekedni fog az erkölcsi erőtök és befolyásotok.

A társadalmak időtlen idők óta a nők erkölcsi erejére támaszkodnak. Bár kétségkívül nem ez az egyetlen jó hatás a társadalomban, a nők által biztosított erkölcsi alap rendkívül hasznos a közjó számára. Annyira áthat mindent az, amit a nők adnak, hogy gyakran nem is értékeljük eléggé. Szeretném kifejezésre juttatni, milyen hálás vagyok a jóra való asszonyok hatásáért, rá szeretnék mutatni, milyen filozófiák és divatok veszélyeztetik a nők erejét és szerepét, és arra szeretném kérni a nőket, hogy gondozzák a bennük lévő erkölcsi erőt.

A nők olyan erénnyel, olyan isteni ajándékkal születnek erre a világra, mely a hit, a bátorság, az együttérzés elültetésének, a kapcsolatok és a kultúrák felvirágoztatásának szakértőjévé teszi őket. Amikor Pál a Timótheushoz írt levélben méltatja annak „képmutatás nélkül való hit[é]t”, megjegyzi, hogy „először a te nagymamádban Loisban és anyádban Eunikában” lakozott ilyen.¹

Évekkel ezelőtt, amikor Mexikóban laktunk, közvetlenül is megtapasztaltam, mire gondolt Pál. Emlékszem egy bizonyos fiatal édesanyjára – és sok ilyen nő volt az egyházban ott, Mexikóban –, akinek az Istenbe vetett hite oly természetes módon ékesítette az életét, hogy alig volt tudatában ennek.

Ebből a bájos hölgyből jósága révén olyan erkölcsi felhatalmazás sugárzott, amely mindenre jó hatást gyakorolt körülötte. Férjével együtt nemes céljaikért számos kedvtelésükről és vagyontárgyukról szinte gondolkodás nélkül lemondtak. Emberfeletti tünő képességgel tudott másokat csodás módon felemelni, megfeszített munkát végezni, és eközben kézben tartani a gyermekeivel kapcsolatos teendők sokaságát. Sok mindenben kellett helytállnia, munkája gyakran volt monoton és hétköznapi, mégis mindent áthatott egyfajta gyönyörű derű és a tudat, hogy Isten munkáját végzi. Mások megáldása a szolgálat és az áldozathozatal révén, nemessé tette őt, akárcsak a Szabadítót. Maga volt a megtestesült szeretet.

Rendkívüli áldásokban részesített és részesít engem a nők erkölcsi ereje, különösen az édesanyámé és a feleségemé. Anna Daines is azon asszonyok közé tartozik, akikre hálával tekintek. Anna és férje, Henry, valamint négy gyermekük New Jersey államban tartoztak az egyház úttörői közé. Az 1930-as évektől kezdve, amikor Henry doktori képzést kezdett a Rutgers Egyetemen és Metuchenbe költöztek, iskolai és civil szervezetekben munkálkodtak a mormonokkal szembeni

mélyen gyökerező előítéletek lebontásán és azon, hogy a helyi közösség minden szülő számára még alkalmasabbá váljon a gyermeknevelésre.

Anna például a YMCA – a fiatal férfiak keresztény egyesülete – helyi szervezetében vállalt önkéntes munkát és tette magát nélkülözhetetlenné. Egy éven belül kinevezték az édesanyák segédszervezete elnökének, később pedig „megkérték, hogy vállalja el a jelöltséget a szervezet igazgatótanácsában lévő három női poszt egyikére. Ellenzavazat nélkül nyert, így bekerült abba a tanácsba, mely mindössze néhány évvel korábban megtagadta a szentektől, hogy gyűléseket tartsanak az épületükben.”²

Kamaszkoromban az Új-Brunswick Egyházközség területére költöztünk. Daines nőtestvér felfigyelt rám, és gyakran kifejezésre juttatta képességeimbe és lehetőségeimbe vetett bizalmát, mellyel arra készítetett, hogy magasra törjek – magasabbra annál, ahogyan azt a biztatása nélkül tettem volna. Egyszer kaptam tőle egy átgondolt, időben jövő figyelmeztetést, amely által elkerültem egy olyan helyzetet, melyet később biztos megbántam volna. Bár Anna Daines már nincs köztünk, hatása még mindig érződik és tükröződik leszármazottai és számtalan más ember életében, engem is beleértve.

A nagymamám, Adena Warnick Swenson megtanított rá, hogy legyek lelkiismeretes a papsági szolgálatban. Biztatott, hogy tanuljam meg kívülről az úrvacsorai kenyér és víz megáldásának imáit, és elmagyarázta, hogy így jobban megértve és nagyobb átéléssel tudom majd elmondani azokat. Szent dolgok iránti tiszteletet ültetett el bennem az, ahogyan láttam, miként támogatja nagyapámat, a cövek pátriárkáját. Swenson nagymama soha nem tanult meg autót vezetni, de azt tudta,

hogyan segítsen a fiúknak papságvisselő férfikká válni.

A nők erkölcsi hatása otthon érezhető leginkább és itt a leghasznosabb. A felnövekvő nemzedék felnevelésének legjobb közege a hagyományos család, ahol az édesapa és az édesanya összhangban gondoskodnak a gyermekekről, tanítják és nevelik őket. Ahol nincs meg ez az ideális körülmény, ott minden tőlünk telhetőt megteszünk előnyeinek másolásáért az adott körülmények között.

Az anya mindenképp olyan hatást tud gyakorolni, amelyet senki más, semmilyen más kapcsolatban. Példája és tanításai erejével fiai megtanulják tisztelni a női mivoltot; önfegyelmet és magas erkölcsi normákat tesznek magukévá az életükben. Leányai megtanulják, hogyan legyenek erényesek és álljanak ki újra és újra azért, ami helyes, bármily népszerűtlen legyen is ez. Az édesanya szeretete és magas elvárásai arra készítetik a gyermekeket, hogy kifogások keresése nélkül legyenek felelősségteljesek, vegyék komolyan a tanulást és a személyes fejlődést, és folyamatosan járuljanak hozzá a körülöttük lévők jólétéhez. Neal A. Maxwell elder egyszer megkérdezte: „Amikor teljes mértékben

feltáru az emberiség igazi történelme, akkor vajon a puskatűz visszhangját vagy az altatódalok jellemformáló hangját mutatja majd be? A katonák nagy fegyverszüneteit, vagy az otthonok és közösségek asszonyainak béketeremtését? Vajon a bölcsőkben és a konyhákban történtek meghatározóbbnak bizonyulnak-e majd, mint a kongresszus gyűléseinek történései?”³

A legszentebb a nőknek az élet teremtésében játszott szerepe. Tudjuk, hogy fizikai testünk isteni eredetű,⁴ és mind a testi születést, mind pedig a lelki újjászületést meg kell tapasztalnunk ahhoz, hogy elérhessünk Isten celesztialis királyságának legmagasabb birodalmaiba.⁵ A nők tehát (időnként saját életük kockáztatásával) lényegi szerepet játszanak Isten munkájában és dicsőségében, hogy véghezvigyék „az ember halhatatlanságát és örök életét”⁶. Nagymamákként, anyákként és példaképekként a nők az élet őrei és forrásai, nemzedékről nemzedékre erkölcsi tisztaságot – házasság előtti önmegtartóztatást és házasságon belüli hűséget tanítva. Ezáltal civilizáló hatással vannak a társadalomra, a legjobbat hozzák ki a férfiakból, és ép környezetet teremtenek, ahol

biztonságban és egészségben nőhetnek fel a gyermekek.

Nőtestvérek, nem akarok túldicsérni benneteket, ahogy azt időnként anyák napján tesszük, amitől aztán feszengtek. Nem kell tökéletesnek lennetek,⁷ nem is állítom, hogy azok vagytok (egy lehetséges kivételtől eltekintve, aki most itt ül a közelben). Azt akarom mondani, hogy legyetek bár egyedülállók vagy házások, gyermekek vagy gyermektelenek, idősek, fiatalok vagy a kettő között, szükség van az erkölcsi erőökre, mi pedig ezt és benneteket is talán már kezdtünk természetesnek venni. Bizony munkálkodnak olyan irányzatok és erők, melyek gyengítenék, vagy akár meg is szüntetnék a hatásokat, nagy kárt okozva ezzel az egyéneknek, a családoknak és a társadalom egészének. Figyelmeztetésként hadd említsek meg hármat.

A nők erkölcsi befolyását aláaknázó egyik káros nézet az, mely leértékeli a házasságot, az anyaságot és az otthonteremtést mint hivatást. Egyesek nyílt megvetéssel tekintenek az otthonteremtésre, azzal érvelve, hogy lealacsonyítja a nőket, és a gyermeknevelés könyörtelen kiváncsi egyfajta kizsákmányolást valósítanak meg.⁸ A gyermekvállalást mint életcélt vakvágánynak csúfolják. Ez nem igazságos és nem helyénvaló. Mi nem kisebbítjük annak értékét, amit a nők vagy a férfiak bármilyen nemes törekvésben vagy hivatásban elérhetnek (hiszen azok az eredmények mindannyiunk javára vannak), de ettől még felismerjük, hogy semmi nem ér fel a házasságon belüli anyasággal és apasággal. Nincs oly kiváló életpálya, nincs olyan mértékű pénz, hatalom vagy népszerűség, amely végső soron jobban jutalmazna a családnál. Bármilyen más érjen is el egy nő, erkölcsi hatása sehol nem hasznosabb, mint itt.

Az emberi szexualitással kapcsolatos vélekedések több oldalról is veszélyeztetik a nők erkölcsi erejét. A személyes vagy társadalmi kényelmet szolgáló abortusz a nők legszentebb erőinek elevenébe vág, és elpusztítja az erkölcsi erőt. Ugyanez igaz az erkölcsstelenségre és a kihívó ruházatra, mely a nők lealacsonyítása mellett azt a hazugságot erősíti, hogy a nő értékét a nemisége határozza meg.

Régóta él az a kettős mérce, mely nemi tisztaságot vár el a nőktől, a férfiak erkölcsstelenségét azonban megengedhetőnek tartja. Nyilvánvaló ennek a kettős mércének az igazságtalansága, joggal kritizálják és utasítják el. Azt remélnénk, hogy ennek elutasításakor a férfiak igazodnának a magasabb, mindenkire vonatkozó normához, azonban ennek pont az ellenkezője történik – ma már arra biztatják a nőket és a lányokat, hogy legyenek éppen olyan szabadosak, mint amit a kettős mérce eddig a férfiakra szabott. Míg korábban a nőkre vonatkozó magasabb normák elkötelezettséget és felelősséget követeltek a férfiaktól, mára lelkiismeretlen szexuális kapcsolatokat, apa nélküli családokat és egyre nagyobb szegénységet látunk. Az egyenrangú szabadosság megfosztja a nőket erkölcsi befolyásuktól, és az egész társadalmat lealacsonyítja.⁹ Ebben az ócska alkuban a férfiak azok, akik „felszabadulnak”, a nők és a gyermekek pedig azok, akik a legtöbbet szenvednek.

A harmadik aggodalmamat azok gerjesztik, akik az egyenlőség nevében minden különbséget eltörölnének a férfiúi és a női mivolt között. Ez gyakran olyan formában jelentkezik, hogy a nőket inkább férfias jellemvonások átvételére kényszerítik – legyenek indulatosabbak, edzettebbek és harciasabbak. Mostanra általánossá váltak az olyan filmek és videojátékok,

melyekben rendkívül erőszakos szerepekben látunk nőket, akik hullákat és pusztítást hagynak maguk mögött. Férfiakat is lélekölő látni ezekben a szerepekben, hát még amikor nők okozzák és szenvedik el az erőszakot!

A Fiala Nők egyik korábbi általános elnöke, Margaret D. Nadauld azt tanította: „Éppen elég olyan nő van a világban, aki kemény; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik gyengédek. Éppen elég olyan nő van, aki goromba; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik kedvesek. Éppen elég olyan nő van, aki durva; nekünk olyan nőkre van szükségünk, akik kifinomultak. Van elég híres és gazdag nő; nekünk több hívő nőre van szükségünk. Van már elég kapzsiság; mi több jószágra vágyunk. Van már elég hiúság; mi több erényt szeretnénk. Van már elég népszerűség; több tisztaságra van szükségünk.”¹⁰ A nőiesség és a férfiasság közötti különbségek összemosása közben elvesznek a nők és a férfiak egyedi és egymást kiegészítő ajándékai, melyek révén ők együtt egy nagyszerűbb egészet alkotnak.

Arra kérek ma titeket, nők és lányok, hogy védjétek meg és tápláljátok a bennetek lévő erkölcsi erőt! Órizzétek meg azt a belső erényt és azokat az egyedi ajándékokat, amelyeket magatokkal hoztok a világra! Természetszerűleg jót akartok tenni és jók akartok lenni, és ha követitek a Szent Lelket, akkor növekedni fog az erkölcsi erőtök és befolyásotok. Nektek, fiatal nőknek azt mondom: ne veszítsétek el ezt az erkölcsi erőt már azelőtt, hogy teljes mértékben rendelkeznétek vele! Gondosan ügyeljétek rá, hogy tiszta legyen a beszédetek, ne közönséges; hogy az öltözködésetek visszafogottságot sugalljon, ne hiúságot; és hogy viselkedésetek tisztaságot tükrözzön, ne szabadosságot! Nem

tudtok az egyik kezetekkel erényeségre emelni másokat, ha a másikkal közben a bűnt tápláljátok.

Nőtestvérek, minden kapcsolatok közül tegyétek mindig első helyre életetekben az Istennel, a ti Mennyei Atyáttal ápolott kapcsolatokat, mert az erkölcsi erőtök Tőle ered. Ne feledjétek, Jézus hatalma abból származott, hogy kizárólag az Atya akaratának szentelte magát. Soha nem tért el attól, ami Atyjának kedvére volt.¹¹ Próbáljátok meg az Atya és a Fiú ilyen tanítványai lenni, és a befolyásotok soha nem vész majd homályba.

És ne féljétek bátran, magyarázkodás nélkül érvényesíteni ezt a befolyást. „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről.”¹² „Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.”¹³ „[V]ilágosságban és igazságban neveljétek fel gyermekeiteket.”¹⁴

„És imádkozni is tanítsá[tok meg őket], és arra, hogy egyenes derékkal járjanak az Úr előtt.”¹⁵

Amikor erre biztatom a nőket, senki ne értse ezt szándékosan félre! Amikor a nőkben lévő erkölcsi erőt dicsérem és bátorítom, azzal nem azt mondom, hogy a férfiak és a fiúk mentesülnek abbéli kötelességüktől, hogy kiálljanak az igazságért és az igazlelkűségért, vagy hogy a szolgálatuk és az áldozathozataluk kevesebbet érne a nőknél, avagy a nőkre lehetne azt hagyni. Fivérek, álljunk a nők mellé, osztozzunk a terheiken és tápláljuk saját erkölcsi erőnket, mely kiegészíti az övéket.

Kedves nőtestvérek, számítunk az erkölcsi erőre, melyet magatokkal hoztok a világra, a házasságba, a családba, az egyházba. Számítunk az imáitok

és hitetek által a mennyből lehívott áldásokra. Imádkozunk a biztonságotokért, a jóléteketekért, a boldogságotokért és befolyásotok fennmaradásáért. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Timótheus 1:5.
2. Orson Scott Card, "Neighborliness: Daines Style," *Ensign*, Apr. 1977, 19.
3. Neal A. Maxwell, "The Women of God," *Ensign*, May 1978, 10–11.
4. Lásd Mózes 2:27.
5. Lásd Mózes 6:57–60.
6. Mózes 1:39.
7. „Egy évszázaddal ezelőtt John Bowlby, a kötődésselmélet kutatója felfedezte, hogy a kötelék, mely számtalan gondoskodó cselekedet révén alakul ki anya és gyermek között, a társas és az érzelmi fejlődés nélkülözhetetlen alapját képezi. [...] A feminista tudós, Sara Ruddick pedig azt mondta, hogy az anya »odafigyelő szeretete« jelenti a hatékony szülői mivolt gerincét. A »szeretet türelmes szemén« keresztül az anyák egyedi

módon ismerik meg a gyermekeiket, és ez a tudás sajátos meglátásokat ad nekik arra vonatkozóan, hogy az egyes gyermekek esetében valójában mi is a »legjobb gyakorlat« (Jenet Jacob Erickson, "Love, Not Perfection, Root of Good Mothering," *Deseret News*, May 12, 2013, G3).

8. Bár igaz, hogy nemzedékeken keresztül sok nőre raktak igazságtalan terheket és használták ki őket mind az otthonukban, mind a munkahelyükön, az önzetlenségnek és az áldozatkészségnek azonban nem kell és nem is szabad bántalmazásban vagy kizsákmányolásban megnyilvánuló kihasználáshoz vezetnie. Bruce C. Hafen elmlátása szerint: „Ha az »önzetlenség« azt jelenti, hogy a nőnek fel kell adnia saját önazonosságát és le kell mondania a személyes fejlődéséről, akkor az önzetlenségnek ez az értelmezése rossz. [...] A mai liberacionista modell azonban átesik a ló túloldalára, és úgy ábrázolja a nőket, mint akik teljes mértékben függetlenek a családjuktól. Ennél jóval ésszerűbb nézet az, mely szerint a férj és a feleség kölcsönösen függ egymástól. [...] A kritikusok, akik a függésből a függetlenségbe helyezték át az anyákat, átugrották a kölcsönös függőség termékeny középutját. Akik az önzetlenségből az önzőségbe helyezték át az anyákat, átugrották a nő személyes fejlődését elősegítő önkéntes szolgálat termékeny középutját. Ezen végletek miatt az anyaság értékéről folyó viták ironikus módon nem csak az anyák lebecsülését eredményezték a társadalom nagy részében, hanem általában a nőket is” (“Motherhood and the Moral Influence of Women” [remarks to the World Congress of Families II, Geneva, Plenary Session IV, Nov. 16, 1999], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm).
9. A *Wall Street Journal* szerkesztői rovatában ezt írta egy édesanya: „Néhány mormon, evangéliumi keresztény vagy ortodox zsidó kivételével rengetegen vagyunk, akik nem tudjuk, hogyan tanítsuk meg saját fiainknak és leányainknak azt, hogy ne adják oda olyan könnyen a testüket. [...] Mégis, saját baráti körömben erős vágy él az ellenszegülésre. Senkit nem ismerek, akiben ne maradt volna kényelmetlen érzés a szexuális múltját illetően. És az általam megkérdezett nők közül egyetlen egy sem mondta azt, hogy bárcsak többet »kísérletezz« volna” (Jennifer Moses, "Why Do We Let Them Dress Like That?" *Wall Street Journal*, Mar. 19, 2011, C3).
10. Margaret D. Nadauld: A női mivolt öröme. *Liahóna*, 2001. jan. 18.
11. Lásd János 8:29.
12. 1 Péter 3:15.
13. 2 Timótheus 4:2.
14. Tan és a szövetségek 93:40.
15. Tan és a szövetségek 68:28.

S. Gifford Nielsen elder
a Hetvenektől

Az Úr stratégiai tervének meggyorsítása

Ki kell dolgoznunk és végre is kell hajtanunk az arra vonatkozó saját stratégiai tervünket, hogy lelkesen szolgáljunk együtt a teljes idejű misszionáriusokkal.

Néhány évvel ezelőtt beszél-nem kellett a cövekünk egyik püspökének feleségével, ezért felhívtam őt az otthonában. A kisfiuk vette fel a telefont. „Halló! – szóltam bele a telefonba. – Otthon van az édesanyád?”

„Igen, persze – jött a válasz. – Mindjárt hívom. Kivel beszéllek?”

„Mondd azt neki – feleltem –, hogy Nielsen elnök keresi.”

Rövid hallgatás után a kisfiú lelkesen így szólt: „Képzeld anya! *Hinckley* elnök keres telefonon!”

El sem tudom képzelni, mit gondolhatott az édesanyja. Valószínűleg ilyen lassan még soha nem ment a telefonhoz. Egy pillanatra átvillant rajtam a gondolat: „Megtegyem?” Végül nem tettem meg, de jót neveltünk az egészen. Most, hogy belegondolok, biztosan csalódás volt neki, hogy csak velem beszélhetett.

Mit tennétek, ha az Úr prófétája tényleg felhívna benneteket? Nos, ez megtörtént! Thomas S. Monson

elnök, amint azt ma reggel is tette, egy nagyon fontos munkára hívott mindannyiunkat. Idézem szavait: „Itt az idő, hogy az egyháztagek és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz” (A szabadítás munkájába vetett hit. [A 2013. júniusi nemzetközi vezetőképzés közvetítése]; lds.org/broadcasts).

Meghallottuk-e ezt a hívást?

A világon mindenütt cövekek, kerületek és missziók kaptak új lendületre, beteljesítve a Szabadító 1832-ben Joseph Smithhez intézett kijelentését: „Íme, annak idejében meg fogom gyorsítani a munkámat” (T&Sz 88:73).

Fivéreim és nővéreim! Az annak idejében *most* van! Érzem ezt, és abban is biztos vagyok, hogy ti is érzitek.

A lelkesedésemet és a Jézus Krisztusba vetett hitemet cselekedetekké akartam változtatni. Amikor futballoztam, akkor stratégiai tervekben gondolkoztam. Ha a csapatunk a megfelelő stratégiával felkészülve ment

egy mérkőzésre, akkor garantált volt a siker. Ennek ellenére nemrég beszéltem a BYU futballcsapatának legendás edzőjével, LaVell Edwardsszal a stratégiai terveinkről, aki erre csak annyit mondott: „Engem nem érdekelt, hogy milyen taktika szerint játszottatok, csak az számított, hogy pontot szerezzünk!” Csapatának egyik irányítójaként azt hittem, hogy ez ennél sokkal bonyolultabb, de talán ez az egyszerű filozófia lehet az oka annak, hogy ma már egy stadion viseli a nevét.

Mivel mi mindannyian az Úr csapatában vagyunk, felmerül a kérdés, hogy van-e saját, győztes stratégiai tervünk? Felkészültünk-e a mérkőzésre? Ha egyháztagekként valóban szeretjük a családjunkat, a barátainkat és az ismerőseinket, nem akarnánk-e megosztani velük a visszaállított evangéliumról szóló bizonyosságunkat?

Az új misszióelnököknek rendezett júniusi továbbképzésen rekord számú, 173 új misszióelnök és felesége kapott végső útmutatást a szolgálatuk megkezdése előtt. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának mind a 15 tagja szólt ehhez a rendkívüli csoportozhoz.

L. Tom Perry elder mondta a záróbeszédet: „Ez az egyház történelmének legjelentősebb korszaka. Ez most a történelmünk olyan hatalmas eseményeivel vetekszik, mint az első látomás, a Mormon könyve ajándéka, az evangélium visszaállítása, vagy mindazon dolgok, amelyek megeremtették számunkra az alapot, hogy elmenjünk és tanítsunk Mennyei Atyánk királyságában” (“Concluding Remarks” [az új misszióelnököknek 2013. június 26-án tartott képzésen elhangzott beszéd], 1, Church History Library, Salt Lake City).

Olyan mértékben kell ezzel foglalkoznunk, mint még soha, hogy mi is olyan lelkesek lehessünk, mint a

vezetőink, és annyira elkötelezettek, mint a teljes idejű misszionáriusaink. Ez a munka nélkülünk nem fog az Úr szándékának megfelelően előrehaladni. Ahogy azt Henry B. Eyring elnök mondta: „Korunktól, képességeinktől és egyházi elhívásunktól függetlenül mindannyiunkat egy emberként hív, hogy segítsünk neki a lelkek aratásában” (Egyek vagyunk. *Liahóna*, 2013. máj. 62.).

Hadd osszak meg veletek egy stratégiai tervet, melynek végrehajtására azt követően éreztem késztetést, hogy imádkoztam, elolvastam a *Prédikáljátok evangéliumomat!* 13. fejezetét, és elgondolkodtam a múltban szerzett tapasztalatokon. Felkérek benneteket, hogy fontoljátok meg ezt a három pontot, miközben elkészítitek a saját terveteket.

Először is, mindennap kifejezetten imádkozzatok valakiért, akit közelebb tudtok hozni a Szabadítóhoz és az evangéliumához. Ezt megtehetitek azáltal, hogy minden emberre Isten fiaként és lányaként tekintetek, akik segítenek egymásnak a hazafelé vezető utazáson. Gondoljatok arra, hány új barátra lelhetek.

Másodszor, mindennap név szerint imádkozzatok a területeteken szolgáló misszionáriusokért és az érdeklődőkért. Ezt csak akkor tudjátok megtenni, ha üdvözlitek őket, elolvassátok a névtáblájukat, a nevükön szólítjátok őket,

és megkérdezitek tőlük, hogy kiket tanítanak. Russell M. Nelson elder bölcsen jegyezte meg: „Amíg nem ismered a másik ember nevét és arcát, addig az Úr nem segíthet megismerned a szívét.”

Egyszer részt vettem egy csodálatos nőtestvér keresztelőjén, aki megosztotta a bizonyosságát. Örökre emlékezni fogok arra, amit mondott: „Még soha annyi ember nem imádkozott értem, és nem érezte a szeretetét irántam! Tudom, hogy ez a munka igaz!”

Harmadszor, hívjatok meg egy barátot egy tevékenységre az otthonotokba vagy máshová. Bárhová is mentek, bármit is csináltok, gondolkodjatok el azon, kinek tetszene az adott alkalom, majd pedig figyeljetek a Lélekre, miközben irányít benneteket.

A Szabadító tanított nekem egy apró leckét a személyes evangélium-tanulmányozásom során, amely szerintem csodálatosan ráillik a „meggyorsításra”. Amikor érzelmileg túltöltődöm egy bizonyos dologgal kapcsolatban, az megmutatkozik az írásomban, ezért gyakran teszek felkiáltójelet a mondatok végére, mely írásjel a meghatározás szerint erős érzelmek vagy nagy jelentőséggel bíró dolgok nyomatékosítására szolgál (lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. [2003], “exclamation point”).

Egyre kíváncsibbá tettek az Úr népének összegyűjtésével kapcsolatos azon szentírások, melyek ilyen

írásjellel végződtek. Például Alma szívből jövő imája: „Ó, bárcsak angyal lehetnék és nékem adnák szívem vágyát, elmehetnék és Isten harsonájával szólhatnék, olyan hanggal, mely meg rázza a földet, és bűnbánatot hirdethetnék minden népnek!” (Alma 29:1).

A kutatások szerint 65 olyan rész van, amely ilyesféle erős misszionáriusi érzelmet közöl, többek közt a következő versekben:

„Mily nagy az Ő öröme a lélekben, amely bűnbánatot tart! [...]”

És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömetök ővele Atyám királyságában!

És most, ha örömetök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömetök, ha sok lelket hoztok énhozzám!” (T&Sz 18:13, 15–16).

Az, ahogyan felfigyeltem ezekre a különleges versekre, fontos szerepet játszott a területi hetvenesként betöltött első megbízásom során. Kissé feszült voltam, amikor egy apostol, Quentin L. Cook elder társaságában vettem részt egy cövekkonferencián. Amikor azon a hétvégén az első gyűlésünkön beléptem a cövekelnök irodájába, egy pár megviselt, bronzba öntött cipőre lettem figyelmes az asztala mögötti polcon, amely mellett egy felkiáltójellel végződő szentírás állt. Amikor elolvastam, úgy éreztem, hogy az Úr figyelemmel kísérte a tanulmányozásomat és megválaszolta az imáim, és pontosan tudta, hogy akkor mire volt szükségem, hogy lecsillapítsa aggódó szívemet.

Megkértem a cövekelnököt, hogy mesélje el nekem a cipők történetét.

Ezt mondta:

„Ezek itt egy olyan fiatal megtért cipője, aki bár nehéz családi helyzetből jött, mégis eltökélt volt, hogy sikeres missziót szolgáljon, amit meg is tett

Guatemalában. Visszatértek találkoztam vele, hogy tisztességgel felmentsem a szolgálatból, ekkor láttam meg rajta az elnyűt cipőket. Ez a fiatal férfi mindenét az Úrnak ajánlotta úgy, hogy a családjától szinte semmilyen támogatást sem kapott.

Észrevette, hogy a cipőit bámulom, és megkérdezte: »Cövekelnök, valami baj van?»

»Nem, elder – válaszoltam –, minden rendben van! Elkérhetem a cipőidet?»

A cövekelnök így folytatta: „Az eziránt a visszatért misszionárius iránt érzett tisztelem és szeretetem teljesen erőt vett rajtam. Meg akartam őrizni ezt az emléket, így bronzba öntettem a cipőit. Amikor belépek az irodámba, emlékeztetőül szolgál számomra azzal kapcsolatban, hogy milyen erőfeszítéseket kell hoznunk, függetlenül attól, hogy milyen körülményeink vannak.” A cipők melletti szentírás Ésaiaástól származott: „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, a ki békeséget hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralodik a te Istened!” (Ésaias 52:7).

Drága fivéreim és nőtestvéreim, annak a jóságos püspöknek a felesége lehet, hogy eltűnődött azon, hogy a próféta miért hívta fel őt. Bizonyágomat teszem arról, hogy sem neki, sem pedig nekünk nem kell többé eltűnődünk ilyesmiken – FELKIÁLTÓJEL!

Tudom, hogy mindannyiunknak ki kell dolgoznunk és végre is kell hajtanunk az arra vonatkozó saját stratégiai tervünket, hogy lelkesen szolgáljunk együtt a teljes idejű misszionáriusokkal – FELKIÁLTÓJEL!

Joseph Smith próféta mellett én is bizonyágomat teszem: „És most, a sok tanúbizonyosság után, amely őrála adatott, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!” (T&Sz 76:22). Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Arnulfo Valenzuela elder
a Hetvenektől

Kis és egyszerű dolgok

Szeretettel és hittel nyújtunk hát kezet mások felé.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, csupán néhány héttel ezelőtt a mexikóvárosi misszionáriusképző központban jártam, hogy megosszak egy üzenetet a misszionáriusokkal. A feleségemmel szándékosan órákkal korábban érkeztünk. Miközben felfedeztük az MTC gyönyörű kertjeit és gondozott utcáit, nem tudtuk nem észrevenni azt a boldogságot, mely annak a több száz eldernek és nővérnek arcáról sugárzott, akik mind arra összpontosítottak, hogy új nyelveket sajátítsanak el, valamint egyre jobban értékeljék misszionáriusi céljaikat.

Amint megálltam, hogy teljesen magamba szívjam ezt a figyelemre méltó látványt, Alma szavai jutottak eszembe, amikor azt a parancsot adta Hélamán fiának, hogy a rábízott feljegyzések mellett írja le a népének történelmét is, valamint hogy tartsa szentnek mindezeket, hiszen egy napon majd eljutnak minden nemzethez, nemzetiséghez, nyelvhez és néphez.

Ezután Alma azt mondta neki:

„Most talán azt gondold, hogy ez balgaság tőlem; de íme, azt mondom neked, hogy kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat; és a kis eszközök sok esetben megszerényítik a bölcseseket.

És az Úristen eszközökkel dolgozik, hogy véghezvigye nagyszerű és örökkévaló céljait; és nagyon finom

módszerekkel szégyeníti meg az Úr a bölcseseket és hozza létre sok lélek szabadulását” (Alma 37:6–7).

Misszionáriusaink ártatlansága és ifjú kora az Úr módszerének példája, mely szerint az alázatosak hívnak „másokat Krisztushoz... azáltal, hogy segíte[nek] nekik elfogadni a visszaállított evangéliumot a Jézus Krisztusba és engesztelésébe vetett hit, a bűnbánat, a keresztesítés, a Szentlélek ajándékának elnyerése és a mindvégig kitartás által” (*Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálat-hoz* [2006]. 1.).

Az egyház tagjaiként képesek vagyunk saját kicsiny és egyszerű eszközeinken keresztül „sokat meggyőz[ni] útjaik helytelenségéről”, valamint segíteni elvezetni „őket Istenük ismeretéhez, lelkük szabadulására” (Alma 37:8).

Egyik alkalommal elkísértem egy cövekelnököt és egy püspököt az egyik kevésbé tevékeny egyháztaghoz. Tanítottuk őt, nagyon egyszerű módon a sabbat áldásairól. Őszinte szeretetünket fejeztük ki neki. Azt válaszolta: „Csupán arra volt szükségem, hogy valaki eljöjjön, és egy nagy *abrazot* – vagyis ölelést – adjon nekem.” Azonnal felugrottam, és átöleltem. Másnap vasárnap volt. Ugyanez a testvér az egész családjával eljött az úrvacsorai gyűlésre.

Egy látogatótanítás alkalmával, Martha – egyházközségünk egyik tagja – azt mondta a feleségemnek és a társának, hogy többé ne jöjjenek vissza. Úgy döntött, nem jár többet az egyházba. Az egyik látogatótanító megkérdezte Marthát, hogy énekelhetnének-e még egy utolsó himnuszt közösen, amibe ő beleegyezett. Éneklés közben valami különleges történt. A Lélek szépen lassan betöltötte a szobát. Mindegyikük érezte. Martha enyhülni kezdett. Könnyes szemmel elmondta a látogatótanítóinak, hogy mi nyomja a szívét. Abban a pillanatban felismerte, hogy tudja, hogy az evangélium igaz. Most már köszönetet mondott a látogatótanítóinak, és kifejezte azon óhaját, hogy máskor is térjenek vissza hozzá. Attól a naptól fogva örömmel fogadta őket.

Martha a fiatal lányával járni kezdett

az egyházba. Éveken át rendszeresen jártak, és Martha sohasem veszítette el a reményt, hogy férje egyszer majd úgy dönt, hogy csatlakozik hozzájuk. Végre elérkezett a nap, amikor az Úr megérintette a férje szívét, és ő elkezdett velük együtt járni, ahogyan a másik lányuk is röviddel ezután. Ez a család megérezte a valódi örömet, mely abból fakadt, hogy az evangélium áldásai jelen voltak az otthonukban. Martha azóta hithűen szolgált az egyházközségünk Segítőegyletének elnökeként, míg férje számos cöveki elhívásban szolgált kiválóan. Mindez egy himnusz eléneklésével indult el, egy apró és egyszerű dologgal, amely megérintette Martha szívét.

Naámán Szíria királya seregének kapitánya volt, egy tiszteletré méltó férfi, hatalmas bátorságú ember; viszont leprás volt (lásd 2 Királyok 5:1).

Miután Izráel királyánál nem talált gyógyírt leprájára, Naámán Elizeus próféta házába ment. Elizeus egy követet küldött hozzá, mondván:

„Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz.

Akkor megharaguvék Naámán és elment, és így szól: Íme én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. [...]

De hozzá menének az ő szolgálói, és szólának neki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tettet volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz?

Beméne azért a Jordánba, és

belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult” (2 Királyok 5:10–11, 13–14).

Profétánk, Thomas S. Monson arra szólított mindannyiunkat, hogy menjünk, és mentsük meg fivéreinket és nőtestvéreinket. Ezt mondta: „A világnak szüksége van a segítségetekre. Lábakat kell erősíteni, kezeket kell megragadni, elméket kell bátorítani, szíveket kell sugalmazni, és lelkeket kell menteni. Az örökkévalóság áldásai várnak rátok” (Mentésre fel! *Liahóna*, 2001. júl. 57.).

Bizonyosságomat teszem, hogy sokan várnak ránk, akiknek a segítségünkre van szükségük. Készen állnak, hogy bátor fivéreik és nőtestvéreik kezét nyújtsanak nekik, és kis és egyszerű eszközökkel megmentsék őket. Személyesen is sok órát töltöttem az egyház kevésbé tevékeny tagjainak meglátogatásával, akiknek a szívét már meglágyította egyszer az Úr, és akik most készen állnak, hogy befogadják a bizonyosságunkat és szeretetünk őszinte kifejezését. Amikor kezét nyújtunk feléjük és meghívjuk őket, habozás nélkül visszatérnek majd az egyházba.

Szeretettel és hittel nyújtunk hát kezét mások felé. Emlékezzünk az Úr ígéretére:

„És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömetök ővele Atyám királyságában!

És most, ha örömetök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömetök, ha sok lelket hoztok énhozzám!” (T&Sz 18:15–16).

Tanúbizonyosságot teszek az Úr szeretetéről minden gyermeke iránt. Tudom, hogy Ő él, és hogy Ő a mi Megváltónk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Timothy J. Dyches elder
a Hetvenektől

Akarsz-e meggyógyulni?

Amikor pedig bűnbánatot tartunk, és megtérünk az Úrhoz, éppé leszünk, bűnünk pedig eltöröltetik.

A jeruzsálembeli örömteli ünnepelés idején a Szabadító elhagyta a tömeget, hogy megkeresse a leginkább szükségét látókat. Bethesda-ban találta meg őket, amely egy öt oszlopcsarnokból álló medence volt a juhpiac mellett, és amely arról volt híres, hogy vonzotta a betegeket.

János evangéliuma elmondja, hogy a medence mellett „feküvők a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását.

Mert időnként angyal szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű betegségben volt” (János 5:3–4).

A Szabadító látogatását ábrázolja Carl Bloch gyönyörű festménye, melynek címe *Krisztus meggyógyítja a beteget a Bethesda tavánál*. Bloch azt a pillanatot festette meg, amikor Jézus óvatosan felemeli az ideiglenes napelenzőt, mögötte a „beteg” (János 5:7) emberrel, aki a víz közelében fekszik várakozón. Az angol szentírásban szereplő *tehetetlen* kifejezés olyasvalakire utal, akinek nincsen ereje, és hangsúlyosabbá teszi a Szabadító könyörületét és irgalmát, aki csendben érkezett, hogy szolgáljon azoknak, akik nem

voltak képesek magukon segíteni.

A festményen a beteg a földön kuporog, az árnyékban, kimerülten és elcsigázottan, miután már 38 éve kell szembesülnie erőtlenségével.

Miközben a Szabadító az egyik kezével felemeli a szövet szélét, a másikkal int neki, és felteszi a mindent átható kérdést: „Akarsz-e meggyógyulni?”

A férfi így válaszol: „Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem” (János 5:6–7).

A férfi látszólag megoldhatatlan gondjára Jézus mélyreható és váratlan választ ad:

„Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala” (János 5:8–9).

Egy másik megható jelenetben Lukács elmondja, hogy a Szabadító, mialatt Jeruzsálembé utazott, találkozott 10 leprással. Betegségük miatt „távol megállának” (Lukács 17:12). Kitiszítottak voltak – tisztátalanok és megvetettek.

„Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!”

(Lukács 17:13) – kiáltották, vagyis türelmetlenül azt követelték: „Hát nincs *valami*, amit Te tehetnél értünk?”

A Nagy Orvos, aki telve volt könyörülettel, tudta, hogy a csodát hitnek kell megelőznie, ezért azt mondta nekik: „Elmenvén, mutassátok meg magatokat a papoknak” (Lukács 17:14).

Miközben hittel elindultak, a csoda megtörtént. El tudjátok képzelni azt a túlradó örömet, melyet akkor és ott tapasztaltak, amint a testük minden lépéssel egyre inkább megtisztult, meggyógyult és a szemük láttára felépült?

„Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatérel, dicsőítvén az Istent nagy szóval;

És arcczal leborula az ő lábainál, hálákat adván néki...

És monda [Jézus] néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott” (Lukács 17:15–16, 19).

Korábbi orvosi és sebész praxisomban a fizikai dolgok helyrehozására és rendbetételére összpontosítottam. Jézus Krisztus a testet, az elmét és a lelket is meggyógyítja, e gyógyítása pedig a hittel indul.

Fel tudtok idézni magatokban egy olyan alkalmat, amikor színültig eltöltött benneteket a hit és az öröm?

Emlékeztek arra a pillanatra, amikor rátaláltatok a bizonyságokra, vagy amikor Isten megerősítette számotokra, hogy az Ő fiai vagy leányai vagytok, és hogy nagyon szeret benneteket – ti pedig teljes egésznek éreztétek magatokat? Ha ez az emlék a múltba vezett, akkor vissza lehet hozni.

A Szabadító tanácsot ad nekünk arra, hogyan váljunk éppé – hogyan legyünk teljesek vagy hogyan gyógyuljunk meg:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

A „Jer, kövess engem” (Lukács 18:22) hívás arra szólít, hogy hagyjuk magunk mögött a régi életet és a világi vágyakat, és legyünk új teremtményekké, akik számára „a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden” (2 Korinthusbeliek 5:17), és immár új, hithű szívvel élnek. És ismét éppé leszünk.

„Közeledjete hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek

engem szorgalmasan, és meg fogtok találni; kérjete, és adatik nektek; kopogtassatok, és megnyitattik nektek” (T&Sz 88:63).

Amint közeledünk Őhöz, felismerjük, hogy a halandóság szándékosan nehéz, és hogy a tény, miszerint „minden dologban ellentét” van (2 Nefi 2:11), nem hiba a szabadulás tervében. Az ellentét inkább a halandóság elválaszthatatlan része, és megerősíti akaratunkat, valamint finomítja döntéseinket. Az élet viszontagságai segítenek örökkévaló kapcsolatot kiépíteni Istennel – és az orcánkra vésní az Ő képmását, amint átengedjük neki a szívünket (lásd Alma 5:19).

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...” (Lukács 22:19). Ez az, amit a Szabadító kért, amikor bevezette a ma úrvacsorának nevezett szertartást. E kenyérrrel és vízzel elvégzett szertartás megújítja a szent szövetségeket, amelyeket Istennel kötöttünk, és meghívja az engesztelés hatalmát az életünkbe. Azáltal gyógyulunk meg, hogy elhagyjuk azokat a szokásokat és azt az életvitelt, amely megkeményíti a szívünket és megmerevíti a nyakunkat. Amikor letesszük „lázasu[n]k fegyvereit” (Alma 23:7),

„önrendelkezők[ké]” (T&Sz 58:28) válunk, akiket már nem vakítanak el Sátán kifinomult módszerei, és nem süketít meg a világi környezetünk fültépő zaja.

Amikor pedig bűnbánatot tartunk, és megtérünk az Úrhoz, éppé leszünk, bűnünk pedig eltöröltetik. Énóshoz hasonlóan talán elgondolkodunk, hogy „hogyan történik ez”. Az Úr pedig válaszol: „Hited miatt Krisztusban... Indulj tehát, hited éppé tett téged” (Énós 1:7, 8).

Corrie ten Boom – egy elkötelezett, holland katolikus hölgy – ilyen gyógyulást tapasztalt meg annak ellenére, hogy a második világháború során koncentrációs táborba internálták. Rengeteget szenvedett, szeretett nővértől eltérően azonban, aki odaveszett az egyik táborban, Corrie túlélte.

A háború után gyakran beszélt nyilvánosan az élményeiről, valamint a gyógyulásról és a megbocsátásról. Egy alkalommal egy korábbi náci őr, akinek része volt Corrie gyalázatos fogvatartásában a németországi Ravensbrückben, odalépett hozzá, örvendve a Krisztus megbocsátásáról és szeretetéről szóló üzenetének.

„Nagyon hálás vagyok az üzenetért, *Fraulein* – mondta. – Hálával tölt el, amikor arra gondolok, hogy amint mondta, Ő lemosta a bűneimet!»

Kinyújtotta a kezét, hogy megrázza az enyémet – emlékezett vissza Corrie. – Én pedig – aki oly gyakran prédikáltam arról..., milyen fontos megbocsátani – nem nyújtottam felé az enyémet.

Midőn dühös, bosszúvággal teli gondolatok forrtak bennem, megláttam a bűnt bennük... Uram, Jézus – fohászkoztam –, bocsáss meg nekem, és segíts megbocsátanom neki.

Igyekeztem mosolyogni, [és] küszködtem, hogy kezet nyújtsak. De képtelen voltam rá. Semmit nem éreztem, a melegségnek vagy a jószívűségnek

még a legapróbb szikráját sem. Így ismét egy néma imát leheltem. Jézus, képtelen vagyok megbocsátani neki. Add hát nekem a Te megbocsátásodat.

Amint megfogtam a kezét, a legelképezhetőbb dolog történt. A vállamból a karomon és a kezemen át úgy tűnt, valamiféle energia áradt ki belőlem az illető felé, miközben a szívemben olyan szeretet ébredt ezen idegen iránt, ami teljesen erőt vett rajtam.

Így aztán felismertem, hogy a világ gyógyulása éppen úgy nem a mi megbocsátásunkon múlik, mint amennyire nem is a mi jószágunkon, hanem az Ővén. Amikor azt mondja nekünk, hogy szeressük az ellenségeinket, akkor ezzel a paranccsal együtt magát a szeretetet is megadja nekünk.¹

Corrie ten Boom gyógygyult.

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Van egy élet, amely megtartja azokat, akiket gondok

gyötörnek, vagy akiket bánat és gyász keserít – mégpedig az Úr Jézus Krisztus élete”².

Ha tisztátalannak, megvetettnek, boldogtalannak, érdemtelennek vagy betegnek érzitek magatokat, emlékeztek: „az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által”³. Legyen hitetek és türelmetek a Szabadító időzítésében és számotokra rendelt céljában. „Ne félj, csak higj” (Márk 5:36).

Legyünk bizonyosak afelől, hogy a Szabadító még mindig igyekszik helyreállítani a lelkünket és meggyógyítani szívünket. Az ajtónál áll és kopogtat. Válaszoljunk azzal, hogy ismét elkezdünk imádkozni, bűnbánatot tartani, megbocsátani és elfelejteni. Szeressük Istent, és szolgáljuk a felebarátainkat, álljunk szent helyeken, tisztává tett életünkkel. A beteg férfi Bethesda tavánál, a leprás a Jeruzsálemben vivő út mentén és Corrie ten Boom is mind éppé lettek. „Akarsz-e meggyógyulni?” Kelj fel, és járj! Az Ő kegyelme elegendő (lásd 2 Korinthusbeliek 12:9), így nem jártok egyedül.

Én megtudtam, hogy Isten él. Tudom, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk, és hogy Ő annak szeretet bennünket, akik vagyunk és akikké válhatunk. Tudom, hogy elküldte a Fiát a világra, hogy engesztelő áldozat legyen az egész emberiség számára, és hogy akik befogadják az Ő evangéliumát és követik Őt, azok éppé és egészségessé válnak – „az ő idejében...”, és az ő módján, és az ő akarata szerint” (T&Sz 88:68), gyengéd irtalma által. Ez az én tanúságom nektek, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), 215.
2. Thomas S. Monson, “Meeting Life’s Challenges,” *Ensign*, Nov. 1993, 71.
3. *Prédikáljatók evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 52.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mint az elroshadt edény

Mi a legjobb, amit tehettek, amikor szeretteitek mentális vagy érzelmi kihívásokkal szembesülnek?

Péter apostol azt írta, hogy Jézus Krisztus tanítványai legyenek „rokonérzelműek”.¹ Ebben a szellemen szeretnék szólni azokhoz, akik a mentális betegségek vagy érzelmi zavarok valamely formájától szenvednek, legyenek bár ezek a csapások enyhék vagy súlyosak, átmenetiek vagy élethosszig tartók. Érzékeljük ezen téma összetettségét, amikor azt halljuk, hogy a szakemberek neurózisról és pszichózisról, genetikai hajlamokról és kromoszóma hiányról, bipolaritásról, paranoiáról és skizofréniáról beszélnek. Bármennyire zavarba ejtő legyen is mindez, ezek a csapások a halandó élet valóságához tartoznak, és éppen annyira nem szégyellnivaló beismerni őket, mint a magas vérnyomás vagy egy hirtelen megjelenő rosszindulatú daganat elleni küzdelmet.

Miközben valamiféle békességet és megértést keresünk ezekben a nehéz ügyekben, alapvető fontosságú emlékeznünk arra, hogy – saját döntésünknek megfelelően – egy bukott világban élünk, ahol a mennyei célok érdekében újra és újra próbára tétetik az isteniség elérését célzó törekvésünk. Legnagyobb biztositékunk Isten tervében az, hogy ígéretet

kaptunk egy Szabadítóra, egy Megváltóra, aki a Benne gyakorolt hitünk révén diadalmasan emel majd minket a próbák és megpróbáltatások fölé, még ha ennek ára felfoghatatlanul nagy is lesz, mind az Őt elküldő Atya, mind az elküldött Fiú számára. Csak e mennyei szeretet méltányolása az, ami a saját, kisebb mértékű szenvedéseinket először elviselhetővé, majd érthetővé, végül pedig megváltóvá teszi.

Hadd tegyem most félre az előbb említett rendkívüli betegségeket, és hadd összpontosítsak most a súlyos depresszív zavarra, közkeletű nevén a „depresszióra”. Amikor erről beszélek, akkor nem egy-egy rosszul sikerült napról, adóbevallási határidőkről, vagy olyan egyéb elkeserítő pillanatokról beszélek, melyekben mindannyiunknak része van. Időről időre mindenki szorong vagy lehangolt lesz. A Mormon könyve azt mondja, hogy Ammon és fiverei igencsak elcsüggedtek egy nagyon nehéz időszakban,² és ez mindannyiunkkal megtörténhet. De ma valami komolyabbról beszélek: egy olyan súlyos csapásról, amely jelentősen korlátozza egy ember azon képességét, hogy teljes értékűen működjön; az elmében képződött

kráterről, mely olyan mély, hogy senki nem jelentheti ki teljes felelősséggel, hogy biztosan elmúlna, ha az áldozatok kihúznák magukat és pozitívan gondolkodnának – habár én erőteljesen pártolom a kihúzott hátat és a pozitív gondolkodást!

Nem. Az elmének és a léleknek e sötét éjele több mint egyszerű elkeseredés. Láttam egy abszolút angyali természetű férfinél is megjelenni, amikor elhunyt az, aki 50 éven át volt a szeretett házastársa. Láttam újdonsült anyáknál is azt, amit eufémisztikusan néha úgy is neveznek, hogy „babadepi”. Láttam, amint lecsap szorongó diákokra, veterán katonákra és felnőtt gyermekeik jólétéért aggódó nagymamákra.

És láttam a családjukról gondoskodni próbáló fiatal apáknál is. Ezt egyszer saját magamon is elborzadva tapasztaltam. Volt egy alkalom a házasságunk során – amikor a pénzügyi félelmek találkoztak a letaglózó kimerültséggel –, hogy egy teljességgel váratlan, de egyben nagyon is valóságos pszichikai csapás ért. Isten irgalma és családom szeretete segítségével tovább tevékenykedtem és dolgoztam, de ennyi év után is mélyen együtt érzek azokkal, akiket ennél is krónikusabban vagy mélyebben nyomaszt az ilyen gyászos homály. Persze mindannyian bátorságot merítünk azoktól, akik Joseph profétával szólva „kutat[ták] a legsötétebb szakadéko[t] és [eltöprengtek rajta]”³, és kitartottak, amíg keresztüljutottak; nem utolsósorban említve Abraham Lincolnt, Winston Churchillt, valamint George Albert Smith eldert. Ez utóbbi ember az adományozási korszakunk egyik leggyengédebb és legkrisztusibb fér-fija, aki több évig küzdött a visszatérő depresszió ellen, mielőtt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános szeretetnek örvendő

nyolcadik prófétájává és elnökévé vált.

Mi tehát a legjobb lépés, ha mentális vagy érzelmi zavarok támadnak meg titeket vagy szeretteiteket? Mindenekelőtt ne veszítsétek el hiteteket Mennyei Atyátokban, aki jobban szeret titeket, mint ahogy azt fel tudjátok fogni. Amint azt Monson elnök oly megindítóan mondta múlt szombaton este a segítőegyleti nővéreknek: „Ez a szeretet soha nem változik. [...] Ott van, amikor szomorúak vagy boldogak, csüggedtek vagy reményteljesek vagytok. Akár úgy érzitek, hogy megérdemlitek, akár nem, Isten szeretete mindig rendelkezésekre áll. Egyszerűen mindig ott van.”⁴ Soha, de soha ne kételkedjétek ebben, és soha ne keményítsétek meg a szíveteket. Híthűen gyakoroljátok az áhítat kipróbált formáit, melyek elhozzák az Úr Lelkét az életetekbe. Kérjétek ki azoknak a tanácsát, akik lelki jóléteket kulcsait birtokolják. Kérjétek papsági áldásokat és becsljétek meg azok hatalmát. Vegyetek hetente az úrvacsorából, és szorosan kapaszkodjatok Jézus Krisztus engesztelésének tökéletesítő ígéreteibe. Higgyetek a csodákban! Oly sokat láttam megtörténni, amikor minden más arra utalt, hogy elveszett a remény. A remény *soha* nem vész el. Ha ezek a csodák nem érkeznek gyorsan, maradéktalanul vagy látszólag egyáltalán, emlékezzetek a Szabadító saját gyötrelmes példájára: ha nem múlik el a keserű pohár, akkor idd ki és légy erős, bízva az eljövendő boldogabb napokban.⁵

Azért, hogy lehetőség szerint megelőzhessétek a betegséget, figyeljétek a stressz tüneteit magatokon és azokon, akiken esetleg segíthettek. Hasonlóan, mint az autótok esetében, figyelmezzetek az emelkedő hőmérsékletekre, túlzott sebességre, vagy alacsony üzemanyagszintre. Amikor „kimerüléssel járó depresszió” fenyeget, tegyétek meg a szükséges kiigazításokat.

A kimerültség mindannyiunk gyakori ellensége, tehát lassítsatok, hűsítsétek le magatokat, töltdjétek fel és tankoljatok! Az orvosok azt ígérik nekünk, hogy ha nem fordítunk időt arra, hogy egészségesek legyünk, akkor később egészen biztosan időt fogunk fordítani arra, hogy betegek legyünk.

Ha továbbra is legyengítenek a dolgok, kérjétek ki olyan elismert emberek véleményét, akik hivatalos képzéssel, szakértelemmel és helyes értékekkel rendelkeznek. Legyetek őszinték velük a kórtörténetetekkel és a küszködéseetekkel kapcsolatban. Imádságosan és felelősségteljesen fontoljátok meg a tanácsaikat és az előírt megoldásaikat. Ha vakbélgyulladásotok lenne, Isten elvárná tőletek, hogy papsági áldást kérjétek és az elérhető legjobb orvosi kezelést vegyétek igénybe. Így van ez az érzelmi zavarok esetén is. Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy vegyük igénybe az összes csodálatos ajándékot, amelyet ebben a dicsőséges adományozási korszakban biztosított.

Akár ti vagytok az érintettek, akár egy ilyen ember gondviselői vagytok, próbáljátok meg elkerülni, hogy a feladatotok nagysága maga alá temessen benneteket. Ne gondoljátok, hogy mindent meg tudtok javítani, de javítsátok meg azt, amit tudtok. Ha azok csak kis győzelmek is, legyetek értük hálásak, és legyetek türelmesek. A szentírásokban az Úr több tucatnyi alkalommal parancsolja azt valakinek, hogy „csilapodj” vagy „légy nyugodt” – és várj.⁶ Bizonyos dolgok türelmes elviselése része halandó oktatásunknak.

Ti gondviselők pedig, azon elkötelezett erőfeszítéseitek során, hogy segítsetek valakinek az egészségén, ne romboljátok le a sajátotokat. Legyetek bölcsök minden dologban. Ne fussatok gyorsabban, mint ahogy azt erőtök engedi.⁷ Bármiről vagytok is képesek vagy képtelenek gondoskodni, felajánlhatjátok az imáitokat és a „színtelen szeretet[eteket]”⁸. „A szeretet hosszútűró, kegyes; ...[m]indent elfedez, ...mindent remél, mindent eltűr. A szeretet *soha* el nem fogy.”⁹

Emlékezzünk arra is, hogy minden betegség és nehéz kihívás mellett még mindig sok dolog van az életben, ami reménnyel és hálával tölthet el. Végtelenül többek vagyunk, mint a korlátaink és a küszködéseink! Stephanie Clark Nielson és a családja már több mint 30 éve a barátaink. 2008 augusztus 16-án Stephanie-t és a férjét Christiant repülőgép-szerencsétlenség érte. A baleset és az azt követő tűz olyan súlyosan eltorzította Stephanie külsejét, hogy a kórházba érkező családtagjai csak lábujjának lakkozott körmei alapján tudták azonosítani. Szinte semmi esély nem volt rá, hogy életben maradjon. Három hónapnyi mesterséges altatás után végül magához tért, és meglátta a külsejét. Ezt követően jött a léleksebző, szörnyű depresszió. Négy, hétévesnél fiatalabb gyereke volt, és Stephanie nem akarta, hogy valaha is újra lássák őt. Úgy érezte, hogy jobb lenne nem élnie. „Azt gondoltam, könnyebb lenne – mondta nekem később Stephanie az irodámban –, ha egyszerűen csak elfeledkeznének rólam, és én csendben elillannék az életükből.”

Örökre szóló érdemeként azonban, valamint a férje, családja, barátai

és négy gyönyörű gyermeke (valamint a másfél éve született ötödik gyermekük) imái révén, Stephanie visszaküzdötte magát az önpusztítás szakadékából, hogy az ország egyik legnépszerűbb „kismama bloggerévé” váljon, aki nyíltan kijelenti négymillió olvasójának, hogy az anyaság életének „isteni rendeltetése”, ahogyan az is az, hogy megbecsüljön *minden napot*, amely ezen a gyönyörű földön adatott számára.

Bármi legyen is küszködésetek természete, fivéreim és nőtestvéreim – mentális, érzelmi, fizikai vagy egyéb –, ne szavazzatok az élet értékesége ellen azáltal, hogy véget vettek neki! Bízgatok Istenben! Tartsatok ki a szeretetében! Tudnotok kell, hogy egy nap a hajnal fényesen felhasad, és elúzi a halandóság összes árnyékát. Bár néha úgy érezhetjük magunkat (a Zsoltáríró szavaival szólva) „mint az elrohadt edény”¹⁰, emlékeznünk kell arra, hogy az az edény az isteni fazekas kezében van. Az összetört csontokhoz és szívekhez hasonlóan, az összetört elmék is gyógyíthatók. Miközben Isten ezeken a javításokon munkálkodik, mindenki más azzal

segíthet, ha irgalmas, ítélkezéstől mentes, és kedves lesz.

Bizonyágomat teszem a szent feltámadásról, az Úr Jézus Krisztus engesztelésében foglalt áldásoknak eme kimondhatatlan sarokkövéről! Pál apostollal szólva teszem bizonyágomat, hogy ami elvették romlandóságban, egy napon feltámasztatik romolthatatlanságban, és ami elvették erőtelenségben, végül feltámasztatik erőben.¹¹ Tanúságomat teszem arról a napról, melyen szeretteink, akiknek ismertük a halandóságban viselt fogyatékoságait, megdicsőülve és nagyszerűen fognak előttünk állni, testük és elméjük lélegzetelállító tökéletességében. Mily izgalmas pillanat lesz az! Nem is tudom, hogy annak fogunk-e jobban örülni, hogy mi magunk megtapasztalhattuk egy ilyen csoda megtörténtét, vagy annak, hogy ők teljességgel tökéletesek, és „végre már szabadok”¹². Addig az óráig, amikor is Krisztus tökéletes ajándéka nyilvánvalóvá lesz mindannyiunk számára, éljünk hit által, kapaszkodjunk erősen a reménybe, és legyünk „rokonérzelműek”¹³. Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Péter 3:8.
2. Lásd Alma 26:27; lásd még Alma 56:16.
3. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 280.
4. Thomas S. Monson: „Soha nem járunk egyedül,” *Liahóna*, 2013. nov. 123, 124.
5. Lásd Máté 26:39.
6. Lásd például Zsoltárok 4:5; Tan és a szövetségek 101:16.
7. Lásd Móziás 4:27.
8. Tan és a szövetségek 121:41.
9. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:4–8; kiemelés hozzáadva; lásd még Moróni 7:45–46.
10. Zsoltárok 31:13.
11. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:42–43.
12. “Free at Last,” in John W. Work, comp., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), 197.
13. 1 Péter 3:8.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Helyezzétek bizalmatokat az Úrba!

Tegyetek meg minden tőletek telhetőt azért, hogy megosszátok Jézus Krisztus evangéliuma visszaállításának nagyszerű üzenetét.

Ballard nőtestvérrel nemrég tértünk haza egy olyan küldetésről, melynek során öt európai országban jártunk. Részünk volt abban a kiváltságban, hogy találkozhattunk sok misszionáriusunkkal – talán pont a ti fiaitok és leányaitok közül néhányal. Thomas S. Monson elnök bejelentése óta, mely szerint csökkent a korhatár a fiatal férfiak és a fiatal nők szolgálata vonatkozásában, több mint 3 000 misszionáriussal volt szerencsém találkozni. Krisztus világossága ragyog az arcukon, és alig várják, hogy előre mozdíthassák a munkát – hogy tanítsanak, kereszteljenek, tevékenyvé tegyenek, és hogy erősítsék és építsék Isten királyságát. Azonban aki találkozik velük, hamar felismeri, hogy egyedül nem tudják elvégezni ezt a munkát. Ma az egyház minden tagjához szeretnék szólni, mert egyre égetőbbé válik az, hogy mindannyian személyesen részt vegyünk az evangélium megosztásában.

Joseph Smith próféta sokszor idézett kijelentése szerint: „Mindazok után, ami elhangzott, a legnagyobb és legfontosabb munka az evangélium prédikálása” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 345.).

1974-ben Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „A misszionáriusi munkának talán az a legfőbb indoka, hogy a világnak lehetősége legyen hallani és elfogadni az evangéliumot. A szentírások bővelkednek az evangélium tanítására vonatkozó parancsolatokban, ígéretekben, elhívásokban és jutalmakban. Szándékosan használtam a *parancsolat* kifejezést, mert olyan rendíthetetlen utasításnak látom, mely elől sem egyénekként, sem együttesen nem tudunk megszökni” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, Oct. 1974, 4).

Ugyanazon év júliusában Ballard nőtestvérrel és gyermekeinkkel felkekedtünk, hogy a Kanadai Toronto Misszió felett elnököljünk. Kimball elnök szavai csengtek a fülemben, különösen az, amikor azt kérdezte: „Fivérem, azon tűnődöm, vajon megteszünk-e minden tőlünk telhetőt. Elégedettek vagyunk azzal, ahogyan az egész világ tanításához hozzáállunk? Immár 144 éve végzünk térítő munkát. Felkészültünk-e arra, hogy megnyújtsuk a lépteinket? Hogy kiszélesítsük a látószögünket?” (*Ensign*, Oct. 1974, 5).

Arra is megkért minket, hogy gyorsítsunk a tempónkon, és munkálkodjunk közösen az egyház, valamint Isten királysága felépítésén.

Idén júniusban Thomas S. Monson elnök pontosan ugyanezt az üzenetet visszhangozta az egyház tagjaihoz szólva. Elnökünk ezt mondta: „Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz. Ő előkészítette számunkra azokat az eszközöket, amelyekkel sokféleképpen tudjuk megosztani az evangéliumot, és segíteni fog a munkánkban, ha hittel cselekedve igyekszünk elvégezni azt” (A szabadítás munkájába vetett hit. [Különleges közvetítésen elhangzott beszéd, 2013. június 23.]; [lds.org/broadcasts](https://www.lds.org/broadcasts)).

Testvéreim, hasznosnak bizonyulhat az, ha elgondolkozunk a próféták tanításain, Joseph Smith idejétől napjainkig. Mindig is arra biztatták és arra szólították fel az egyház vezetőségét és tagjait, hogy buzgón munkálkodva vigyék el az evangélium visszaállításának üzenetét Mennyei Atyánk minden gyermekéhez, szerte a világon.

Üzenetem ma délután az, hogy az Úr *igenis* felgyorsítja a munkáját. Napjainkban ez csak úgy végezhető el, ha az egyház minden egyes tagja szeretettel közeledve mások felé megosztja Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának az igazságait. Partnerekként együtt kell dolgoznunk a jelenleg szolgáló 80 000 misszionáriusunkkal. Ezt a nagyszerű munkát, különös tekintettel a cövek és egyházközségi tanácsok vezetőinek feladataira, világosan felvázolja az LDS.org honlap A szabadítás munkájának meggyorsítása című része.

Felméréseinkből tudjuk, hogy a legtöbb tevékeny egyháztag szeretné, ha az evangélium áldásai részét képeznék azok életének, akiket szeretnek

– köztük azok életének is, akikkel még soha nem találkoztak. De azt is tudjuk, hogy sok egyháztag alapvetően két okból vonakodik a misszionáriusi munkától és az evangélium megosztásától.

- Az első a félelem. Sok egyháztag még csak nem is imádkozik az evangélium megosztásának lehetőségéért, mert attól tart, hogy olyan valami megtételére kap isteni sugalmazást, amire szerinte nem képes.
- A második ok a misszionáriusi munka mibenlétének félreértése.

Tudjuk, hogy amikor valaki feláll, hogy beszédet mondjon az úrvacsorai gyűlésen, és azt mondja, hogy „ma a misszionáriusi munkáról fogok beszélni”, vagy ha akár Ballard elder feláll az általános konferencián és ugyanezt mondja, néhányan ennek hallatán talán így gondolkodtak: „Na ne, már megint? Ezt már hallottuk.”

Azt is tudjuk, hogy senki nem szeret büntudatot érezni. Talán azt hiszitek, hogy irreális mindaz, amit kérünk tőletek a barátaitokra és szomszédaitokra vonatkozóan. Az Úr segítségével azonban engedjétek, hogy eloszlassam a bennetek, vagy bármelyik teljes idejű misszionáriusunkban lévő félelmet az evangélium megosztásával kapcsolatban.

Határozátok el, hogy megteszitek azt, amire Jézus Krisztus kért minket. A Szabadító azt mondta:

„Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.

Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.

Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad néki?

És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e néki?

Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?” (Máté 7:7–11).

Testvéreim, a félelmet felváltja a hit és a magabiztosság, ha az egyháztagok és a teljes idejű misszionáriusok letérdelnek és imában arra kérik az Urat, hogy áldja meg őket misszionáriusi lehetőségekkel. Ezt követően meg kell mutatnunk a hitünket és lehetőséget kell keresnünk arra, hogy Atyánk gyermekei elé tárjuk Jézus Krisztus evangéliumát, és bizonyos, hogy adódnak majd ilyen lehetőségek. E lehetőségeket soha nem kell erőltetnünk vagy mesterségesen előidézni. A testvéreink iránt érzett szeretetünk természetes eredményeként, maguktól jönnek majd. Csak legyetek derűlátók, és akikkel beszéltek, azok érezni

fogják a szereteteteket. Ezt az érzést soha nem fogják elfelejteni, még ha nincs is itt az ideje számukra az evangélium befogadásának. A körülményeik alakulásával ez idővel még úgyis változhat.

Ha az Úr munkáját végezve minden tőlünk telhetőt megteszünk, akkor lehetetlen kudarcot vallanunk. Az evangélium megosztása a mi feladatunk, míg a kimenetele az egyéni önrendelkezés gyakorlásának eredménye.

Helyezzétek bizalmatokat az Úrba!

Ő a Jó Pásztor. Ismeri nyáját, és a nyája ismeri az Ő hangját. És ma a Jó Pásztor hangja a ti hangotok és az én hangom. Ha mi nem veszünk részt ebben, akkor sokak mellett elhaladunk, akik meghallgatnák a visszaállítás üzenetét. Egyszerűen fogalmazva: hit és cselekedet kérdése ez a mi részünkről. Az alapelvek viszonylag egyszerűek – imádkozzatok egyénileg és a családokban misszionáriusi lehetőségekért. Az Úr azt mondta a Tan és a szövetségekben, hogy sokan csak azért vannak távol az igazságtól, „mert nem tudják, hol találjanak rá” (T&Sz 123:12).

Nem kell társaságkedvelő személyiségnek, ékesszóló vagy meggyőző tanárnak lennetek. Ha szeretet és remény lakozik bennetek, akkor az Úr ezt ígéri: „...emeljétek fel hangotokat ehhez a néphez [és] mondjátok el a gondolatokat, amelyeket a szívetekbe helyezek, és nem szégyenültök meg az emberek előtt;

Mert ...az adott pillanatban megadatik nektek, hogy mit mondjatok” (T&Sz 100:5–6).

A Prédikáljátok evangéliumomat! mindannyiunkat emlékeztet rá, hogy „semmi nem történik a misszionáriusi munkában, amíg nem találsz valakit, akit taníthatsz. Mindennap beszélj annyi emberrel, amennyivel csak tudsz! Az természetes lehet, hogy némileg félénk vagy az emberekkel

beszélgetni, de imádkozhatsz a hitért és erőért, hogy bátrabban ki merd nyitni a szádat, és hirdethesd a visszaállított evangéliumot” ([2005], 167.). Ha ti, teljes idejű misszionáriusok, többet szeretnétek tanítani, akkor nap mint nap több emberrel kell beszélgetnetek. Az Úr mindig is ezért küldte szét a misszionáriusait.

Az Úr ismer minket. Tudja, hogy vannak kihívásaink. Tudatában vagyok annak, hogy néhányan közületek nagyon is leterheltek érzitek magatokat, de remélem, hogy senki nem érzi közületek úgy, hogy az evangélium természetes, derűs megosztása valaha is terhes lehet. Inkább kiváltságról van szó! Nincs az életben nagyobb öröm annál, amikor buzgón részt veszünk az Úr szolgálatában.

A titok nyitja az, hogy Istentől érkezzen a sugalmazás, hogy Tőle kérjétek útmutatást, majd menjétek és tegyétek meg, amire a Lélek készítet. Ha az egyháztagok úgy tekintenek a szabadítás munkájára, mint ami kizárólag az ő feladatuk, akkor az félelmet kelthet bennük. Ha az Úr követésére szólító felhívásként tekintenek rá, melynek során Óhozza hoznak lelkeket, hogy a teljes idejű elderek és nővérek tanítsák őket, akkor az inspirál, élénkít és felemel.

Nem azt kérjük, hogy mindenki mindent tegyen meg. Mindössze arra kérünk minden egyháztagot, hogy imádkozzon, mert tudjuk, hogy ha minden egyháztag, legyen bár fiatal vagy idős, csak „egyvalaki” felé kinyújtja a kezét mostantól karácsonyig, akkor milliók érzik majd az Úr Jézus Krisztus szeretetét. És mily csodálatos ajándék lenne ez a Szabadítónak!

Hat héttel ezelőtt levelet kaptam egy nagyon sikeres egyháztag misszionárius családtól, a floridai Munnséktól. Azt írták:

„Kedves Ballard elder, 30 perccel a

szabadítás munkájának meggyorsításáról szóló világméretű közvetítés után megtartottuk a családi misszionárius tanácsgyűlésünket. Nagy örömmel tapasztaltuk, hogy kamasz unokáink is részt akarnak venni ebben. Örömmel jelentjük, hogy a tanácsgyűlésünk óta 200 százalékkal bővítettük a családjaink által tanítottak körét.

Unokáink közül néhányan elhozták barátaikat az egyházi gyűlésekre, voltak olyan úrvacsorai gyűlések, melyekre kevésbé tevékeny barátaink is elkísértek minket, és néhány új ismerősünk elkötelezte magát a misszionárius beszélgetések mellett. Az egyik kevésbé tevékeny nőtestvérünk nemcsak visszatért az egyházba, de új érdeklődőket is hozott magával.

Senki nem mondott még nemet a misszionárius beszélgetések meghallgatására. Mily izgalmas napjainkban

egyháztagnak lenni!” (személyes levelezés, 2013. aug. 15.).

Tegyétek meg, amire a Lélek készítet! Foháskodjatok buzgó imában az Úrhoz! Tegyetek meg minden töletek telhetőt azért, hogy megosszátok Jézus Krisztus evangéliumát visszaállításának nagyszerű üzenetét.

Egy másik sikeres egyháztag misszionáriustól, Clayton Christensentől is idézek: „Amikor csak képletesen kézen fogtok valakit, és elé tárjátok Jézus Krisztus evangéliumát, mindig érezni fogjátok, a Szabadító mily nagyon szeret benneteket és azt, akinek a kezét megfogtátok” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], 1).

Isten áldjon benneteket, testvéreim, hogy ráleljétek arra a hatalmas öröme, mely a hitetek általi csodák megtapasztalásából ered. Amint arra Moróni 7. fejezete tanít minket:

„Krisztus ezt mondta: Ha hisztek énbennem, hatalmatokban lesz mindazt megtenni, amit én jónak látok. [...]

...mert hit által történnek a csodák, és hit által van az is, hogy angyalok jelennek meg és szolgálnak az embereknek; jaj tehát az emberek gyermekeinek, ha megszűntek ezek a dolgok mert ez hitetlenség miatt következik be, és minden hiábavaló” (Moróni 7:33, 37).

Saját tapasztalatból bizonyoságot tehetek nektek arról, hogy az Úr meg fogja hallgatni az imáitokat, és most is, valamint majd éveken át számos lehetőségek nyílnak arra, hogy a Mennyei Atya becses gyermekeivel megosszátok Jézus Krisztus evangéliumát. Monson elnök, mi odafigyeltünk. Mindannyian keresni fogjuk azt az egyvalakit. Azért imádkozom, hogy mindannyian megtapasztalhassuk a misszionárius szolgálatból fakadó örömet, az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A Hittételekben található tanok és tantételek

*Minden egyes hittétel egyedileg járul hozzá ahhoz,
hogy teljesebben értsük Jézus Krisztus evangéliumát.*

A mikor megkaptam a feladatot, hogy az általános konferencia papsági ülésén beszéljek, azonnal egy csodálatos elemis tanárnóm jutott eszembe. Leghőbb vágya az volt, hogy felkészítsen bennünket arra, hogy érdemesek legyünk a papság elnyerésére. Szigorúan átvette velünk az Elemiből való továbbmenetel akkori követelményeit, vagyis a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjai nevének, valamint a Hittételeknek a memorizálását. Megígérte továbbá, hogy ha mindannyian fel tudjuk mondani a tizenhárom hittételt, akkor kiválaszthatunk egy helyet, ahová menni szeretnénk az utolsó elemis óránkon.

Egy különleges, kedvenc kirándulóhelyünk mellett döntöttünk, mely az észak-utahi Logan-kanyon bejáratánál lévő első duzzasztógát feletti sziklás domb volt. E sziklaszirtek között volt egy kis sík terület, egy természet által formált tűzrakóhellyel, ahol virslit és pillecukrot lehetett sütogetni. A hely

kiválasztásánál azonban nem voltunk tekintettel a tanítónőnkre, aki már idősödött, és nem volt kifejezetten az a sportos alkat. Ha megfontoltabban döntöttünk volna, akkor biztosan eszünkbe jut, hogy neki nehezebbre fog esni a túra. A szava viszont kötelezte, és sportszerűen követett bennünket.

Először a kisebbik dombra kapaszkodtunk fel. Akkoriban még nem voltak ott elektromos vezetékek, hogy ezt megakadályozzák. Egy kis segítséggel a tanítónknak is sikerült feljutnia. Amint felértünk a tetejére, egy sziklás hegygerincre ereszkedtünk le, melyet csak „teknőspáncélnak” hívtunk.

Miután megérkeztünk, a tanítónknak kellett néhány perc, hogy kifújja magát. Mire készen álltunk, hogy leüljünk és együnk, addigra ő is eléggé kipihente magát ahhoz, hogy megtanítsa nekünk az utolsó leckét. Elmondta, hogy mennyire szeretett tanítani bennünket az Elemiben az eltelt két évben. Megdicsért minket, hogy

milyen jól megtanultuk a Hittételeket. Akármelyik számát említette, mi rögtön fel tudtuk neki mondani. Azután elmondta, hogy a Hittételek memorizálása csupán egy rakás szó megjegyzését jelentené, ha nem értenénk a bennük található tanokat és tantételeket. Arra biztatott bennünket, hogy tanulmányozzuk az egyes hittételekben tanított evangéliumi tant. Elmagyarázta nekünk, hogy a Hittételekben található tan részekre tagolható.

I. Az Istenség, és Krisztus alapvető tana

Az első hittételből megtudhatjuk, hogy az Istenség három személyből áll, akik a következők: Isten, az Atya; Jézus a Krisztus; és a Szentlélek.

A második hittétel arról tanít bennünket, hogy felelősek vagyunk a saját cselekedeteinkért a földön.

A harmadik a Szabadító azon küldetésére világít rá, hogy megszabadítsa Mennyei Atyánk gyermekeit.

A negyedik az alapvető tantételek és szertartások fontosságáról tanít.

A tanítónk szavainak ereje mindig a sugalmazás forrásaként szolgált számomra, mivel nagy hangsúlyt fektetett az evangélium tanulmányozására.

A szentírások az igazság egy olyan mércéjét adják számunkra, amely által megítélhetjük a kapott tudásról, hogy az igaz vagy hamis. Az igaz tan Istentől származik, aki minden igazság forrása és alapja. Az igaz tan tanításai és fogalmai Urunk és Szabadítónk evangéliumában találhatóak. A hamis tanítások Sátántól, minden hazugság atyjától származnak. Az ő vágya az, hogy megrontsa, megváltoztassa és elferdítse a kinyilatkoztatott igazságokat. Meg akar bennünket tévesztetni, hogy majd néhányan eltévedjünk a mennyei otthonunkba visszavezető utazásunk során.

A szentírások megtaníják nekünk, hogyan kerüljük el a hamis

tanításokat. Pál Timótheushoz írt levelében például a következőket olvashatjuk:

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre,

Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2 Timótheus 3:16–17).

Ez a tan olyan az egyház számára, mint mobiltelefonnak az akkumulátor. Ha kiveszed az akkumulátort a telefonból, akkor a telefon használhatatlanná válik. Egy olyan egyház, ahol már nem tanítják az igaz tant, hasonlóan hasztalan. Nem tud többé visszavezetni Mennyei Atyánkhoz és az örökkévaló otthonunkba.

II. A papság szervezete és rendje

Miután elkezdjük megérteni Krisztus alapvető tanát, az ötödik és a hatodik hittétel a papság szervezetéről és rendjéről tanít bennünket. Joseph Smith az Úr irányítása alatt, papsági felhatalmazással – azaz Isten hatalma által – megszervezte az egyházat. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza ugyanaz a szervezet, amelyet Krisztus megszervezett, amikor a földön volt.

Mily csodálatos nap volt az Joseph Smith és Oliver Cowdery számára 1829 májusában, amikor elmentek az

erdőbe, hogy imádkozzanak a bűnök bocsánatára való keresztség tanáról, melyről a Mormon könyve fordítása során olvastak. Az 1800-as évek elején a különböző egyházak sokfélében tanítottak a keresztséssel kapcsolatban, Joseph és Oliver azonban tudta, hogy nem lehet mindegyik igaz. Többet szerettek volna tudni a keresztség megfelelő módjáról, és arról, hogy kinek van felhatalmazása annak elvégzésére.

Könyörgésükre adott válaszként az Úr Keresztelő János személyében hírnököt küldött számukra. Ő azután a fejükre tette a kezét, és a következő szavakkal rájuk ruházta a keresztség elvégzésére szóló felhatalmazást: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát” (T&Sz 13:1).

A világtörténelem mily csodálatos napja volt ez! A papság visszaállított a földre.

Amikor elnyerjük a papságot, felhatalmazást kapunk arra, hogy Isten nevében cselekedjünk, és hogy elől járjunk igazságban és igazlelkűségben. Ez a felhatalmazás az igazlelkű hatalom létfontosságú forrása, mely Isten gyermekeinek hasznára adatott itt a földön, és mely a fátyol után is kitart. Jézus Krisztus Egyházának megszervezése előtt szükséges volt, hogy a papság is vissza legyen állítva. Az ötödik és a hatodik hittételből ezt az alapvető leckét tanulhatjuk meg.

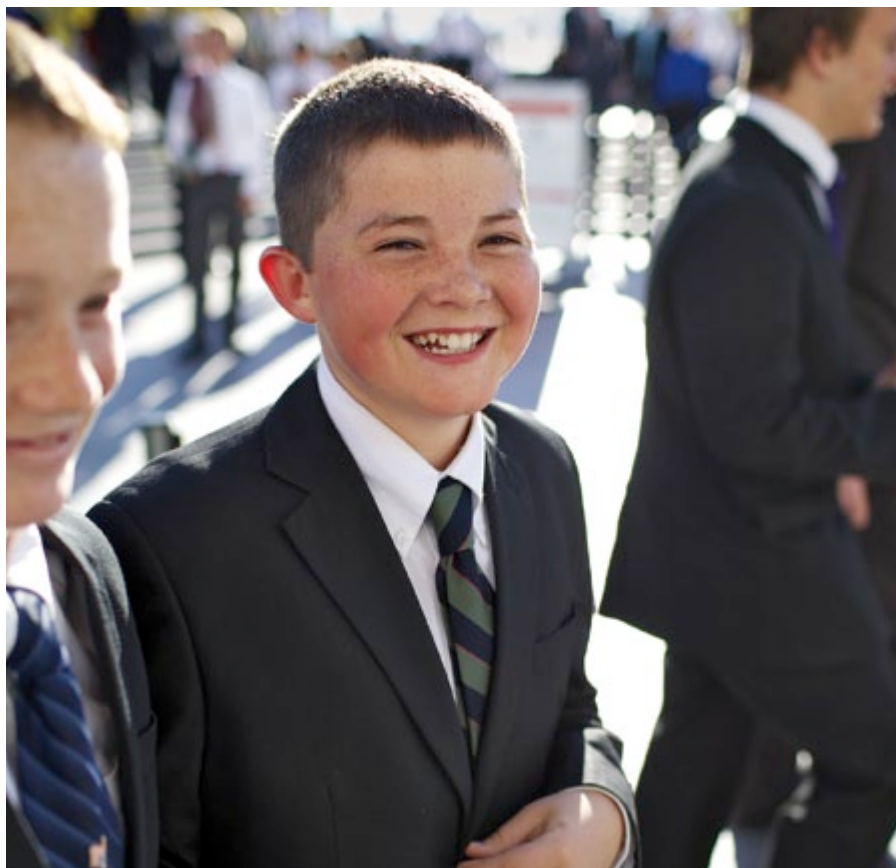
III. Örökkévaló források a halandó utazás során

A következő három hittétel – a hetedik, nyolcadik, és kilencedik – azokat a rendelkezésünkre álló forrásokat sorolja fel, melyek halandó utazásunk során állnak rendelkezésünkre. Lelki ajándékokat kapunk, hogy azok vezéreljenek minket az Úr tanításainak követésében, és megvédjenek bennünket a gonosztól. A szentírások egy másik útmutatásként szolgálnak – ha figyelmesen olvassuk Isten szavát, Ő felfedi az örök élethez visszavezető ösvényünket.

A kilencedik hittétel arról tanít bennünket, hogy Isten már kinyilatkoztatott, most is kinyilatkoztat és a jövőben is ki fog nyilatkoztatni számtalan nagyszerű és fontos igazságot az Ő prófétáinak, látnokainak és kinyilatkoztatóinak. Megtudjuk, hogy azon túl, hogy hallgatunk a Lélek halk, szelíd hangjára és olvassuk a szentírásokat, az iránymutatás egy másik forrását az egyházi vezetőink alkotják, akiket kiválasztottak, elhívtak és elválasztottak, hogy az általuk tanított leckék által megáldják az életünket.

IV. Egyháztag misszionáriusok

A tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik hittétel arról tanít bennünket, hogy miként végezzük a misszionáriusi munkát, és osszuk meg az

evangéliumot a világ számos nemzete és különböző törvényei közepette. Megtudjuk, hogy Izráel összegyűjtése a Szabadítónk második eljövetelére való felkészülésként történik. Megtanuljuk, hogy a férfiak és nők önrendelkezők, és saját lelkiismeretük szerint fogadhatják vagy utasíthatják el Isten szavát. Végül pedig megtudjuk, hogy miközben Jézus Krisztus evangéliumát a világ minden szegletében terjesztjük, tiszteletben kell tartanunk minden nemzet kormányát, ahová eljutunk. Valóban hiszünk a minden ország törvénye iránti engedelmességben, annak tiszteletében és támogatásában.

V. Jellemvonások, melyekre törekszünk

A tizenharmadik hittétel különleges módon világít rá arra, hogy miként kell élnünk az életünk, és viselkednünk mások előtt. Ez áll benne: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek, igaznak, erkölcsösnek, jóakarátúnak, erényesnek kell lennünk, és minden emberrel jót kell cselekednünk; tulajdonképpen mondhatnánk, hogy Pál

intését követjük – Mindent hiszünk, mindent remélünk, sok mindent elviseltünk már, és reméljük, hogy mindent el tudunk majd viselni. Ha van bármi, ami erényes, szép, jónak mondott vagy dicsőre méltó, akkor törekszünk azokra a dolgokra.”

Mindannyiunknak törekedünk kell arra, hogy magunkévá tegyük ezeket a jellemvonásokat, és példát mutassunk róluk. A Hittételekben tanított igazságok ugyanúgy egymásra épülnek, mint ahogy egy mobiltelefon alkatrészei segítik egymás működését. Egy bonyolult beszállítói lánchoz hasonlóan, mely a mobiltelefon egyes darabjait biztosítja, a Hittételek a visszaállítás kulcsfontosságú tanaival látnak el bennünket. Minden egyes hittétel egyedileg járul hozzá ahhoz, hogy teljesebben értsük Jézus Krisztus evangéliumát.

Az elemis tanítóm elültette bennem azt az elhatározást, hogy tanulmányozzam a királyság tanait. Megtanította nekem, hogy az ezekben az egyszerű hittételekben található mélyebb jelentést kutassam. Megígérte nekem, hogy

ha energiát fektetek e szent igazságok megtanulásába, akkor a megszerzett tudás jobbá teszi majd az életem, melyről bizonyosságomat is teszem, hogy így lett.

A tanítómnak a Logan-kanyon hegyén tartott csodálatos leckéje után észrevettük, hogy a tervezettnél egy kicsivel tovább maradtuk. Közeledett az este, mi pedig rájöttünk, hogy van egy kis problémánk.

A tanítóm már az odajutással is küszködött, de a visszatérés komoly kihívás elé állított bennünket. Ez csak tovább rontotta a kiránduláshoz tervezett már eleve rossz helyválasztást. A visszaút nekünk is nehéz volt, az ő életkorához képest pedig különösen.

Miközben próbáltuk felsegíteni őt a dombra, két rendőr jelent meg. Az Elemi elnöke küldte őket a keresésünkre, mert attól tartott, hogy eltévedtünk. Az izgalmas este és a tanított lecke egy életre feledhetetlenné tette számomra ezt az élményt.

Fiatal férfiak, biztatlak benneteket arra, hogy éles elméteket használjátok a Hittételek és az azokban rejlő tanok tanulmányozására és elsajátítására. Ezek az egyház legfontosabb és minden bizonnyal legvelősebb tanbéli kijelentései között foglalnak helyet. Ha útmutatóként használjátok őket, hogy irányítsanak benneteket Jézus Krisztus evangéliumának tanulmányozásában, akkor majd úgy találjátok, felkészültetek arra, hogy bizonyosságot tegyetek a visszaállított, igaz egyházzal a világnak. Képesek lesztek egyszerűen, világosan és szívből kijelenteni az alapvető hitelveiteket, melyek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként oly becsesek számotokra.

Én is bizonyosságomat teszem nektek a tizenhárom hittétel igaz mivoltáról. Urunk és Szabadítónk, igen Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Gérald Caussé püspök

első tanácsos az Elnök Püspökségben

Nem vagytok többé idegenek

Ebben az egyházban nincsenek idegenek és kivetettek. Csakis fivérek és nővérek vannak.

Mindannyiunkkal előfordult már, hogy valamilyen új helyzetben találtuk magunkat, melyben furán és bizonytalannak éreztük magunkat. Ugyanez történt a mi családukkal is úgy öt évvel ezelőtt, miután Thomas S. Monson elnök elhívott, hogy az egyház általános felhatalmazottjaként szolgáljak. Az elhívás miatt a családuknak el kellett költöznie arról a csodálatos helyről, ahol már több mint két évtizede örömmel éltünk. A feleségemmel együtt még mindig emlékszünk a gyermekeink azonnali reakciójára, amikor tudomást szereztek erről a változásról. A 16 éves fiunk így kiáltott fel: „Egyáltalán nem gond. Ti mehettek, de én maradok!”

Rövidesen persze beleegyezett abba, hogy velünk tartson és hithűen fogadta az élet által elé tárt eme új lehetőséget. Az, hogy az elmúlt néhány évben egy új környezetben éltünk, a családuknak számára élvezetes tanulási élménynek bizonyult, különösen az utolsó napi szentek jósága és szívélyes fogadtatásunk miatt. Mivel több különböző országban is éltünk már, megtanultuk méltányolni azt, hogy Isten népének egységessége világszerte mennyire valós és kézzelfogható.

Az elhívásomból adódóan sok országban jártam, ahol látogatásaim során kiváltságomban állt számos gyűlésen elnökölni. Amikor a különféle gyülekezetekre tekintek, gyakran látom, hogy az ott lévő egyháztagok számos különböző országot és kultúrát és nyelvet képviselnek. Az evangélium ezen adományozási korszakának egyik csodálatos jellege az, hogy nem korlátozódik egy bizonyos földrajzi területre vagy nemzetre. Globális és egyetemes. Isten Fiának dicsőséges visszatérésére készít fel azáltal, hogy „összegyűjti gyermekeit a föld négy szegletéből”¹.

Habár az egyháztagság összetétele egyre változatosabb, a szent örökségünk minden különbséget felülmúl. Egyháztagokként bebocsátást nyertünk Izráel házába. Testvérekké válunk, akik ugyanazon lelki örökség egyenrangú részesei. Isten azt az ígéretet tette Ábrahámnak, hogy *mindazok*, akik befogadják ezt az evangéliumot, az ő nevével neveztetnek, és az ő magjához számláltatnak, és felkelnek, és atyjukként áldják őt.²

Mindenki, aki az egyház tagjává válik, a következő ígéretet kapta: „Azért immár nem vagytok jövevények és

zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek.”³

A *jövevények* szó az angol nyelvben a latin *extraneus* szóból ered, melynek jelentése „külső” vagy „kívülről való”. Általában egy olyan illetőt jelképez, aki valamilyen okból „kívülálló”, akár a származása, kultúrája, nézetei vagy vallása miatt. Jézus Krisztus tanítványaiként, akik arra törekszenek, hogy világiasság nélkül éljenek a világban, néha mi is kívülállóknak érezzük magunkat. A legtöbb embernél jobban tudjuk azt, hogy bizonyos ajtók bezárulnak azok előtt, akiket másnak ítélnék meg.

A történelem során Isten népének mindig is megparancsolták, hogy törődjenek mindazokkal, akik jövevények vagy másnak látszanak. Az ősi időkben egy jövevényt ugyanolyan vendéglátásban részesítettek, mint egy özvegyet vagy árvát. Hozzájuk hasonlóan a jövevény is igen sebezhető volt, a túlélése pedig azok védelmén múlt, akik a helyi közösségből befogadták

Panama, Panamaváros

Chile, Santiago

őt. Izráel népe ezzel kapcsolatban pontos utasításokat kapott: „Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Egyiptom földén.”⁴

Földi szolgálata során Jézus olyan valakit példázott, aki sokkal többet tesz a vendégszeretet és a tolerancia csupán kötelességszerű gyakorlásánál. Azok, akiket a társadalom kizárt, akiket kiközösítettek és akiket a képmutatók tisztátalannak nyilvánítottak, az Ő könyörületében és tiszteletében részesültek. Egyenlő részt kaptak az Ő tanításaiból és szolgálatából.

A Szabadító például az akkoriban érvényben lévő szokásokkal ellentétben megszólította a számáriai asszonyt is, hogy vizet kérjen tőle. Együtt evett a vám- és az adószedőkkel. Nem habozott odalépni a lepráshoz, hogy megérintse és meggyógyítsa őt. Egy római katona hitét méltatva azt mondta a sokaságnak: „Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet.”⁵

Jézus arra kért bennünket, hogy a tökéletes szeretet törvényét kövessük, mely egy egyetemes és feltételek nélkül adott ajándék. Ezt mondta:

„Mert ha azokat szeretitek, a kik

titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-é?

És ha csak a ti atyátokfiat köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekesznek-é?

Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”⁶

Ebben az egyházban nincsenek idegenek és kivetettek. Csakis fivérek és nővérek vannak. Tudjuk, hogy van egy Örökkévaló Atyánk, és ez segít jobban átéreznünk azt a testvéri mivoltot, melynek a földön élő összes férfi és nő között léteznie kell.

A *nyomorultak* című regény egy része is jól szemlélteti azt, hogy a papságviselők miként bánhatnak azokkal, akikre mások jövevényként tekintenek. Jean Valjeant éppen csak kiengedték a börtönből. Hosszú út áll mögötte, amikor éhezve és szomjazva megérkezik egy kisvárosba, ahol élelmet és éjszakára szállást keres magának. Amikor jövevény híre elterjed, az ottani lakosok egymás után zárják be az ajtajukat előtte. A szálloda, a fogadó, de még a börtön sem hajlandó befogadni őt. Mindenhol elutasítják, elkergetik, kitiltják. Ereje végét járva végül a kisváros püspökének ajtaja előtt esik össze.

A jóságos lelkész teljességgel tisztában van Valjean előéletével, mégis a következő könyörületos szavakkal fogadja be a vándort az otthonába:

„Ez itt nem az én házam, ez Jézus Krisztus háza. Ez az ajtó nem kérdezi a belépőtől, hogy mi a neve, hanem csak azt, hogy van-e bánata. Ön szenved, éhes és szomjas; szívesen látom. [...] Mi szükségem van nekem, hogy tudjam az ön nevét? Különbösen is, még mielőtt megmondta volna, volt önnek olyan neve, amit tudtam.

[Valjean] csodálkozva nyitotta tágra a szemeit.

– Igazán? Ön tudta, hogyan hívnak engem?

– Igen, felelte a püspök, önt úgy hívják, hogy fivérem.”⁷

Ebben az egyházban, az egyházközösségeink és kvórumaink nem a mi tulajdonaink, hanem Jézus Krisztuséi. Bárki, aki belép a gyülekezeti házainkba, otthon kell, hogy érezze magát. Annak felelőssége, hogy mindenkit üdvözlünk, egyre fontosabb. A világ, amelyben élünk, egyre jobban felbolydul. Az egyre szélesebb körben rendelkezésre álló közlekedési lehetőségek, a kommunikáció sebessége, valamint a gazdasági környezet globalizációja miatt a föld egyetlen hatalmas faluvá válik, ahol az emberek és nemzetek találkoznak, kapcsolatot teremtenek és úgy elegyednek egymással, mint azelőtt soha.

E hatalmas, világméretű változások a Mindenható Isten tervei szerint következnek be. Az Ő kiválasztottjainak összegyűjtése a föld négy szegletéből nem csupán azért jön létre, hogy misszionáriusok küldetnek messzi országokba, hanem a más helyekről a mi saját városainkba és környékünkre érkező emberek által is. Anélkül, hogy ennek tudatában lennének, sokakat az Úr vezet el olyan helyekre, ahol hallhatnak az evangéliumról

és az Ő nyájához csatlakozhatnak.

Nagyon valószínű, hogy az egyházközségekben lévő következő megtért egy olyan ember lesz, aki nem a szokásos baráti vagy ismerősi körökbe tartozik. Ezt akár a megjelenéséből, az általa beszélt nyelvből, az öltözködéséből vagy bőrszínéből is észrevehetitek. Lehet, hogy ez az ember egy másik vallás szerint nevelkedett, és másféle háttérrel vagy életstílussal rendelkezik.

A barátkozás fontos papsági felelősség. Az ároni és melkisédeki papsági kvórumoknak a püspök irányítása alatt egységben kell dolgozniuk a nőtestvérekkel annak biztosítása érdekében, hogy mindenkit szeretettel és kedvesen fogadjanak. A házi- és látogatótanítók gondosan odafigyelnek arra, hogy senkiről se feledkezzenek meg, vagy hagyjanak figyelmen kívül.

Együtt kell dolgoznunk azon, hogy az egyházközségeinkben és gyülekezeteinkben lelki egységet kovácsoljunk. Isten népe között is ilyen tökéletes egység volt, miután Krisztus az amerikai földrészre látogatott. A

feljegyzések szerint „...nem voltak... lámániták..., vagy bármilyen -iták, hanem egyek voltak; Krisztus gyermekei, Isten királyságának örökösei”⁸.

Egységet nem érhetünk el úgy, hogy figyelmen kívül hagyunk vagy elszigetelünk olyan egyháztagokat, akik mások vagy gyengébbek, és csak a hozzánk hasonlókkal barátkozunk. Éppen ellenkezőleg: egységességre csak úgy lehet szert tenni, hogy üdvözljük és szolgáljuk azokat, akik újak, és akiknek valamilyen különleges szükségletük van. Ezek az emberek áldást jelentenek az egyház számára, és lehetőségeket biztosítanak nekünk arra, hogy szolgáljuk őket, és hogy ezáltal saját szívünket is megtisztítsuk.

Így hát, fivéreim, a mi felelősségünk az, hogy kezet nyújtsunk minden olyan ember felé, aki megjelenik az egyházi épületeink ajtajánál. Hálaival és előítélet nélkül üdvözljétek őket! Ha olyanok jönnek el az egyik gyűlésekre, akiket nem ismertek, szívélyesen üdvözljétek őket, és üljétek melléjük! Kérlek benneteket, hogy ti tegyétek meg az első lépést, hogy

érezzék: szívesen látjátok és szeretik őket, és ne arra várjátok, hogy ők jöjjenek oda hozzátok.

Az első találkozás után pedig gondolkozzatok el azon, hogy miként szolgálhatnátok őket. Egyszer hallottam egy egyházközségről, ahol két siket nőtestvér keresztelése után két csodálatos segítőegyleti nőtestvér úgy döntött, hogy megtanulják a jelnyelvet, hogy még jobban tudjanak majd kommunikálni az új megtértekkel. Mily csodálatos példája ez az evangéliumi testvéreink iránt mutatott szeretetnek!

Bizonyágot teszem arról, hogy Mennyei Atyánk számára senki sem jövevény. Nincs olyan ember, akinek a lelke ne lenne becses az Ő számára. Péterrel együtt én is bizonyágot teszem arról, hogy „nem személyváltató az Isten; Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik”⁹.

Imádkozom azért, hogy amikor az Úr összegyűjti az Ő nyáját az utolsó napon, mindannyiunknak ezt mondhassa: „Jövevény voltam, és befogadtok engem.”

Mi pedig azt mondjuk neki: „Mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna?”

Ő pedig így válaszol nekünk: „Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtétek meg.”¹⁰

Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Nefi 22:25.
2. Lásd Ábrahám 2:10.
3. Efészusbeliek 2:19.
4. 3 Mózes 19:34.
5. Máté 8:10; lásd még Máté 8:2-3; Márk 1:40-42; 2:15; János 4:7-9.
6. Máté 5:46-48.
7. Victor Hugo: *A nyomorultak*, I. könyv, III. fejezet. Fordította: Éber László és Csillay Kálmán.
8. 4 Nefi 1:17.
9. Apostolok Cselekedetei 10:34-35.
10. Máté 25:35, 38, 40.

Randy D. Funk elder
a Hetvenektől

Ő hívott el, hogy hirdessesem igéjét

Ha alázatosak és engedelmesek vagytok, és hallgattok a Lélek hangjára, akkor hatalmas boldogságra leltok majd misszionáriusként végzett szolgálatotokban.

Amikor tavaly áprilisban támogat-
tak általános felhatalmazottként,
éppen misszióelnökként szol-
gáltam Indiában. A szolgálatom során
első kézből tapasztaltam meg, amit
egy korábbi misszióelnök mondott ne-
kem: „Ennek az egyháznak a misszio-
náriusai egyszerűen bámulatosak.”¹

Az egyik kiváló misszionáriusunk,
akivel Funk nőtestvérrel együtt szol-
gálhattunk, Pokhrel elder volt Nepál-
ból. Mindössze két éve volt az egyház
tagja, amikor elhívást kapott, hogy az
Indiai Bangalore Misszióban szolgál-
jon, amely egy angol nyelvű misszió.
Elmondhatná nektek, mennyire nem
volt felkészülve. Ez érthető is volt: nem
látott misszionáriust egészen addig,
míg maga az nem lett, mivel Nepálban
nem szolgálnak ifjú misszionáriu-
sok. Anyyira sem beszélt angolul, hogy
megértse az utasításokat, amelyeket
az elhívásával együtt kézhez kapott.
Amikor jelentkezett a misszionárius-
képző központban, ahelyett, hogy szép
öltönyt, fehér ingeket és nyakkendőket
pakolt volna be, saját szavaival élve
„öt farmernadrág, néhány póló és egy
csomó hajzselé”² volt a csomagjában.

Még azután is, hogy beszerezte a

megfelelő ruházatot, az első hetekben
minden áldott nap szörnyen alkalmat-
lannak érezte magát. Így jellemezte a
missziója ezen szakaszát: „Nemcsak
az angol volt nehéz, hanem a munka
is legalább ennyire nagy kihívást
jelentett. [...] Ráadásul éhes és fáradt
voltam, valamint honvágym is volt.
[...] Bár a körülmények kemények vol-
tak, én eltökéltem magam. Gyengének
és alkalmatlannak éreztem magam.
Ilyenkor mindig Mennyei Atyámhoz
imádkoztam, hogy segítsen. Kivétel
nélkül minden egyes alkalommal, ami-
kor imádkoztam, vigaszt éreztem.”³

Bár a misszionáriusi munka új és
kihívást jelentő volt Pokhrel elder
számára, ő mégis hatalmas hittel és
hűséggel szolgált, törekedve arra, hogy
megértse és kövesse mindazt, amit a
szentírásokból, a *Prédikáljátok evan-
géliumomat!* című könyvből, valamint
a missziós vezetőitől tanult. Hatalmas
erővel tanította az evangéliumot – an-
golul –, és kiváló vezető lett. A missziója
után egy kis időt Nepálban töltött,
majd visszatért Indiába, hogy folytassa
tanulmányait. Január óta gyülekezeti
elnökként szolgál Új-Delhiben. A
misszionáriusként megtapasztalt valódi

növekedésnek köszönhetően továbbra
is sokat tesz az egyház valódi növeke-
déséért Indiában.

Hogyan lett ebből a fiatalemberből,
aki sohasem látott misszionáriust aze-
lőtt, ilyen nagy lelki erővel rendelkező
misszionárius? Ti hogyan nyerhettek
lelki erőt misszionáriusként, hogy
megnyissátok a missziós szolgálatok
területén élők ajtaját, bejövő leveleinek
mappáját és szívét is? Mint általában, a
válaszok most is a szentírásokban és
az élő próféták és apostolok szavaiban
találhatóak.

Amikor 1837 júliusában az evan-
géliumot először hirdették Angliában,
az Úr kinyilatkoztatta: „Akiket az én
nevemben küldesz, testvéreid, a Tizen-
kettek hangja által, akiket megfelelő-
képpen ajánlotok és felhatalmaztok,
azoknak hatalmában áll majd király-
ságom ajtajának megnyitása minden
olyan nemzet előtt, ahová csak elkül-
ditek őket”⁴.

Bárhová is küldenek, bármelyik
misszióba is jelölnek ki, legyetek tu-
datában, hogy a Tizenkettek egy tagja
megfelelő módon ajánlást adott erre a
megbízásra, így az Úr prófétája hívott
el benneteket. Ti is „prófécia, valamint
felhatalmazással rendelkezők kézráté-
tele által”⁵ lertetek elhíva.

Az Úr ezután elárulta a feltételeit is
annak, hogy ez az ígéret beteljesedjen.
Azt mondta: „Amennyiben [ami azt
jelenti, hogy az ígéret akkor teljese-
dik be, *ha*] [a kiküldött misszionári-
usok] [1] megalázkodnak énelöttem,
és [2] megmaradnak szavamban, és
[3] hallgatnak Lelkem hangjára”⁶.

Az Úr ígéretei világosak. Annak ér-
dekében, hogy rendelkezzetek a lelki
hatalommal, hogy Isten királyságának
ajtaját megnyissátok abban a nemzet-
ben, ahová küldtek, alázatosnak és en-
gedelmesnek kell lennetek, valamint
képesnek arra, hogy meghalljátok és
kövessétek a Lelket.

E három tulajdonság szorosan összekapcsolódik. Ha alázatosak vagytok, akkor engedelmesek is akartok lenni. Ha engedelmesek vagytok, érzitek majd a Lelket. A Lélek alapvető jelentőségű, hiszen ahogyan Ezra Taft Benson elnök is tanította: „A Lélek nélkül soha nem jártok sikerrel, *függetlenül* a tehetségeitől és képességeitől”⁷.

Előfordult, hogy misszióelnökként olyan misszionáriusokkal készítettem interjút, akik azért küszködtek, mert nem voltak még teljesen tiszták. Lelki lehetőségeiknél alacsonyabb szinten éltek. Nem számított, milyen keményen dolgoztak, vagy milyen sok jót tettek, nem voltak képesek békességet érezni, és teljes mértékben élvezni a Szentlélek társaságát, amíg meg nem alázkodtak, teljes bűnbánatot nem tartottak, és nem részesültek a Szabadító irgalmában és kegyelmében.

Az Úr azért utasítja a szolgálát, hogy legyenek alázatosak, mert a lelki gyógyulás folyamata a megtört szívvel veszi kezdetét. Gondoljatok csak bele, mennyi jó származik abból, ha valami megtörik: a földet feltörik, hogy a búzát elvethessék; a búzát megtörik, hogy kenyér lehessen; a kenyeret megtörik, hogy az úrvacsora jelképe lehessen. Amikor a bűnbánó megtört szívvel és töredelmes lélekkel részesül az úrvacsorából, akkor meggyógyul.⁸ Amikor bűnbánatot gyakorolunk, és Jézus Krisztus engesztelésén keresztül gyógyulást nyerünk, akkor sokkal többet kínálhatunk a Szabadítónak a szolgálatusunk során. „Igen, jöjjetek hozzá, és ajánljátok fel neki teljes lelketeket, felajánlásként.”⁹

Ha a bűn terhe nyomaszt benneteket, és bűnbánatot kell gyakorolnotok, kérlek, tegyétek ezt meg azonnal. Amikor a Szabadító meggyógyította a betegeket, gyakran arra kérte őket, hogy álljanak fel. A szentírások

feljegyzik, hogy ezt azonnal, késlekedés nélkül meg is tették.¹⁰ Ahhoz, hogy lelki betegségeitekből gyógyulást kapjatok, fogadjátok el az Ő felkérését, hogy álljatok fel. Késlekedés nélkül beszéljete a püspökötökkel, gyülekezeti elnökökötökkel vagy misszióelnökökötökkel, és már most indítsátok el a bűnbánat folyamatát.

Az engesztelés gyógyító hatalma békét hoz majd a lelketekbe, és képessé tesz benneteket arra, hogy érezzétek a Szent Lelket. A Szabadító áldozata minden mértéket felülmúl, bűneink ezért – legyenek bár számosak és súlyosak – végesek és megvallhatók, elhagyhatók és megbocsáthatók. „És mily nagy az ő öröme a lélekben, amely bűnbánatot tart!”¹¹

A Tan és a szövetségekben található következő ígélet igen erőteljes: „...gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt”¹². Amikor erényes életet éltek, békés magabiztosságot éreztek majd azzal kapcsolatban, hogy miként álltok Isten előtt, és veletek lesz a Lélek hatalma.¹³

Néhányan azok közül, akik újak még az egyházban, vagy a közelmúltban tértek vissza a teljes tevékenységbe, azt mondhatják: „Most érdemes vagyok, és vágyam is van a szolgálatra, de nem tudom, hogy elegendő

tudásom van-e.” Áprilisban Thomas S. Monson elnök így tanított bennünket: „Az igazságról való tudásra, valamint a legnagyobb kérdésekre adott válaszokra akkor teszünk szert, amikor engedelmeskedünk Isten parancsolatainak.”¹⁴ Milyen biztonságot ad az a tudat, hogy az engedelmesség által tudást nyerhetünk!

Mások talán úgy érzik, hogy korlátozottak a felajánlható tehetségeik, képességeik vagy tapasztalataik. Ha ilyen aggodalmaitok vannak, jusson eszetekbe Pokhrel elder élménye. Készüljete fel, amilyen jól csak tudtok, aztán legyetek tudatában, hogy Mennyei Atyánk majd felmagasztalja alázatos és engedelmes erőfeszítéseiteket. Richard G. Scott elder a következő bátorító tanácsot adta: „Amikor betartjuk az Úr parancsolatait és önzetlenül szolgáljuk a gyermekeit, annak természetes következménye az Istentől kapott hatalom – hatalom arra, hogy képesek legyünk többet tenni, mint amit önerőnkől megtehetnénk. Meglátásaink, tehetségeink, képességeink bővülnek, mert erő és hatalmat kapunk az Úrtól.”¹⁵

Amikor bíztok az Úrban és az Ő jóságában, a Mindenható Isten rajtatok keresztül megáldja majd a gyermekeit.¹⁶ Hollings elder Nevada államból már a missziója elején megtanulta ezt. Egy nappal Indiába érkezése

után Funk nőtestvérrel és velem Rádzsamundriba, az első területére utazott. Aznap délután Hollings elder és Ganaparam elder meglátogatott egy egyháztagot és az édesanyját. Az édesanya szeretett volna többet tudni az egyházzal, mert látta, hogyan áldotta meg az evangélium a leánya életét. Funk nőtestvér is csatlakozott hozzánk, hogy barátkozzon az anyukával. Mivel a tanítás angolul hangzott el, az édesanya viszont csak telugu nyelven beszélt, egy testvér is eljött a gyülekezetből, hogy fordítsa az elhangzottakat.

Hollings elder feladata az első tanítása alkalmával az volt, hogy az első látomásról beszéljen, Joseph próféta szavait használva. Amikor elérték idáig a leckében, Funk nőtestvérhez fordult és azt kérdezte: „Elmondjam szóról szóra?”, tudván, hogy úgyis lefordítják majd.

Ő azt válaszolta: „Mondd el szóról szóra, hogy a Lélek tanúsítani tudja, amit mondasz.”

Amikor ez az új misszionárius a

Próféta szavait idézve őszintén tanított az első látomásról, ennek a kedves nőtestvérnek az arca megváltozott. Könnyek szöktek a szemébe. Amikor Hollings elder befejezte ezt a dicsőséges üzenetet, és még mielőtt az tolmácsolásra kerülhetett volna, az édesanya anyanyelvén, könnyek között azt kérdezte: „Megkeresztelkedhetek? És tanítanátok a fiamat is?”

Fiatalkorú szolgálóim, naponta nyílnak meg ajtók és szívek az evangélium üzenete előtt – egy olyan üzenet előtt, amely reményt, békét és örömet hoz Isten gyermekeinek szerte a világon. Ha alázatosak és engedelmesek vagytok, és hallgattok a Lélek hangjára, akkor hatalmas boldogságra letek majd misszionáriusként végzett szolgálatotokban.¹⁷ Mily csodás időszak is ez a misszionáriusi tevékenységre – ez az az idő, amikor az Úr meggyorsítja munkáját!

Bizonyságomat teszem Szabadítónkról, Jézus Krisztusról, és az Ő „isteni parancsáról”¹⁸, miszerint

„elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket”¹⁹. Ez az Ő egyháza. Élő prófétákon és apostolokon keresztül vezet. A következő órában az Első Elnökség tanít majd bennünket. Mormonhoz hasonlóan legyünk „gyors megfigyelő[k]”²⁰, hogy amikor érkezik a hívás, érdemesen és készen álljunk arra, hogy a Lélek hatalmával jelenthessük ki: „Íme, én Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a tanítványa vagyok. Ő hívott el engem, hogy hirdessem igéjét a népe között, hogy örökké tartó életük lehessen.”²¹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Személyes beszélgetések Dennis C. Brimhall-lal, a Kentucky Louisville Misszió elnökével, 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel: „My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story,” kiadatlan személyes történet (2011. szept.).
3. Pokhrel, „My Name Is Ashish Pokhrel.”
4. Tan és a szövetségek 112:21.
5. Hittételek 1:5.
6. Tan és a szövetségek 112:22.
7. Ezra Taft Benson; az idézet forrása: *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 176.
8. Gondolatok Jeffrey R. Holland elder beszédéből, amelyet az Északi Utah-i Bountiful Cövek 2013. június 8–9-én tartott konferenciáján mondott el.
9. Omni 1:26.
10. Lásd Márk 5:41–42; János 5:8–9.
11. Tan és a szövetségek 18:13.
12. Tan és a szövetségek 121:45.
13. Lásd Tan és a szövetségek 121:46.
14. Thomas S. Monson: Az engedelmesség áldásokat eredményez. *Liahóna*, 2013. máj. 89.
15. Richard G. Scott: Otthonaink békeességéért. *Liahóna*, 2013. máj. 30.
16. Amikor elmonda, mit fog csinálni a rengeteg új misszionárius, Russell M. Nelson elder kijelentette: „Azt fogják csinálni, amit a misszionáriusok eddig is csináltak: prédikálni az evangéliumot. A Mindenható Isten gyermekeit fogják megáldani” (Lovagold meg a hullámot! *Liahóna*, 2013. máj. 45.).
17. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat!* V.
18. Thomas S. Monson: Gyertek, „Isten hú fia!” *Liahóna*, 2013. máj. 66.
19. Máté 28:19.
20. Mormon 1:2.
21. 3 Nefi 5:13.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Most már menni fog!

Amíg hajlandóak vagyunk újra talpra állni és tovább haladni..., tanulhatunk a kudarcból, és jobbá és boldogabbá válhatunk.

Amikor fiatal voltam, az elesés és a felállás egyetlen mozdulatsornak tűnt. Az évek múltával azonban arra a nyugtalanító megállapításra jutottam, hogy a fizika törvényei megváltoztak – és nem az én javamra.

Nemrégiben síelni voltam a 12 éves fiúunokámmal. Nagyon jól éreztük magunkat együtt, mígnem egy jeges területre vetődve gyönyörű kényszerleszállást hajtottam végre egy meredek lejtőn.

Minden trükköt bevettem, hogy fel tudjak állni, de mindhiába – elesem, és nem tudtam felállni.

Fizikailag rendben voltam, de az egóm egy kissé sajgott. Így aztán ügyeltem rá, hogy a fejvédőm és a síszemüvegem megfelelően álljon a helyén, mivel nagyon nem szerettem volna, hogy a többi síelő felismerjen. Láttam magamat, ahogy ott ülök tehetetlenül, miközben a többiek elegánsan elsiklanak mellettem, barátságosan odakiáltva, hogy: „Jó napot, Uchtdorf testvér!”

Azon kezdtem morfondírozni, hogy hogyan tudnék megmenekülni. Ekkor ért oda mellém az unokám. Elmondta neki, hogy mi történt, de úgy láttam, nem igazán érdekli a magyarázatom, hogy miért is nem tudok

felállni. A szemembe nézett, kinyújtotta a kezét, megragadta az enyémet, és határozottan így szólt: „Opa, most már menni fog!”

Abban a pillanatban talpon voltam.

Még most is hitetlenkedve csóválom a fejem emiatt. Ami mindaddig lehetetlennek tűnt, azonnal valósággá vált, mert egy 12 éves fiú kinyújtotta felém a kezét, és azt mondta: „Most már menni fog!” Magabiztosságot, lelkesedést és erőt öntött belém.

Fivérek, adódhatnak olyan alkalmak az életünkben, amikor úgy tűnik, meghaladja a képességünket, hogy felálljunk és tovább menjünk. Aznap azon a hófedte lejtőn megtanultam valamit. Még ha úgy is gondoljuk, hogy nem tudunk felállni, még akkor is van remény. És néha csak az kell, hogy valaki a szemünkbe nézzen, megragadja a kezünket, és azt mondja: „Most már menni fog!”

A vagányság illúziója

Talán azt gondoljuk, hogy a nők hajlamosabbak alkalmatlannak és csalódottnak érezni magukat, mint a férfiak – hogy őket nagyobb mértékben érintik ezek az érzések, mint minket. Nem vagyok biztos abban, hogy ez így van. A férfiak is megtapasztalják a büntudatot, a depressziót

és a kudarcélményt. Színlelhetjük azt, hogy ezek az érzések nem zavarnak minket, pedig zavarnak. Olyan súllyal nehezedhetnek ránk kudarcaink és hiányosságaink, hogy már kezdjük azt gondolni, soha nem fogunk sikerrel járni. Még azt is feltételezhetjük, hogy mivel korábban is elestünk már, bukásra vagyunk kárhóztatva. Ahogy azt egy szerző megfogalmazta: „Így törjük a csapást, hajtjuk hajónkat előre, szemben az árral, hogy a végén mindig a múltba érkezzünk.”¹

Szemtanúja voltam már, amikor nagyszerű lehetőségekkel és kegyelemmel megáldott férfiak felhagytak Isten királysága építésének kihívásokat rejtő munkájával, mert egy-két alkalommal kudarcot vallottak. Ígéretes férfiak voltak, akik kiváló papságviselők és Isten remek szolgálói lehettek volna. De mert megbotlottak és elcsüggedtek, visszavonultak papsági kötelezettségeiktől, és más, ám kevésbé méltó törekvésekbe fogtak.

És így haladnak tovább, pusztán árnyékát élve annak az életnek, amelyet élhettek volna, soha nem emelkedve fel ahhoz a lehetőséghez, amely születési előjoguk lenne. A költő siralma szerint azon szerencsétlen lelkek közé tartoznak, akik úgy halnak meg, hogy muzsikájuk java még nem csendült fel.²

Senki sem szeret kudarcot vallani. Azt pedig különösen nem szeretjük, ha mások – különösen a szeretteink – tanúai annak, hogy kudarcot vallunk. Mindannyian tiszteletre és elismerésre vágyunk. Bajnokok akarunk lenni. De mi, halandók, nem válunk bajnokká erőfeszítés nélkül, fegyelem nélkül, vagy anélkül, hogy hibáznánk.

Fivérek, a sorsunkat nem az határozza meg, hogy hányszor botlunk meg, hanem az, hogy hányszor kelünk fel, poroljuk le a ruhánkat, és lépünk tovább.

Isten szerint való szomorúság

Tudjuk, hogy ez a halandó élet egy vizsga, de mivel Mennyei Atyánk tökéletes szeretettel szeret minket, megmutatja nekünk, hol találjuk a helyes válaszokat. Megadta nekünk a térképet, mellyel átnavigálhatunk az ismeretlen területeken és váratlan megpróbáltatásokon, melyekkel mindannyian szembesülünk. A próféták szavai részét képezik e térképnek.

Amikor eltávolodunk – amikor elesünk, vagy eltávolodunk Mennyei Atyánk útjától –, a próféták szavai megmondják nekünk, hogyan álljunk fel és jussunk vissza az útra.

A próféták által az évszázadok során tanított összes tantétel közül az, amely újra és újra hangsúlyt kapott, az a reményteljes és szívet melengető üzenet, hogy az emberiség bűnbánatot tarthat, útirányt változtathat, és visszatérhet a tanítványi mivolt igaz ösvényére.

Ez nem jelenti azt, hogy könnyedén szabad vennünk a gyengeségeinket, hibáinkat vagy bűneinket. Ám fontos különbség rejlik abban, hogy a bűn feletti szomorúságunk bűnbánathoz avagy kétségbeeséshez vezet-e.

Pál apostol azt tanította, hogy „*az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való... [bűnbánatot] szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez*”³. *Az Isten szerint való*

szomorúság változásra és reményre ösztönöz Jézus Krisztus engesztelése által. *A világ szerint való szomorúság* lehúz bennünket, kioltja a reményt, és arra sarkall minket, hogy engedjünk a további kísértésnek.

Az Isten szerint való szomorúság megtéréshez⁴ és szívbéli változáshoz⁵ vezet. A bűn gyűlöletére és a jóság szeretetére indít bennünket.⁶ Arra ösztökél, hogy álljunk fel és járjunk Krisztus szeretetének világosságában. A valódi bűnbánat a változásról szól, nem a kínról és a gyötrelmről. Igen, az engedetlenség feletti szívből jövő megbánás és valódi sajnálkozás gyakorta fájdalmas és nagyon fontos lépések a bűnbánat szent folyamatában. Amikor azonban a bűntudat öngyűlöletet ébreszt bennünk, vagy megakadályoz minket abban, hogy újra talpra álljunk, akkor inkább gátolja, mintsem elősegíti a bűnbánatunkat.

Fivérek, létezik egy jobb út! Keljünk fel, és váljunk Isten férfijaivá! Van egy bajnokunk, a Szabadító, aki átkelt a halál árnyékának völgyén érettünk. Válságul adta Magát a mi bűneinkért. Soha senkiben nem volt nagyobb szeretet ennél – Jézus Krisztus, a fogyatkozás nélküli Bárány, önként feküdt fel az áldozati oltárra, és megfizette bűneink árát „az utolsó fillérig”⁷. Magára vette szenvedésünket. A saját vállára vette terheinket és vétkeinket.

Drága barátaim! Amikor úgy döntünk, hogy Hozzá jövünk, amikor magunkra vesszük az Ő nevét és bátran járunk a tanítványi mivolt ösvényén, akkor az engesztelés révén nem csupán a boldogság és az e világban elnyerhető békeesség ígértét kapjuk, hanem az örök életét is az eljövendő világban.⁸

Amikor hibázunk, amikor bűnt követünk el és elesünk, gondoljunk bele, mit jelent igazán bűnbánatot tartani. Azt jelenti, hogy szívünket és akaratunkat Isten felé fordítjuk, és feladjuk a bűnt. A valódi, szívből jövő bűnbánat azt a mennyei bizonyosságot rejti magában, hogy „most már menni fog”.

Kik vagyunk mi?

Az ellenség egyik módszere fejlődésünk megakadályozására az, hogy összezavar bennünket azzal kapcsolatosan, hogy kik is vagyunk valójában és mire is vágyunk igazából.

Szeretnénk együtt lenni a gyermekeinkkel, ugyanakkor szeretnénk a kedvenc férfias hobbijainknak is hódolni. Szeretnénk lefogyni, ugyanakkor szeretnénk jóízűen falatozni a hőn áhított ételekből. Szeretnénk krisztusivá válni, ugyanakkor szeretnénk jól megmondani a magunkét annak, aki bevágott élénk a forgalomban.

Sátánnak az a célja, hogy arra kísértsen bennünket, hogy adjuk fel az igaz boldogság és az örök értékek felbecsülhetetlen értékű igazgyöngyeit egy műanyag utánzatra, amely pusztán illúziója és hamisítványa a boldogságnak és az örömeink.

Egy másik módszer, mellyel az ellenség el akarja venni a kedvünket a talpra állástól, az, hogy rá akar venni bennünket, hogy ránk kényszerített-ként tekintsünk a parancsolatokra. Azt hiszem, emberi gyarlóság, hogy ellenállunk minden elképzelésnek, amely úgy tűnik, nem tőlünk ered.

Ha az egészséges táplálkozásra és

a testmozgásra csupán orvosunk elvárásaként tekintünk, akkor valószínűleg kudarcot fogunk vallani. Ha arra vonatkozó döntésekként tekintünk rájuk, hogy kik vagyunk és mivé szeretnénk válni, akkor nagyobb eséllyel fogunk az úton maradni és sikerrel járni.

Ha a házitanítást csupán a cövekelnök céljának tekintjük, akkor talán kevesebb energiát fektetünk bele. Ha a saját célunkként tekintünk rá – olyasvalamiként, amit meg szeretnénk tenni azért, hogy krisztusibbá váljunk és másoknak szolgáljunk –, akkor nem pusztán eleget fogunk tenni a vállalásunknak, hanem azt oly módon is fogjuk végezni, hogy azzal valóban áldást hozunk a látogatott családok és a saját családjuk életére egyaránt.

Gyakorta megesik, hogy épp mi vagyunk azok, akiket felsegítenek a barátaink vagy a családjuk. Ha azonban figyelő szemmel és a gondoskodó szív indíttatásából nézünk körül, meg fogjuk látni azokat a lehetőségeket, melyeket az Úr elénk helyez, hogy segíthessünk másoknak ismét talpra állni és igaz lehetőségeik felé haladni. A szentírások ezt tanácsolják: „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek”⁹.

Nagy lelki erő forrását jelenti, ha feddhetetlen és igazlelkű életet élünk, és nem tévesztjük szem elől, hol szeretnénk lenni az örökkévalóságokon át. Még ha ezt az isteni célt csupán a hit szemével látjuk is, az segíteni fog megmaradnunk az úton.

Amikor figyelmünk főként a mindennapos sikerekre vagy kudarcokra összpontosul, letérhetünk az útról, eltévedhetünk és eleshetünk. Ha tekintetünket magasabb célokra szegezzük, az segíteni fog jobb fiakká és fivéreké, kedvesebb apákká, illetve szeretetteljesebb férjékké válnunk.

Még azok is megbotolhatnak időnként, akik szívüket isteni célok felé

fordítják, de ők nem fognak vereséget szenvedni. Bízunk Isten ígéreteiben és rájuk támaszkodnak. Újra talpra fognak állni az igazlelkű Istenbe vetett hittel és a nagyszerű jövő inspiráló látomásával. Tudják, hogy most már menni fog.

Most már menni fog!

Minden embernek, legyen akár fiatal, akár idős, van már személyes tapasztalata az eleséssel. Mi, halandók, sokszor bukdácsolunk. De amíg hajlandóak vagyunk újra talpra állni és tovább haladni az Istentől kapott lelki célok felé, tanulhatunk a kudarcból, és jobbá és boldogabbá válhatunk annak eredményeként.

Kedves fivéreim, kedves barátaim! Lesz olyan idő, amikor úgy fogjátok *gondolni*, hogy nem tudtok felállni vagy tovább haladni. Bízhatok a

Szabadítóban és az Ő szeretetében! Az Úr Jézus Krisztusba vetett hittel, a visszaállított evangélium erejével és reménységével *képesek lesztek* kihúzni magatokat és tovább haladni.

Fivéreim, szeretünk benneteket. Imádkozunk értetek. Az kívánom, bárcsak hallanátok Monson elnököt értetek imádkozni. Akár újdonsült édesapák vagytok, akár idősebb papságviselők vagy újonnan elrendelt diakónusok, gondolatainkban tartunk benneteket. Az Úr is törődik veletek.

Elismerjük, hogy utatok néha nehéz lesz. De ezt az ígéretet teszem nektek az Úr nevében: keljete fel, és járjatok Megváltónk és Szabadítónk nyomdokaiban, és akkor egy nap örök hálával fogtok visszatekinteni, amiért azt választottátok, hogy bíztok az engesztelésben és arra való erejében, hogy felemeljen benneteket és erőt adjon nektek.

Drága barátaim és fivéreim! Nem számít, hányszor csúsztatok meg vagy estetek el, álljatok fel! Dicsőséges rendeltetésetek van! Húzzátok ki magatokat, és járjatok Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának világosságában! Erősebbek vagytok, mint gondolnátok. Sokkal többre vagytok képesek, mint el tudnátok képzelni. Most már menni fog! Erről teszem bizonyosságomat Mesterünk és Megváltónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. F. Scott Fitzgerald: *A nagy Gatsby*. Ford.: Máthé Elek. VeloPress-P Kiadó (1994). 191.
2. Lásd "The Voiceless," in *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), 99.
3. 2 Korinthusbeliek 7:10; kiemelés hozzáadva.
4. Lásd Apostolok Cselekedetei 3:19.
5. Lásd Ezékiel 36:26; 2 Korinthusbeliek 5:17; Móziás 3:19.
6. Lásd Móziás 5:2.
7. Máté 5:26.
8. Tan és a szövetségek 59:23.
9. Kolossébeliek 3:23.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Bekötözni sebeiket

Azért imádkozom, hogy felkészültek legyünk mindazon papsági szolgálat biztosítására, melyet az Úr elénk állít halandó utazásunk során.

Mindannyiunknak megadatott az az áldás, hogy felelősek vagyunk másokért. Isten papságát viselni azt jelenti, hogy Isten felelőssé tesz bennünket az Ő gyermekeinek örök életéért. Ez valóságos, csodálatos, és olykor erőnket meghaladónak tűnhet.

Vannak ma este itt olyan elderek kvórumának elnökei, akik tudják, miről beszélek. Nézzük, mi történt az egyikőtökkel. Valószínűleg már sokatokkal előfordult – akár többször is. A részletek ugyan változnak, de az alaphelyzet ugyanaz.

Egy általatos kevésbé ismert elder a segítségeteket kérte. Úgy alakultak a dolgai, hogy még ma át kell költöznie a feleségével és a kisbabájukkal egy másik lakásba a közelben.

A feleségével már kölcsönkérték az egyik barátjuk furgonját a mai napra, hogy a személyes dolgaikat és háztartási eszközeiket átszállítsák. A barátjuk kölcsönadta az autót. A fiatal apa elkezdte bepakolni a dolgaikat a kocsiba, de már a letelején megsérült a háta. A barát, akitől a furgont kölcsönkérték, nem ért rá, hogy segítsen. A fiatal apa kétségbeesett helyzetben érezte magát. Rád gondolt, az elderek kvórumának elnökére.

Mire segítséget kért, már késő

délután volt. Aznap estére egy egyházi gyűlés is tervben volt. Már megígérted a feleségednek, hogy segítesz az otthoni teendőkből aznap. A gyermekeid is megkértek, hogy csináljatok meg valamit közösen, de még nem kerítettél rá sort.

Az is tudtad, hogy a kvórum tagjai – különösen a leginkább hithűek, akiknek általában szólni szoktál, ha segítség kell – hozzád hasonlóan el vannak foglalva.

Az Úr tudta, hogy ilyen napjaid is lesznek, amikor elhívtott ebbe a pozícióba, ezért egy történetet is adott neked, hogy buzdítson. Egy túlterhelt papságviselőknél szóló példázat ez. Olykor az irgalmas szamaritánus történetének is hívjuk. Ez azonban valójában egy egyszerű papságviselő története ezekben a sűrű, nehéz utolsó napokban.

A történet ugyanis tökéletesen illik a túlterhelt papsági szolgálóra. Csak emlékeztetek rá, hogy ti a szamaritánusok vagytok, nem pedig a pap vagy a lévita, akik elmentek a sebesült mellett.

Lehet, hogy nem jutott eszetekbe ez a történet, amikor ilyen helyzetben voltatok. Imádkozom azonban, hogy a jövőben emlékeztetek rá, amikor ismét ilyen napok jönnek, mert bizonyosan jönni fognak.

Nem szólnak arról a szentírásokról, hogy a szamaritánus mit keresett a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton. Nem valószínű, hogy csak egyedül sétálgatott volna, hiszen tudnia kellett, hogy rablók leselkednek az óvatlanokra. Komoly utazáson volt, és szokás szerint volt vele egy málhás állat, valamint olaj és bor is.

Az Úr szavai szerint amikor a szamaritánus meglátta a sebesültet, megállt, mert „könyörületességre indula”.

Nemcsak könyörületet érzett, hanem cselekedett is. Soha ne feledjétek a beszámoló konkrétumait:

„És hozzájárulván, bekötözte annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki.

Másnap pedig elmenőben két pénzt kivéven, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.”¹

Ti és azok a papságviselők, akiknek a vezetésére elhívást kaptatok, legalább három dologban biztosak lehettek. Először is, az Úr megadja nektek – ha kéritek – a könyörület érzését, amelyet Ő is érez a szükségét látók iránt. Másodszor, másokat is ad majd – mint a fogadóst –, akik csatlakoznak hozzátok a szolgálatotokban. És harmadszor, az Úr – az irgalmas szamaritánushoz hasonlóan – bőségesen kárpótolja mindazokat, akik csatlakoznak hozzá a szükségét látók megsegítésében.

Ti, kvórumelnökök valószínűleg már nem egyszer cselekedtetek ezen bizonyosságok alapján. Másokat is felkértetek az Úr papságából, hogy segítsenek, bízva abban, hogy könyörülettel reagálnak. Nem féltetek azokat megkérni, akik korábban a leggyakrabban reagáltak, mert tudtátok, hogy

könnyen éreznek könnyörületet. Azzal a tudattal kértétek meg őket, hogy a múltban már érezték az Úr bőkezűségét, amikor úgy döntöttek, hogy segítenek. Megkértetek olyanokat is, akik eleve nagyon leterheltek voltak, tudván, hogy minél nagyobb az áldozat, annál nagyobb kárpótlást nyernek majd az Úrtól. Akik pedig a múltban már segítettek, érezték a Szabadító túlcsorduló háláját.

Könnyen előfordulhat, hogy arra éreztetek késztetést, hogy ne kérjétek meg valakit, hogy segítsen fel-, majd lepakolni azt az autót. Vezetőként jól ismeritek a kvórumtagjaitokat és a családjaikat. Az Úr tökéletesen ismeri őket.

Tudja, kinek a felesége áll az összeomlás szélén, mert a férje nem tudott időt találni arra, hogy megtegye számára, ami szükséges ahhoz, hogy gondoskodjon róla. Tudja, mely gyermekek kapnak áldásokat abból, hogy látják, amint apjuk még egy alkalommal segíteni indul másokon, illetve melyeknek van szüksége arra az érzésre, hogy számítanak annyira az apjuknak, hogy azon a napon velük tölti az idejét. Azt is tudja azonban, hogy kinek lenne szüksége a szolgálatra szólító felhívásra, aki talán nem tűnik majd lelkes és készséges jelöltnek.

Nem ismerhetitek tökéletesen az összes kvórumtagot, Isten azonban igen. Így hát, ahogyan már oly sokszor, most is imádkoztatok, hogy megtudjátok, kit kérjétek meg mások szolgálatára. Az Úr tudja, kinek származik majd áldása abból, ha segítségre kérik, és kinek hoz áldást a családjára az, ha nem kérik meg. Ez az a kinyilatkoztatás, amelyet elvárhattok, amikor a papságban vezettek.

Láttam ezt megtörténni fiatalembereként. A papok kvórumának első segede voltam. Egy nap a püspök hívott otthon. Azt mondta, hogy szeretné, ha elmennék vele meglátogatni egy

özvegyet, aki komoly segítséget szenved. A püspöknek szüksége volt rám.

Miközben otthon arra vártam, hogy felvegyen, nem értettem valamit. Tudtam, hogy a püspöknek erős és bölcs tanácsosai vannak. Egyikük híres bíró volt, a másik pedig egy nagy vállalatot irányított, és később általános felhatalmazott lett belőle. A püspök is általános felhatalmazottként szolgált a későbbiekben. Miért egy tapasztalatlan papnak mondta a püspök, hogy „a segítségedre van szükségem”?

Nos, ma már jobban tudom, mit mondott valójában: „Az Úr meg szeretne áldani téged.” Az özvegy otthonában elképedve láttam, amint elmondja az asszonynak, hogy nem kaphat támogatást az egyháztól, amíg ki nem tölti a költségvetési nyomtatványt, amelyet korábban már otthagytott nála. Hazafelé, látva megörökönyödésemet, kuncogott a csodálkozásomon, és azt mondta: „Hal, ha ő majd kordában tudja tartani azt, hogy mire költ, akkor képes lesz másoknak is segíteni.”

Egy másik alkalommal a püspök elvitt magával egy alkoholistá szülőpár otthonába, akik két megrettent

kislányt küldtek az ajtóhoz, hogy fogadjanak bennünket. Miután beszélgetett a két kislánnyal, visszaindultunk, és azt mondta nekem: „Még nem változtathatunk az életünkben lévő tragédián, de most már érzik, hogy az Úr szereti őket.”

Egy másik este egy olyan férfi otthonába vitt, aki már évek óta nem jött az egyházba. A püspök elmondta neki, mennyire szereti őt, és milyen nagy szüksége van rá az egyházköziségnek. Úgy tűnt, mindez nincs különösebb hatással a férfira. Rám viszont ennek az élménynek és minden további alkalomnak, amikor a püspök magával vitt, komoly hatása volt.

Nem áll módomban megtudni, hogy a püspök vajon imádkozott-e arról, hogy melyik papnak jelentene áldást, ha magával vinné őket ezekre a látogatásokra. Lehet, hogy sok más alkalommal más papokat vitt magával. Az Úr azonban tudta, hogy egy napon majd én is püspök leszek, aki felkéri a kihűlt hitűeket, hogy térjenek vissza az evangélium melegéhez. Az Úr tudta, hogy egy napon olyan papsági felelősséget kapok majd, amely Mennyei Atyánk több száz és több

ezer keserves fizikai szükségét látó gyermeke iránti szolgálatra hív.

Ti, fiatal férfiak nem tudhatjátok, milyen papsági szolgálatra készít fel benneteket az Úr. Azonban minden papságviselő számára a lelki segítségnyújtás jelenti a nagyobb kihívást. Mindannyiunknak megadatott ez a feladat. Ez együtt jár azzal, hogy egy kvórum tagjai vagyunk. Ez együtt jár azzal, hogy egy család tagjai vagyunk. Ha bárkinek a hitét megtámadja a Sátán a kvórumotokban vagy a családokban, akkor könyörületet éreztek. A samaritánus által nyújtott szolgálathoz és irgalmassághoz hasonlóan ti is a sebeikre való gyógyító balsammal szolgáljátok őket szükségük idején.

Teljes idejű misszionáriusi szolgálatotok idején ezekhez juttok majd el, akik hatalmas lelki szükségleteket látnak. Amíg ti nem tanítjátok őket, sokan nem is lesznek tudatában annak, hogy lelki sebesüléseik vannak,

amelyek ellátatlanul maradván a végtelen nyomorúságba taszítják őket. Az Úr megbízásában jártok majd, hogy megmentsétek őket. Kizárólag az Úr képes bekötözni a lelki sebeiket, amikor elfogadják az örök élethez vezető szertartásokat.

Kvórumtagként, házitanítóként és misszionáriusként sem vagytok képesek segíteni az embereknek a lelki sérülések helyreállításában, csak ha a saját hitetek élénk. Ez sokkal többet jelent annál, hogy rendszeresen olvasátok a szentírásokat és imádkoztok felőlük. A pillanatnyi ima és a szentírásokra vetett gyors pillantás nem elégséges felkészülés. A biztosíték arról, hogy mire lesz szükségetek, a Tan és a szövetségek 84. szakaszában található tanácsból származik: „Azon se aggodalmaskodjatok előre, hogy mit mondjatok; inkább tegyétek félre elmétekben állandóan az élet szavait, és az adott órában megadatik nektek

az a rész, ami minden egyes embernek kimérendő.”²

Erre az ígéretre csak akkor tarthatunk igényt, ha „félretesszük”, vagyis felhalmozzuk az élet szavait, mégpedig folyamatosan. Az e szentírásban szereplő félretenni, vagy kincsként felhalmozni kifejezés nekem azt sugallja, hogy a szavakhoz érzések társulnak. Például amikor olyasvalakinek próbáltam segíteni, aki megingott a Joseph Smith próféta isteni elhívásába vetett hitében, akkor visszaemlékeztem bizonyos érzésekre.

Nem csupán a Mormon könyvében szereplő szavakra. Az igazságról való bizonyosság érzésére, amely minden alkalommal megérint, akkor is, amikor csak néhány sort olvasok a Mormon könyvből. Nem ígérhetem, hogy ez az érzés mindenkire eljön, aki kétségekkel küzd Joseph próféta vagy a Mormon könyve kapcsán. De azt tudom, hogy Joseph Smith a visszaállítás prófétája. Tudom, hogy a Mormon könyve Isten szava, mert kincsként bánok vele.

Tapasztalathoz tudom, hogy képesek vagytok elnyerni a Lélektől az igazságról való bizonyosságot, mert hozzám is elérkezett. Nektek és nekem is rendelkezniük kell ezzel a bizonyossággal, mielőtt az Úr olyan, általunk szeretett utazók útjába helyez bennünket, akiket megsebesítettek az igazság ellenségei.

Egy másik felkészülést is meg kell tennünk. Emberi tulajdonság, hogy megkeményedünk mások fájdalmával szemben. Ez az egyik oka annak, amiért a Szabadító olyan sokat beszélt az engeszteléséről; arról, hogy magára veszi Mennyei Atyánk minden gyermekének fájdalmát és bánatát, hogy tudja, hogyan lehet segítségükre.

Még Mennyei Atyánk halandó papságviselőinek legjobbjai sem érnek fel könnyen a könyörület ezen

normájához. Emberi hajlamunk a türelmetlenség azon személy iránt, aki nem képes észrevenni a számunkra oly egyértelmű igazságot. Óvatosnak kell lennünk, hogy türelmetlenségünk ne jelenjen meg ítéletként vagy elutasításként.

Amikor arra készülünk, hogy az Úr papsági szolgálóként segítséget nyújtunk, egy szentírásnak kell vezetnie minket. Tartalmaz egy ajándékot, amelyre szükségünk lesz utunk során, bárhová küldjön is minket az Úr. Az irgalmas szamaritánus birtokában volt ennek az ajándéknak. Nekünk is szükségünk van rá, és az Úr elmondta, hogyan találhatjuk meg:

„Ezért tehát, szeretett testvéreim, ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmik vagytok, mert a jószívűség soha el nem múlik. Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia –

De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy tállatják, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igazi követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk, mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meg lehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta.”³

Azért imádkozom, hogy felkészültek legyünk mindazon papsági szolgálat biztosítására, melyet az Úr elénk állít halandó utazásunk során. Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 10:33–35.
2. Tan és a szövevények 84:85.
3. Moróni 7:46–48.

Thomas S. Monson elnök

Igaz pásztorok

A házitanítás sok imára jelent választ, és lehetőséget ad nekünk arra, hogy lássuk, milyen átalakulások mehetnek végbe az emberek életében.

Ma este a Konferencia-központban Salt Lake Cityben, és közel s távol mindenütt a világon összegyűltek azok, akik Isten papságát viselik. Valóban „királyi papság”, sőt „választott nemzetség” vagytok, ahogyan azt Péter apostol kijelentette.¹ Megtiszteltetés a kiváltság, hogy szólhatok hozzátok.

Ifjúkoromban a családkunk nyaranta a Provo Canyonba utazott, mintegy 70 kilométernyire délre és egy kissé keletre Salt Lake Citytől, ahol heteken át a családi nyaralóban laktunk. Mi, fiúk mindig izgatottan vártuk, hogy lemelessünk a patakhöz pecázni, vagy a tóba úszni, és mindig igyekeztünk egy kissé gyorsabb haladásra ösztökélni autónkat. Akkoriban édesapám egy 1928-as Oldsmobile-t vezetett. Ha túllépte az 55 km/h-ás sebességhatárt, édesanyám mondani kezdte, hogy „Lassabban! Lassabban!”. Ilyenkor én így szóltam: „Nyomjad neki, apa! Nyomjad!”

Apa olyan 55 km/h körüli sebességgel hajtott végig, fel a Provo Canyonban, vagy amíg el nem értünk egy kanyarig, ahol utunkat állta egy juhnyáj. Néztük, ahogy több száz birka haladt el mellettünk, és úgy tűnt, mint a juhász nélkül mennének, csak néhány kutya csaholt a sarkukban,

ahogyan mendegéltek. Messze hátul aztán feltűnt a juhász is a lován – nem volt rajta kantár, csak kötőfék. Időnként elbóbiskolva hajolt előre a nyeregben, hiszen a lova tudta, hogy merre menjen, a kutyák meg csaholva tették a dolgukat.

E jelenettel éles ellentétben állt az, amelyet a németországi Münchenben láttam sok évvel ezelőtt. Vasárnap reggel volt, és egy misszionáriusi konferenciára tartottunk. Kinéztem a misszióelnök autójának ablakán, és láttam, amint a pásztor, kezében a botjával, *vezette* a juhokat. Követték őt, bármerre is ment. Ha balra lépett, balra követték. Ha jobbra lépett, abba az irányba követték. Egyből összevettem az igazi pásztor, aki vezette a nyáját, és a juhászt, aki bágyatagon kaptatott a juhái mögött.

Jézus azt mondta, hogy „Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet”². Tökéletes példát mutat arra, hogy milyennek kell lennie az igazi pásztornak.

Fivérek, Isten papságaként pásztori felelősséggel rendelkezünk. Az Úr bölcsessége útmutatást nyújt nekünk, mely által pásztorok lehetünk az egyház családjai számára, ahol szolgálhatunk, ahol taníthatunk, és bizonyosságot tehetünk nekik. Ezt hívják

háztanításnak, és erről szeretnék ma este szólni hozzátok.

Az egyházban minden egyházközség püspöke felügyeli a papságviselők kijelölését háztanítókként, hogy havonta meglátogassák az egyháztagokat otthonaikban. Párosával mennek. Ahol lehetséges, egy fiatal férfi, aki az ároni papságban pap vagy tanító egy felnőtthöz csatlakozik, aki a melkisédeki papságot viseli. Amikor a felelősségi körükhöz tartozó családok otthonába látogatnak, az áronipapság-viselőnek is részt kell vennie a tanításban. Az ilyen megbízás segít felkészülni ezeknek a fiatal férfiaknak a misszióra éppúgy, mint az egész életen át tartó papsági szolgálatra.

A háztanítási program egy olyan modernkori kinyilatkoztatásra adott

válasz, amely azt a parancsolatot adja mindenkinek, akit elrendeltek a papságba, „hogyan tanítson, kifejtse, buzdítsa, kereszteljen... és minden egyháztag házába meglátogassa, és buzdítsa őket arra, hogy hangozzanak és titokban is imádkozzanak, és minden családi kötelességnek eleget tegyenek... hogy mindig őrököljön az egyház felett, és velük legyen és erősítse őket; És ügveljen, hogy ne legyen gonosz az egyházban, sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmazás vagy gonosz beszéd”³.

David O. McKay elnök arra intett: „A háztanítás az egyik legsürgetőbb és leghasznosabb lehetőség arra, hogy tápláljuk, inspiráljuk és vezessük Atyánk gyermekeit. [Ez] isteni szolgálat, isteni elhívás. Háztanítókként az a kötelességünk, hogy vigyük el [a lelket] minden otthonba és szívbe. Ha szeretik a munkát és minden tőlük telhetőt megtesznek, béke és örömben és megelégedettségben lesz része Isten gyermekei [nemes lelkű és] elkötelezett [tanítóinak]”⁴.

A Mormon könyvében azt olvassuk, hogy „minden papjukat és minden tanítójukat [Alma] szentelte fel, és senkit nem szentelt fel, aki nem volt igaz ember.

Ezért ők őrököltek népük felett, és az igazlelkűséggel kapcsolatos dolgokkal táplálták őket”⁵.

A háztanítási feladataink ellátása során bölcsen tesszük, ha megismerjük és megértjük minden család tagjainak kihívásait, hogy hatékonyan taníthassunk és biztosíthassuk a szükséges segítséget.

A háztanítás továbbá nagyobb eséllyel lehet sikeres, ha előre megbeszéljük az időpontot. E gondolat alátámasztására hadd osszak meg veletek egy élményt, amely néhány éve ért engem. Abban az időben a Misszionáriusi Végrehajtó Bizottságot Spencer W.

Kimball, Gordon B. Hinckley és Thomas S. Monson alkotta. Egyik este Hinckley testvér és Hinckley nővér adott vacsorát az otthonukban a bizottság tagjainak és feleségeiknek. Épp elfogyasztottuk a csodás ételt, amikor kopogtattak az ajtón. Hinckley elnök nyitott ajtót, és az egyik háztanítóját látta álldogálni a küszöbön. A háztanító azt mondta: „Tudom, hogy nem beszélünk meg időpontot, és a társam sincs itt velem, de úgy éreztem, el kell jönnöm ma este. Nem tudtam, hogy vendégek vannak.”

Hinckley elnök nagylelkűen megkérte a háztanítót, hogy jöjjön be, üljön le, és tanítson három apostolt, valamint a feleségeinket egyházi feladatainkról. Kissé idegesen ugyan, de a háztanító igyekezett megtenni, amit tudott. Hinckley elnök megköszönte a látogatást, majd a háztanító sietve távozott.

Még egy példát említenék a háztanítás helytelen módjára. Marion G. Romney elnök, aki évekkel ezelőtt az Első Elnökség tanácsosa volt, sokat mesélt a háztanítójáról, aki egy hideg, téli estén látogatott a Romney család otthonába. A kalapját le sem tette a kezéből, és idegesen vonakodott, amikor helyet kínáltak, hogy ossza meg az üzenetét. Állva maradván annyit mondott: „Nos, Romney testvér, nagyon hideg van kinn, és a kocsim motorját le sem állítottam, nehogy ne tudjam elindítani. Igazából csak beugrottam, hogy a látogatást le tudjam jelenteni a püspöknek.”⁶

Ezra Taft Benson elnök, miután egy papságviselőknél tartott gyűlés alkalmával felidézte Romney elnök élményét, hozzátette: „Ennél azért többre vagyunk képesek, fivérek! Sokkal többre!”⁷ Szerintem is.

A háztanítás több a havi, menetrendszerű látogatásnál. Az a feladatunk, hogy tanítsunk, sugalmazzunk,

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA

(betrendben)

Marcos A. Adrijakitis

José L. Alonso

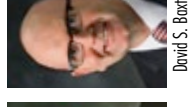
Carlos H. Amador

Ion S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R. M. Costa

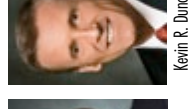
Iff. LeGrand R. Curtis

Benjamín De Hoyos

Edoardo Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David L. Evans

Enrique R. Fabbello

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

Carlos A. Gobby

Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. González

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Erich W. Kopiczke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

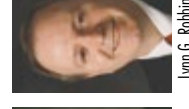
Bruce D. Poner

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches elder

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton elder

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Muzzagnani

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

Arnulfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Wardell

William R. Walker

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zvic

W. Craig Zwick

A HETVENEK MÁSODIK KVÓRUMA

(betrendben)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches elder

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton elder

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Muzzagnani

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Gérard Causse
első tanácsos

Gary E. Stevenson
elnökölvi püspök

Dean M. Davies
második tanácsos

Az általános konferencia – Thomas S. Monson elnök szavaival élve – „világszerte elért az emberekhez”. Bal felső sarokból indulva az óramutató járásával megegyező irányban egyháztagok és misszionáriusok láthatók a következő helyszíneken: Olaszország, Róma; Fülöp-szigetek, Cavite; Peru, Lima; Texas, Colleyville; Brazília, Foz do Iguaçu; Anglia, London; Panama, Arraiján; és Franciaország, Lyon

öszönözzünk, és ahol nem tevékeny embereket látogatunk, ott mozdítsuk Isten fiait és leányait a tevékenység, majd idővel a felmagasztosulás felé.

Segítségképpen az erőfeszítéseinkhez, elmondom a következő bölcs tanácsot, amely bizonyosan vonatkozik a házitanítókra. Abraham Lincolntól származik, aki azt mondta: „Ha szeretnél valakit megnyerni az ügyednek, először győzd meg arról, hogy az őszinte barátja vagy.”⁸ Ezra Taft Benson elnök így sürgetett minket: „Mindenekfelett, legyetek igaz barátai azoknak az egyéneknek és családoknak, akiket tanítotok. [...] Egy barát nem csak kötelességből látogat havonta másokat. Egy barátot sokkal inkább az érdekli, hogy segítsen másoknak, mint az hogy elismerésben részesüljön. Egy barát törődik. Egy barát szeret[etet mutat]. Egy barát figyel, és egy barát segítő kezet nyújt.”⁹

A házitanítás sok imára jelent választ, és lehetőséget ad nekünk arra, hogy lássuk, milyen átalakulások mehetnek végbe az emberek életében.

Jó példa lehet erre Dick Hammer, aki a nagy gazdasági válság során a Polgári Állagmegóvási Csoporttal érkezett Utah államba. Találkozott egy utolsó napi szent nővel, akivel összeházasodott. A Utah állambeli St. George-ban nyitotta meg a Dick's Cafét, amely népszerű találkahely lett.

Egyik barátomat, Willard Milnét jelölték ki, hogy a Hammer család házitanítója legyen. Mivel ismertem Dick Hammert is, és számos étlapot nyomtattam a vendéglője számára, amikor St. George-ba látogattam, mindig megkérdeztem Milne testvértől, „hogyan halad Dick Hammer barátunk a fejlődésben?”

Válasza általában olyasmi volt, hogy „halad, csak lassan”.

Amikor Willard Milne és a társa havonta meglátogatták a Hammer

családot, mindig sikerült egy evangéliumi üzenetet és a bizonyágukat is megosztani Dickkel és a családdal.

Teltek, múltak az évek, mire egy nap Willard jó hírrel hívott fel. „Monson testvér – kezdte –, Dick Hammer megtért és megkeresztelkedik. A kilencvenedik évében jár. Amióta csak az eszemet tudom, barátok vagyunk. A szívem melegséggel telik meg, ha csak eszembe jut a döntése. Sok éve vagyok a házitanítója.” Willard hangja megremegett, amint elmondta ezt a régen várt üzenetet nekem.

Hammer testvér meg is keresztelkedett, majd egy évvel később belépett a gyönyörű St. George templomba, ahol részesült a felruházásában és a pecsételés áldásaiban.

Azt kérdeztem Willardtól: „Volt, hogy elcsüggedtél, amiért

ilyen sokáig voltál a házitanítója?”

„Nem – válaszolta –, megért minden fáradságot. Amikor látom az örömet, amelyet a Hammer család tagjai éreznek, szívem hálával telik meg az áldásokért, melyeket az evangélium hozott az életükbe, valamint a kiváltságért, hogy valamilyen módon én is segédkezhettem ebben. Boldog ember vagyok.”

Fivérek, az évek során kiváltságunkban áll majd számos egyént meglátogatni és tanítani – kevésbé tevékenyeket és teljesen elkötelezettek egyaránt. Ha felelősségteljesek vagyunk az elhívásunkban, akkor számos alkalmunk nyílik majd arra, hogy áldást hozzunk mások életére. Látogatásaink azoknál, akik visszahúzódtak az egyházi tevékenységtől, azt a kulcsot jelenthetik, amely megnyitja

számukra az utat a visszatérés felé.

Ezzel a gondolattal a fejünkben nyújtunk kezét azoknak, akikért felelősek vagyunk, és hozzuk vissza őket az Úr asztalához, hogy lakmározhasanak az Ő igéjéből, és élvezhessék az Ő Lelkének társaságát, valamint hogy ne legyenek többé „jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”¹⁰.

Ha bármelyikőtök elkényelmesegett volna a házitanítói látogatások terén, akkor azt mondom, nincs jobb idő, mint a mostani arra, hogy újra elkötelezzétek magatokat házitanítói köteleességek betöltése mellett. Hátarozzátok el most, hogy megtesztek minden szükséges erőfeszítést, hogy segítők kezét nyújtsatok a felelősségi körötökbe tartozóknak. Olykor némi noszogatásra is szükség lehet, hogy segítsen a házitanító társatoknak időt találni, hogy veletek menjen, de ha kitaróak vagytok, sikerrel jártok majd.

Fivérek, házitanítói erőfeszítéseink folyamatosak. A munka nem fejeződik be, míg Urunk és Mesterünk azt nem mondja: „Elég”. Vannak életek, melyeket fel kell vidítanunk. Vannak szívek,

melyeket meg kell érintenünk. Vannak lelkek, melyeket meg kell mentenünk. Miénk a szent kiváltság, hogy felvidítsuk, megérintsük és megmentsük a gondjainkra bízott becses lelkeket. Ezt hithűen és örömteli szívvel kell tennünk.

Zárásként egy konkrét példához fordulok, mely azt mutatja, milyen házitanítóknak kell lennünk. Van egy Tanító, akinek az élete mindenki másét elhomályosítja. Tanított az életről és a halálról, a kötelességről és a rendeltetésről. Nem azért élt, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon; nem azért, hogy kapjon, hanem hogy adjon; és nem azért, hogy megmentse a saját életét, hanem hogy feláldozza azt másokért. Olyan szeretetről szólt, mely gyönyörűbb a testi vágynál, oly szegénységről, mely gazdagabb a kincseknél. Azt mondták e Tanítóról, hogy felhatalmazással tanított, nem úgy, mint az írástudók.¹¹ Törvényeit nem kőbe vették, hanem emberi szívekbe.

Én most a Mester Tanítóról beszélek, vagyis Jézus Krisztusról, az Isten Fiáról, az egész emberiség

Szabadítójáról és Megváltójáról. A bibliai beszámoló azt mondja Róla, hogy „széjjeljárt jót tévén”¹². Ha Őt tesszük csalhatatlan vezetőnké és példánkká, akkor jogot formálhatunk az Ő isteni segítségére házitanításunk során.

Áldást hozunk az életekre. Vigaszt a szívekbe. És szabadítást a lelkeknek. Így leszünk igaz pásztorok. Azért imádkozom, hogy ez így legyen, ama nagy Pásztor, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Péter 2:9.
2. János 10:14.
3. Tan és a szövetségek 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay. Idézet forrása: *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. ed. (1967), ii-iii.
5. Móziás 23:17–18.
6. Idézet a következő forrásból: Marion G. Romney, beszéd egy papsági házitanítói szemináriumon, 1963. aug. 9.
7. Ezra Taft Benson, “To the Home Teachers of the Church,” *Ensign*, May 1987, 50.
8. Abraham Lincoln. Idézet forrása: David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), 226.
9. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1987, 50.
10. Efézusbeliek 2:19.
11. Lásd Máté 7:28–29.
12. Apostolok cselekedetei 10:38.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az unokáimhoz

Van egy mindenben átívelő parancsolat, amely segíteni fog nekünk szembenézni a kihívásokkal, és a boldog családi élet szívéhez vezet.

Két legidősebb unokánk az idén fog házasságot kötni. Néhány éven belül valószínűleg további 10 unokatestvérük jut el arra a pontra az életében, amikor követik majd őket a családalapítás csodás világába.

Ez a boldog eshetőség mély túlnődésre készítetett, amikor tanácsért fordultak hozzám. Alapvetően ezt kérdezték: „Milyen döntéseket hozhatok, amelyek boldogságra fognak vezetni engem?” Másrészt pedig: „Milyen döntések fognak nagy valószínűséggel boldogtalanságra vezetni?”

Mennyei Atyánk mindannyiunkat egyedivé teremtett. Nincs köztünk két olyan ember, akinek ugyanazon tapasztalatai lennének. Nincs két egyforma család. Így aztán nem meglepő, hogy nehéz tanácsot adni arra vonatkozóan, hogy milyen döntések vezetnek a családi boldogsághoz. Szerető Mennyei Atyánk azonban ugyanazt az ösvényt szabta meg a boldogság felé minden gyermeke számára. Bármilyen legyenek is személyes jellemvonásaink vagy élményeink, csak egyetlen terv létezik a boldogságra. Ez a terv pedig Isten összes parancsolatának betartásában rejlik.

Mindannyiunk számára – ideértve a házasságkötést fontolgató unokáimat is – van egy mindenben átívelő parancsolat, amely segíteni fog nekünk szembenézni a kihívásokkal, és a boldog családi élet szívéhez vezet. Minden kapcsolatra vonatkozik, a körülményektől függetlenül. Újra és újra felhangzik a szentírásokban és a napjainkban élő próféták tanításaiban. Hadd olvassam fel, hogyan fogalmazza meg a Biblia az Úr tanácsát mindazok számára, akik mindörökké együtt szeretnének élni szeretetteljes boldogságban:

„És megkérdé őt közülök egy törvénytudó, kisértvén őt, és mondván:

Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”¹

Ebből az egyszerű kijelentésből nem nehéz összefoglalni mindazt, amit arról tanultam, hogy milyen döntések vezetnek a családi boldogsághoz.

Ezzel a kérdéssel kezdem: „Milyen döntések vezettek el engem afelé, hogy teljes szívedből, teljes lelkemből és teljes elmédből szeressem az Urat?” Számomra ezt az a döntést jelentette, hogy oda helyezem magam, ahol érezhetem a megbocsátás örömét az Úr engesztelése által.

Évekkel ezelőtt megkereszteltem egy fiatalembert az új-mexikói Albuquerque-ben, akit misszionárius társammal tanítottunk. A víz alá merítettem a fiatalembert, majd újra kiemelttem. Körülbelül velem egy magasnak kellett lennie, mert közvetlenül a fülembe beszélt. A medence vizétől nedvesen, könnyeitől áztatta arccal és örömmel a hangjában ezt mondta: „Tiszta vagyok, tiszta vagyok!”

Ugyanilyen örömkönnyekeket láttam egy olyan ember szemében, aki felidézte nekem Isten egy apostolának a szavait, aki azt mondta neki egy átható és gyengéd interjú után: „Megbocsátok neked az Úr nevében. Ő meg fogja neked adni a megbocsátás bizonyosságát, a maga idejében és a maga módján.” És meg is tette.

Tanúja voltam, miért mondhatja az Úr azt, hogy amikor megbocsátja a bűnőket, többé nem emlékszik rájuk. Az engesztelés ereje által olyan emberek, akiket jól ismerek és szeretek, újjászülettek, és a bűn hatásai eltöröltettek. Szívemet eltöltötte a szeretet a Szabadító iránt és szerető Atyja iránt, aki elküldte Őt.

Ez a csodálatos áldás azáltal adatott meg, hogy arra buzdítottam azokat, akiket szeretek, hogy forduljanak a Szabadítóhoz, hogy csillapítsa fájdalmukat, ahogyan csak Ő képes megtenni. Ezért biztatok mindenkit, akit szeretek, hogy fogadjanak el és magasztaljanak fel minden elhívást, amelyet az egyházban eléjük tárnak. Ez a döntés egyike a családi boldogság fő kulcsainak.

Az élet minden szakaszán tapasztalható nyomás arra kísérhet minket, hogy elutasítsuk vagy elhanyagoljuk a Szabadító szolgálatára szólító elhívásokat. Ez lelki veszélybe sodorhat minket, a házastársunkat és a családjunkat. Az elhívások közül némelyik jelentéktelennek tűnhet, de az *én* életem és a családom élete jobbá lett azáltal, hogy elfogadtam egy diakónusok kvóruma tanítására szólító elhívást. Éreztem azoknak a diakónusoknak a Szabadító iránti szeretetét, és az Úr szeretetét is írántuk.

Láttam ugyanezt megtörténni egy korábbi cövek- és misszióelnök életében, amikor elfogadott egy tanítók kvóruma tanácsadói elhívást. Ismerek másvalakit is, aki püspök, később pedig területi hetvenes volt, akit az Úr arra használt, hogy vigaszt nyújtson egy fiúnak a tanítók kvórumában, aki megsérült egy balesetben. Az e szolgálatból fakadó csodák sok ember életét érintették meg, köztük az enyémet is, és elmélyítették

a Szabadító iránti szeretetüket.

Mások szolgálata során nagy valószínűséggel esedezni fogunk a Szentlélek társaságáért. Az Úr szolgálatában elért siker mindig a saját erőnket meghaladó csodákat fog eredményezni. A komolyan lázadó gyermekével szembenező szülő tudja, hogy ez igaz, csakúgy, mint az a látogatótanító, akit vigaszért kérészt fel egy nőtestvér, amikor férje bejelentette, hogy elhagyja. Mindkét szolgálta hálás azért, hogy aznap reggel imádkozott, hogy az Úr küldje társául a Szentlelket.

Csak a Szentlélek társaságával kísérve remélhetjük, hogy egyenlő igában, viszályoktól mentes házasságban leszünk. Láttam, hogy ez a társaság alapvető fontosságú a házasságban tapasztalható boldogsághoz. Az egygyé válás csodájához a menny segítségére van szükség, és időbe telik. Az a célunk, hogy örökké együtt éljünk a Mennyei Atya és a Szabadítónk jelenlétében.

Édesapám és édesanyám nagyon különbözött egymástól. Az édesanyám énekes és képzőművész volt. Édesapám imádkozta a kémiát. Egyszer egy szimfonikus zenekari koncerten édesanyám meglepődött, amikor édesapám felállt és kifelé indult a taps előtt. Anya megkérdezte, hová megy. Apa teljes ártatlanságban felelte: „Hiszen vége van, nem?” Csupán a Szentlélek gyengéd hatása vitte el eleve a koncertterembe a feleségével, és az vitte oda vissza újból és újból.

Édesanyám 16 évig élt New Jerseyben, hogy édesapám kutatásból és kémiatanításból tarthassa el a családját. Anya számára áldozatot jelentett, hogy messze került özvegy édesanyjától és egyedülálló nővérétől, aki gondját viselte nagymamának a régi családi farmon. Mindketten azalatt az idő alatt hunytak el, amíg anya a távoli New Jerseyben élt. Soha máskor nem láttam anyát sírni.

Évekkel később édesapám kapott egy utahi állásajánlatot. Megkérdezte anyától, ismét teljesen ártatlanul: „Mildred, szerinted mit tegyek?”

Anya azt felelte: „Henry, tedd azt, amit a legjobbnak gondolsz.”

Apa elutasította az állásajánlatot. Másnap reggel anya levelet írt apának. Bár csak még a birtokomban lenne! Emlékszem, azt mondta neki: „Ne itt nyisd fel! Menj be az irodába, és ott nyisd fel.” Feddéssel kezdődött. Apa sok évvel azelőtt ígéretet tett, hogy ha bármikor lehetősége adódik, visszaviszi anyámat a családjához közelébe. Apát meglepte anya haragja. Nem emlékezett felesége szíve vágyára. Azon nyomban üzenetet küldött, hogy elfogadja a felkínált álláslehetőséget.

Aztán így szólt: „Mildred, de hát miért nem mondtad?”

Anya így felelt: „Emlékezned kellett volna.”

Apa később mindig saját döntéseként emlegette a Utahba költözést, soha nem szakmai karrierje feláldozásaként. Elnyerték az eggyé válás csodáját. Jobb lett volna, ha apát a Szentlélek emlékeztette volna az évekkal azelőtt tett ígéretére. Mindamellet lehetővé tette a Szentlélek számára, hogy meglágyítsa a szívét, hogy anyám döntése a sajátjává legyen.

Mennyei Atyánk tökéletesen lát előre mindent. Mindannyiunkat ismer, és ismeri a jövőnket is. Tudja, milyen nehézségeken fogunk keresztül menni. Elküldte Fiát szenvedni, hogy Jézus tudhassa, hogyan segítsen meg minket minden megpróbáltatásunkban.

Tudjuk, hogy a Mennyei Atyának vannak olyan gyermekei ezen a világon, akik néha a bűnt és a nagyfokú boldogtalanságot választják. Ezért küldte el Elsőszületőjét, hogy a Megváltónk legyen – ez volt a szeretet mindenkor legnagyobb megnyilvánulása. Ezért kell számítanunk arra, hogy Isten segítségére és időre lesz szükségünk, hogy megcsiszolódjunk az örök életre, és hogy Atyánkkal élhessünk.

Próbára fog tenni minket a családi élet. Isten többek között azért adta nekünk a halandóság ajándékát, hogy próbatételek által megerősítsen minket. Ez különösen igaz lesz a családi életre, ahol hatalmas örömet, emellett pedig hatalmas bánatot és kihívásokat fogunk megtapasztalni, amelyek időnként erőnket meghaladónak tűnhetnek.

George Q. Cannon elnök a következőket mondta arról, hogy Isten előkészítette titeket és engem és a gyermekeinket az előttünk álló próbatételekre: „Nincsen közöttünk senki, akire ne áradt volna ki Isten szeretete. Nincsen közöttünk senki, akit Isten ne gondozott és dédelgetett volna. Nincsen közöttünk senki, akit Isten ne akart volna megszabadítani,

és akinek a megszabadításához ki ne dolgozta volna annak módját. Nincsen közöttünk senki, akit illetően Isten ne adott volna megbízást az angyalainak. Saját szemünkben és mások szemében jelentéktelennek és megvetendőnek tűnhetünk, de attól még az igazság változatlanul fennáll, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, és Ő valóban megbízást adott angyalainak – erővel és hatalommal teli láthatatlan lényeknek – velünk kapcsolatban, ők pedig őrkdnek felettünk és védelmeznék minket.”²

Igaz, amit Cannon elnök tanított. Szükségeket lesz erre a bizonyosságra, ahogyan nekem is szükségem volt rá, és rá támaszkodtam.

Imádkoztam már hittel, hogy valaki, akit szeretek, keresse és érezze meg az engesztelés erejét. Imádkoztam már hittel, hogy emberi alakot öltött angyalok siessenek a segítségükre, és meg is tették.

Isten megalkotta a módját minden egyes gyermeke megszabadításának. Sokak számára ennek részét képezi, hogy olyan testvér vagy nagyszülő mellé kerülnek, akik feltétel nélkül szeretik őket, bármit tegyenek is.

Évekkel ezelőtt egy barátom mesélt a nagymamájáról. Teljes életet élt, mindig hú volt az Úrhoz és az Ő egyházához. Egyik unokája azonban a bűn

útjára lépett. Végezetül börtönbüntetésre ítélték. Barátom felidézte, amint nagymamája – miközben börtönben lévő unokájához autózott látogatóba – könnyekkel a szemében e szavakat mondta imájában nagy gyötrelmek közepette: „Megpróbáltam jó életet élni. Miért, miért következett be mégis unokám e tragédiája, aki most romba döntötte az egész életét?”

A válasz e szavakkal érkezett az elméjében: „Azért adtam őt neked, mert tudtam, hogy te mindig szeretni tudod és szeretni fogod, mindegy, mit tett.”

Csodálatos leckét rejt ez mindannyiunk számára. Nem lesz egyszerű a szerető szülők és nagyszülők, és Isten minden szolgája útja ebben a hanyatló világban. Nem kényszeríthetjük arra Isten gyermekeit, hogy válasszák a boldogság útját. Isten nem teheti ezt az önrendelkezés miatt, amelyet megadott nekünk.

Mennyei Atyánk és Szeretett Fia Isten minden gyermekét szeretik, nem számít, hogyan döntenek abban, hogy mit tesznek és mivé válnak. A Szabadító megfizette az árat minden bűnért, nem számít, milyen förtelmes bűnről is van szó. Bár igazságnak kell lennie, kitarja az igazságot meg nem lopó irgalom lehetőségét.

Alma e szavakkal fejezte ki ezt a reménységet fiának, Koriántonnak: „Az

igazságosság szerint a megváltás terve tehát csak az ember bűnbánatának feltételével valósulhatott meg ebben a próbatételi állapotban, igen, ebben az előkészítő állapotban; mert ha nem lennének ezek a feltételek, akkor az irgalom csak úgy léphetne érvénybe, hogy megsemmisítené az igazságosság munkáját. Most, az igazságosság munkája nem semmisíthető meg; mert ha így lenne, akkor Isten megszűnne Isten lenni.”³

Üzenetem tehát úgy szól unokáim és mindannyiunk számára, akik örökkévaló családokat próbálunk kovácsolni, hogy biztosított az öröm a hithűek számára. Mielőtt a világ lett volna, szerető Atyánk a mennyben és Szeretett Fia szeretették azokat, akikről tudták, hogy tévelyegni fognak, és munkálkodtak velük. Isten mindörökké szeretni fogja őket.

Nektek megadatott az az előny, hogy tudjátok: a lelkek világában megismerték a szabadítás tervét az ott kapott tanításokból. Ők és ti elég hithűeknek bizonyultatok ahhoz, hogy ide jöhessenek a világra, míg sokan másoknak ez nem adatott meg.

A Szentlélek minden igazságot az emlékezetünkbe idéz majd. Ezt nem erőltethetjük rá másokra, de láttathatjuk a saját életünkben. Mindig bátorságot meríthetünk abból a bizonyosságból, hogy egykoron mindannyian éreztük annak örömét, hogy együtt lehettünk Mennyei Atyánk szeretett családjának tagjaiként. Isten segítségével mindannyian újra érezhetjük ezt a reménységet és örömet. Azért imádkozom, hogy ez így legyen mindannyiunkkal, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 22:35–40.
2. George Q. Cannon, “Our Pre-existence and Present Probation,” *Contributor*, Oct. 1890, 476.
3. Alma 42:13.

Dallin H. Oaks elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Idegen istenek

Tisztelünk-e prioritásokat vagy isteneket azon Isten előtt, akiről azt állítjuk, hogy Neki hódolunk?

A tízparancsolat a keresztény és a zsidó hit alapja is. E parancsolatok közül – amelyeket Isten adott Izrael gyermekeinek Mózes prófétán keresztül – az első kettő határozza meg hódolatunkat és prioritásainkat. Az elsőben az Úr azt parancsolta: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem” (2 Mózés 20:3). Évszázadokkal később, amikor Jézust megkérdezték: „Melyik a nagy parancsolat a törvényben?”, Ő azt válaszolta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Máté 22:36–37).

A tízparancsolat második parancsolata kifejti azt az utasítást, hogy ne legyenek idegen isteneink, és meghatározza, hogy az Ő gyermekeiként mi álljon a fontossági sorrendünk első helyén az életünkben. „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót” az égben vagy a földön lévőkhöz (2 Mózés 20:4). Ezután a parancsolat még hozzáteszi: „Ne imádd és ne tiszteld azokat” (2 Mózés 20:5). Ez nem csupán a fizikai bálványokat tiltja, hanem egy minden időre szóló, alapvető fontossági sorrendet szögez le. Jehova így magyarázza ezt: „mert én, az Úr a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, ...a ki ...irgalmasságot cselekszem ...azokkal, a kik engem szeretnek és az én parancsolatimat

megtartják” (2 Mózés 20:5–6). A *féltőn szerető* kifejezés jelentése sokatmondó. A héber eredetije azt jelenti, hogy gyengéd és mély érzelmekkel bír. Éppen ezért, megsértjük Istent, amikor más isteneket „tisztelünk” – vagyis, amikor más áll az első helyen a fontossági sorrendünkben.¹

I.

Milyen egyéb, Istent megelőző prioritásokat „tisztelnek” az emberek – még a vallásos emberek is – manapság? Fontoljátok meg a következő lehetőségeket, melyek mindegyike gyakori a világunkban:

- Kulturális és családi hagyományok
- Politikai korrektség
- Karrierbeli törekvések
- Anyagi javak
- Kikapcsolódási lehetőségek
- Hatalom, befolyás és hírnév

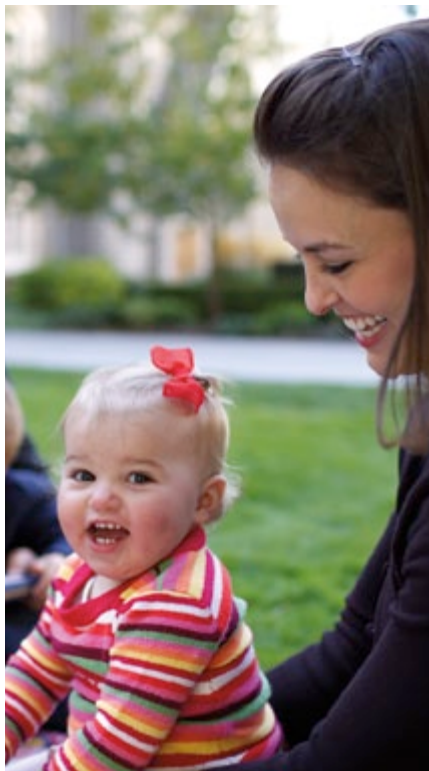
Ha ezek egyikét sem érezzük találonak magunkra, akkor valószínűleg találhatunk mást, ami az. Az alapelv fontosabb, mint az egyedi példák. Az alapelv ugyanis nem arról szól, hogy vannak-e egyéb prioritásaink. A második parancsolat által felvetett kérdés úgy szól, hogy „Mi a *legfőbb* prioritásunk?”. Tisztelünk-e prioritásokat vagy isteneket azon Isten előtt, akiről azt

állítjuk, hogy Neki hódolunk? Elfeledtünk-e a Szabadító követéséről, aki azt tanította, hogy ha szeretjük Őt, akkor betartjuk a parancsolatait (lásd János 14:15)? Ha így van, akkor a napjainkban oly elterjedt lelki közöny és fegyelmezetlen vágyak a feje tetejére állították a fontossági sorrendünket.

II.

Az utolsó napi szentek számára Isten parancsolatai az Ő gyermekei számára alkotott tervén – a szabadulás nagyszerű tervén – alapulnak, és nem választhatóak el attól. Ez a terv – melyet olykor „a boldogság nagyszerű terve” (Alma 42:8) megnevezéssel illetünk – feltárja az eredetünket és a küldetésünket is Isten gyermekeiként: azt, hogy honnan jöttünk, miért vagyunk itt, és hová tartunk. A szabadulás terve elmagyarázza a teremtés célját és a halandóság állapotát, illetve Isten parancsolatait is; azt, hogy szükség van egy Szabadítóra; valamint a halandó és örökkévaló családok létfontosságú szerepét. Ha mi, utolsó napi szentek, akiknek megadatott ez a tudás, nem e tervvel összhangban állítjuk fel a fontossági sorrendünket, akkor kiteszünk magunkat a veszélynek, hogy más isteneket szolgáljunk.

Isten tervének ismerete, melyet a gyermekei számára alkotott, különleges szemléletmódot biztosít az utolsó napi szentek számára a házasság és a család vonatkozásában. Helyénvaló, hogy családközpontú egyházként ismernek minket. Vallási hitelveink a mennyei szülőkkel kezdődnek, legfőbb törekvésünk pedig az, hogy elnyerjük az örök felmagasztosulás teljességét. Tudjuk, hogy ez kizárólag családi kapcsolatban lehetséges. Tudjuk, hogy a férfi és a nő házassága szükséges Isten tervének betöltéséhez. Kizárólag ez a házasság a jóváhagyott formája a halandó születésnek, valamint a családtagok örök életre

való felkészítésének. A házasságra, valamint a gyermekszülésre és -nevelésre Isten tervének részeként tekintünk, és szent kötelességnek tartjuk azok számára, akik lehetőséget kaptak minderre. Hisszük, hogy a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben, a gyermekeink és utódaink jelentik.

III.

Amiatt, amit tudunk a család potenciálisan örökkévaló szerepéről, elkeserítőnek tartjuk a születések és a házasságok meredeken zuhanó számát sok zsidó-keresztény történelmi kultúrájú nyugati országban. Felelős források a következőkről számolnak be:

- Az Egyesült Államokban a születések száma a valaha regisztrált legalacsonyabb értéken van,² sok Európai Unió-s nemzetben és más, fejlett országban pedig a születési ráta elmarad a népesség fenntartásához szükségestől.³ Ez veszélyezteti a kultúrák, sőt a nemzetek fennmaradását is.
- Amerikában a 18–29 év közötti házas, fiatal felnőttek aránya az 1960-ban mért 59 százalékról 20

százalékra esett vissza 2010-re.⁴ Az első házasságkötés idején betöltött átlagéletkor az eddig látott legmagasabb: 26 év a nők, míg majdnem 29 év a férfiak esetében.⁵

- Számos országban és kultúrában (1) a hagyományos, házasságban élő anyából és apából, valamint gyermekekből álló családmodell egyre inkább kivételnek, mintsem szabálynak számít, (2) számos fiatal nő számára egyre inkább a karrier kerül a házasság és a gyermekvállalás elé, valamint (3) az apák szerepe és jelentőségük megítélése egyre halványodik.

Ezen aggasztó trendek közepette tudatában vagyunk annak is, hogy Isten terve az Ő összes gyermeke számára adatott, valamint hogy Isten minden gyermekét szereti, mindenütt.⁶ A Mormon könyve első fejezete kijelenti, hogy Isten hatalma és jósága és irtalma a föld minden lakójára kiterjed (lásd 1 Nefi 1:14). Egy későbbi fejezet pedig kijelenti, hogy „fizetség nélkül adja [a szabadítást] minden embernek”, valamint hogy „minden ember kiváltságos, az egyik éppen úgy, mint a másik, és senkit nem tilt el” (2 Nefi 26:27–28). Következésképpen a szentírások azt tanítják, hogy felelősek vagyunk azért, hogy könyörületesek és jószívűek (szeretettel teliek) legyünk minden ember iránt (lásd 1 Thessalonikabeliek 3:12; 1 János 3:17; T&Sz 121:45).

IV.

Tisztelettel viseltetünk továbbá minden ember vallásos meggyőződése iránt, még azok egyre növekvő tábora iránt is, akik azt vallják, hogy nem hisznek Istenben. Tudjuk, hogy a választás Istentől kapott hatalma által sokan vallanak majd a mieinktől eltérő hitelveket. Ugyanakkor reméljük, hogy mások is hasonló tisztelettel

viseltetnek a mi vallásos hitelveink iránt, és megértik, hogy ezek olykor az ő döntéseiktől eltérő választásra és magatartásra készítetnek bennünket. Hiszünk például abban, hogy Isten – az Ő szabadításunkra vonatkozó terve elengedhetetlen részeként – örökkévaló normát állított fel, mely szerint nemi kapcsolatnak kizárólag olyan férfi és nő között szabad létesülnie, akik egymással házasságot kötöttek.

A halandó élet teremtéséhez szükséges erő a legmagasztosabb erő, melyet Isten az Ő gyermekeinek adott. Használatát Isten Ádámnak és Évának adott első parancsolata határozta meg (lásd 1 Mózes 1:28), valamint további fontos parancsolatok is adtak, amelyek megtiltják helytelen használatát (lásd 2 Mózes 20:14; 1 Thessalonika-beliak 4:3). Könnyű megérteni, hogy miért helyezünk ekkora hangsúlyt az erkölcsi tisztaság törvényére, ha látjuk, mi a célja a nemzőerőnknek Isten tervének megvalósításában. A férfi és a nő közötti házassági köteléken kívül

a nemzőerő használata – ilyen vagy olyan mértékben – bűnös, és ellentétben áll Isten tervével, melyet gyermekei felmagasztosulására alkotott.

Az általunk az erkölcsi tisztaság törvényének tulajdonított jelentőség magyarázza elkötelezettségünket azon házassági minta iránt, amely Ádámtól és Évától származott, majd folytatódott korszakokon át, Isten tervként, amelyet a fiai és leányai közötti teremtő kapcsolat érdekében, valamint gyermekei gondozása céljából alkotott. Szerencsére sok más felekezethez vagy szervezethez tartozó ember egyetért velünk a házasság természetével és jelentőségével kapcsolatosan – egyesek vallásos tanok alapján, mások pedig azért, mert úgy vélik, ez a legjobb a társadalom számára.

Ismereteink Isten tervéről, melyet gyermekei számára készített⁷, megmagyarázzák afeletti csalódottságunkat, hogy egyre nő a házasságon kívül született gyermekek száma – jelenleg ez az Egyesült Államokban a születések

számának 41 százaléka⁸ –, valamint hogy az elmúlt fél évszázadban drámaian nőtt a házasságon kívüli kapcsolatban élő párok száma. Öt évtizede az első házasságoknak csupán elenyésző százalékát előzte meg együttélés. Ma a házasságok 60 százalékát együttélés előzi meg.⁹ És egyre növekvő elfogadásra is talál, különösen a tizenévesek körében. Egy közelmúltban végzett felmérés megállapította, hogy a tizenévesek 50 százaléka találja úgy, hogy a házasságon kívüli gyermekvállalás „helyénvaló életmód”¹⁰.

V.

Számos különböző politikai és társadalmi törekvés igyekszik jogi és irányelvi változtatásokat kieszközölni olyan magatartásformák igazolására, amelyek ellentétesek Isten nemi erkölcsösségre vonatkozó parancsaival, valamint ellentétesek a házasság és a gyermekvállalás örök természetével és céljaival. E törekvések már elérték az azonos neműek házasságának

engedélyezését számos államban és nemzetben. Egyéb törekvések pedig összehaverják a nemeket, illetve egyformává silányítják a férfiak és a nők között fennálló különbségeket, amelyek elengedhetetlenek Isten nagyszerű boldogságtervének megvalósításához.

Isten tervéről és az Ő tanáról való ismereteink örökkévaló látásmódot nyújtanak nekünk, amely nem teszi lehetővé, hogy elnézzük az efféle viselkedést, vagy hogy igazolást találjunk az ezt megengedő törvényekben. És más szervezetektől eltérően – amelyek megváltoztathatják a szabályait, sőt még a tanaikat is – szabályainkat azok az igazságok határozzák meg, amelyek megváltoztathatatlanok Isten jelölte ki.

A tizenkettedik hittételünk kijelenti hitelveinket arról, hogy alávetjük magunkat a polgári fennhatásnak, valamint hogy engedelmessé válunk a törvénynek, azt tiszteljük és támogatjuk. Az emberi törvények azonban nem tehetik erkölcsössé azt, amit Isten erkölcstelenné nyilvánított. A legmagasabb prioritás iránti elkötelezettségünk – hogy szeressük és szolgáljuk Istent – azt követeli tőlünk, hogy a viselkedési normánkat az Ő törvénye határozza meg. Az isteni parancsolat vonatkozik ránk például azzal kapcsolatban, hogy ne kövessünk el házasságtörést vagy paráználkodást, még akkor sem, ha ezen cselekedetek többé már nem minősülnek büntetendőnek azon állam vagy ország törvényei szerint, amelyben élünk. Ehhez hasonlóan az úgynevezett „azonos neműek házasságát” legalizáló törvények nem változtatnak Isten házasságra vonatkozó törvényén, parancsolatain, sem a mi ezzel kapcsolatos normáinkon. Szövetség általi kötelezettségünk marad, hogy szeressük Istent és tartsuk be a parancsolatait, valamint

tartózkodjunk attól, hogy idegen isteneket vagy prioritásokat tiszteljük – még akkor is, ha ezek népszerűek egy adott időszakban és helyen.

Félreérthetnek bennünket ezen elszántságunk kapcsán, bigottsággal is vádolhatnak, hátrányos megkülönböztetést szenvedhetünk, vagy az is előfordulhat, hogy a szabad vallásgyakorlásunk elleni támadásoknak kell ellenállnunk. Ha így áll a helyzet, úgy gondolom, emlékeznünk kell az elsődleges prioritásunkra – hogy Istent szolgáljuk –, és pionír őseinkhez hasonló kitarással kell tovább húznunk a jelképes kézikocsijainkat.

Thomas S. Monson elnök egyik tanítása éppen ilyen körülményekre vonatkozik. 27 évvel ezelőtt, ezen a konferencián határozottan kijelentette: „Legyen bátorságunk szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni a tantétel mellett. A bátorság és nem a kompromisszum az, amely előhozza Isten jóváhagyó mosolyát. A bátorság élő és vonzó erővé válik, amikor nem csak úgy tekintünk rá, mint a hajlandóságra, hogy hősi halált haljunk, hanem úgy is, mint eltökéltségre, hogy tisztességes életet éljünk. Az erkölcsi gyávaság az, amikor valaki fél megtenni azt, amit helyesnek vél, mert mások ezt helytelenítik vagy kinevetik. Emlékezzetek arra, hogy mindenkinek megvannak a maga félelmei; azoknak azonban, akik méltósággal néznek szembe a félelmeikkel, bátorságuk is van”¹¹.

Azért imádkozom, hogy ne engedjük a halandóság időleges kihívásainak elfeledtetni velünk a nagy parancsolatokat, valamint a fontossági sorrendünket, melyeket Teremtőnktől és Szabadítónktól kaptunk. Nem szabad, hogy szívünk oly mértékben a világ dolgain csüngjön, és olyannyira az emberek dicséretére törekedjen (lásd T&S 121:35), hogy többé meg se próbáljuk elérni örökkévaló célunkat.

Mi, akik ismerjük Isten tervét az Ő gyermekei számára – akik szövetséget kötöttünk arra, hogy részt vállalunk ebben –, egyértelmű felelősséggel rendelkezünk. Sohasem szabad eltérnünk leghőbb vágyunktól, vagyis hogy örök életet nyerjünk.¹² Sohasem szabad engednünk a legfőbb prioritásunkból, vagyis hogy ne legyenek idegen isteneink, és semmi más prioritást ne szolgáljunk Istenen, az Atyán, és az Ő Fián, a mi Szabadítónkon, Jézus Krisztuson kívül.

Isten segítsen, hogy megértsük ezt a fontossági sorrendet, és mások is megértsék azt, amint igyekszünk bölcsen és szeretetteljes módon ragaszkodni hozzá, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd például Tan és a szövetségek 124:84.
2. Lásd Joyce A. Martin and others, “Births: Final Data for 2011,” *National Vital Statistics Reports*, vol. 62, no. 1 (June 28, 2013), 4; Gloria Goodale, “Behind a Looming Baby Bust,” *Christian Science Monitor Weekly*, Feb. 4, 2013, 21, 23.
3. Lásd Population Reference Bureau, “2012 World Population Data Sheet,” www.prb.org/Publications/Datashets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Lásd D’Vera Cohn and others, “Barely Half of U.S. Adults Are Married—a Record Low,” Pew Research Center, Social and Demographic Trends, Dec. 14, 2011, elérhető a következő helyen: www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; “Rash Retreat from Marriage,” *Christian Science Monitor*, Jan. 2 and 9, 2012, 34.
5. U.S. Census Bureau, “Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present,” elérhető a következő helyen: www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Lásd Dallin H. Oaks: Minden embernek, mindenhol. *Liahóna*, 2006. máj. 77–80.
7. See Dallin H. Oaks, “The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 72–75.
8. Lásd Martin, “Births: Final Data for 2011,” 4.
9. Lásd *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2012 (2012), 76.
10. Lásd *The State of Our Unions*, 101, 102.
11. Thomas S. Monson, “Courage Counts,” *Ensign*, Nov. 1986, 41.
12. Lásd Dallin H. Oaks: Vágy. *Liahóna*, 2011. máj. 42–45.

Bonnie L. Oscarson
a Fiatal Nők általános elnöke

TérjeteK meg!

A valódi megtérés akkor következik be, amikor továbbra is azon tanok szerint cselekszünk, amelyekről tudjuk, hogy igazak, és betartjuk a parancsolatokat, napról napra és hónapról hónapra.

Fivérek és nőtestvérek! Mily alázatra készítő élmény itt állni ennél a pulpitusnál, ahol életem oly sok hőse állott már! Szeretném megosztani szívem néhány érzését veletek, de különösen a fiatalokkal.

Az Ószövetség egyik nagyszerű hőse a próféta és hadvezér Józsué volt. A következő felszólítással fordult Izráel gyermekei felé, akiknek az élén állt: „[V]álaszzatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; ...én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk”¹. Józsué kijelentése az evangélium iránti valódi megtérést tükrözi. Józsué és mindannyiunk számára az evangéliumi tan tételekhez való megtérés abból fakad, hogy igazlelkűen az evangélium tantételei szerint élünk, és hűek vagyunk az Úrral kötött szövetségeinkhez.

Szeretnék megosztani egy megtéréssel kapcsolatos történetet a saját családom múltjából, amely egy másik hősről szól. Agnes Hogganek hívták. Férjével 1861-ben csatlakoztak az egyházhoz Skóciában. Mivel hazájukban sok üldöztetésnek voltak kitéve, Amerikába vándoroltak a gyermekeikkel. Évekkel később Agnes megözvegyült; egyedül maradt nyolc gyermeke eltartásának feladatával, és keményen dolgozott, hogy ellássa őket élelemmel

és ruhaneművel. 12 éves kislánya, Isabelle szerencsésen munkát talált: egy gazdag, nem utolsónapiszent-család szolgálatába szegődött.

Isabelle a család tágas otthonában élt, és segített gondot viselni kicsiny gyermekeikre. Szolgálatiért cserébe édesanyja szerény fizetést kapott hétről hétre. Isabelle-t hamarosan családtagként kezelték, és számos kiváltságban osztozhatott: táncórákat vehetett, gyönyörű ruhákat viselhetett, és színházba járhatott. Ez így ment négy éven át, amíg a családot, akinek Isabelle dolgozott, egy másik államba helyezték át. Annyira megszerették a lányt, hogy felkeresték az édesanyját, és az engedélyét kérték a törvényes örökbefogadáshoz. Megígérték, hogy megfelelő oktatást biztosítanak számára, ügyelnek rá, hogy jól házasodjon, és saját gyermekeikkel együtt birtokuk örökösévé teszik. Emellett továbbra is rendszeres juttatásokban részesítenék Agnest.

Ez a küszködő özvegy édesanyja nehéz döntéssel találta szembe magát, de egy pillanatig sem habozott. Hallgassátok meg unokája szavait, melyeket sok évvel később írt: „Ha szeretete nem indította volna arra, hogy nemet mondjon, volt egy erősebb indoka is:

egészen Skóciából vándorolt odáig, sok szenvedésen és megpróbáltatáson ment keresztül az evangéliumért, és nem állt szándékában hagyni – ha ez emberileg egyáltalán lehetséges –, hogy bármelyik gyermeke is elveszítse azt, aminek az elnyeréséért olyan hosszú utat tett meg.”² A tehetős család minden lehetséges érvet felsorakoztatott, és persze maga Isabelle is sírt és könyörgött, hogy engedjék el, de Agnes hajthatatlan maradt. Képzeltétek, hogy a 16 éves Isabelle úgy érezte, hogy élete romokban hever.

Isabelle Hoggan az én dédnagymám volt. Nagyon hálás vagyok azért a bizonyosságért és meggyőződésért, amely oly ragyogóan lángolt édesanyja szívében, hogy nem engedte feladni lánya egyháztagságát semmiféle világi ígélet ellenében sem. Ma leszármazottainak száza élvezik az egyháztagsággal járó áldásokat, és mindezt Agnes mélyen gyökerező hitének és evangéliumi megtérésének köszönhetik.

Fiatal barátaim! Veszélyes időkben élünk, és a döntéseknek, melyeket naponta, sőt, óránként meg kell hoznotok, örökkévaló következményei vannak. A mindennapi életben meghozott döntéseitek fogják meghatározni, mi történik veletek a későbbiekben. Ha még nincsen mélyen gyökerező bizonyosságotok és meggyőződésetek arról, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Isten királysága a földön, akkor itt az ideje, hogy megtegyetek mindent, ami elősegíti e meggyőződés kialakulását. Veszélyt jelenthet lelketekre nézve, ha halogatjátok azon erőfeszítés megtételét, amellyel elnyerhetitek ezt a fajta meggyőződést.

A valódi megtérés több az evangéliumi tan tételek puszta ismereténél, sőt, sokkal többet takar az e tan tételekről való puszta bizonyoságnál is. Lehetséges bizonyossággal rendelkezni az

evangéliumról anélkül, hogy aszerint is élnénk. A valódi megtérés azt jelenti, hogy aszerint cselekszünk, amit hiszünk, és lehetővé tesszük, hogy az „hatalmas változást vilgyen] véghez bennünk, vagyis a szívünkben”³. A *Hűek a hithez* című könyvecskében azt olvashatjuk, hogy „a megtérés egy folyamat, nem pedig esemény. A Szabadító követésére tett [igazlelkű] erőfeszítéseitek eredményeként tértek meg.”⁴ Ez időt, erőfeszítést és munkát igényel. Ükanyámnak erős meggyőződése volt arról, hogy az evangélium fontosabb a gyermekei számára, mint minden más, amit a világ felkínálhat nekik a gazdagság és a kényelem tekintetében, mivel ő maga áldozatot hozott, kitartott, és az evangélium szerint élt. Megtérése abból fakadt, hogy az evangélium tanításai szerint élt, és áldozatokat hozott értük.

Magunknak is át kell mennünk ugyanezen a folyamaton, ha ugyanilyen elkötelezettséget szeretnénk érezni. A Szabadító ezt tanította: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok?”⁵ Néha ezt pont fordítva próbáljuk tenni. Például megközelíthetjük ilyenképpen: boldogan betartom majd a tized törvényét, de először tudnom kell, hogy igaz. Talán még imádkozunk is, hogy bizonyosságot nyerjünk a tized törvényéről, és reméljük, hogy az Úr meg fog áldani bennünket ezzel a bizonyossággal, még mielőtt kitértenék egyetlen tizedpapírt is. De ez nem így működik. Az Úr azt várja tőlünk, hogy gyakoroljunk hitet. Következésképpen teljes és becsületes tizedet kell fizetnünk annak érdekében, hogy bizonyosságot szerezzünk a tizedről. Ugyanez a minta vonatkozik az evangélium összes tanítására, legyen szó akár az erkölcsi tisztaság törvényéről, a visszafogottság tanításáról, a Bölcsesség

szaváról vagy a böjt törvényéről.

Szeretnék megosztani egy példát arról, hogy egy tanítás követése miként segíti elő az adott tanításhoz való megtérésünket. A hatvanas években voltam fiatal nő, és én voltam az egyetlen UNSZ lány a középiskolánkban. A lázadás időszakát éltük akkoriban, melyet a hagyományos erkölcsök elutasítása, a drogfogyasztás és a „csinálj, amit akarsz” mentalitás jellemzett. Kortársaim közül sokan jó emberek voltak, de könnyen elcsábították őket ezen új erkölcsök izgalmi, amelyek lényegében a régi erkölcstelenséget takarták. Szüleim és egyházi tanítóim elmélyítették bennem annak értékét, hogy tisztelettel bánjak a testemmel, tartsam tisztán az elmémet, legfőképp pedig tanuljak meg bízni az Úr parancsolataiban. Eldöntöttem, hogy elkerülöm az olyan helyzeteket, ahol alkohollal kínálhatnak, és távol tartom magam a dohánytermékektől és a drogoktól. Mindez gyakran azt jelentette, hogy kimaradtam a bulikból, és csak ritkán randevúztam. A drogfogyasztás egyre elterjedtebbé vált a fiatalok között, a veszélyek pedig nem voltak olyan közismertek, mint manapság.

Sok kortársam később maradandó károsodást szenvedett a tudatmódosító szerek miatt, vagy súlyos függőség alakult ki bennük. Hálás voltam azért, hogy otthon megtanítottak a Bölcsesség szavának betartására, és mély bizonyosságot szereztem az evangélium e tanítását illetően, miután hitet gyakoroltam és aszerint éltem. Az a jó érzés, amely átjárt amiatt, hogy egy igaz evangéliumi tanítás szerint éltem, a Szentlélek Lelke volt, megerősítve számomra, hogy a tanítás igaz. Így kezdődik a valódi megtérés.

A Mormon könyvében Moróni próféta ezt tanította: „...meg szeretném mutatni a világnak, hogy a hit reménylett és nem látott dolgokat jelent; ne vitatkozzatok tehát azért, mert nem láttok, mert hitetek próbatétele előtt nem kaptok tanúbizonyosságot.”⁶ Mai világunkban, amelyben alapelvárás a vágyak azonnali kielégítése, gyakorta vagyunk hibásak abban, hogy jutalmat várunk anélkül, hogy megdolgoznánk érte. Úgy hiszem, Moróni azt üzeni itt nekünk, hogy először el kell végeznünk a munkát és hitet kell gyakorolnunk az evangélium követése által, és majd azután fogjuk elnyerni a bizonyosságot, hogy igaz. A valódi megtérés akkor következik be, amikor továbbra is azon tanok szerint cselekszünk, amelyekről tudjuk, hogy igazak, és betartjuk a parancsolatokat, napról napra és hónapról hónapra.

Csodás dolog most fiatalnak lenni az egyházban! Ti vagytok az elsők, akik a *Jöjj, kövess engem!* tananyagból tanultok, melynek egyik legfőbb célja a Jézus Krisztus evangéliumához való megtérésetek elősegítése. Tartsátok szem előtt, hogy bármily inspiráltak legyenek is szüleitek és ifjúsági vezetőitek, „[e]lsősorban ti magatok feleltok saját megtérésetekért. Senki nem térhet meg helyettetek, és senki nem kényszeríthet arra, hogy megtérjete.”⁷

A megtérésre akkor kerül sor, amikor szorgalmasan imádkozunk, tanulmányozzuk a szentírásokat, istentiszteletre járunk, és érdemesek vagyunk a templomi szertartásokban való részvételre. A megtérés akkor történik meg, amikor az otthon és az osztályteremben tanult igazlelkű tantételek szerint cselekszünk. A megtérés akkor következik be, amikor tiszta és erényes életet élünk, és élvezzük a Szentlélek társaságát. A megtérés akkor valósul meg, amikor megértjük Jézus Krisztus engesztelését, elismerjük Őt Szabadítónak és Megváltónak, és engedjük, hogy az engesztelés érvénybe lépjen az életünkben.

Személyes megtéréseket segíteni fog nektek, miközben felkészültök a templomi szövetségek megkötésére, a missziós szolgálatra, és saját jövőbeli

otthonotok megalapítására. Amikor megtértek, vágníni fogtok arra, hogy megosszátok másokkal, amit ti magatok megtanultok, és növekedni fog magabiztosságotok és képességeitek, hogy meggyőződéssel és hatalommal tudjatok tanúságot tenni másoknak. Az evangélium megosztásának e vágya, valamint a bátor bizonyosságtételhez szükséges magabiztosság a valódi megtérés természetes velejárója. A Szabadító ezt tanította Péternek: „...te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.”⁸

Emlékeztek Józsuéra, a próféta-hadvezérré? Nem csupán ő maga tért meg, hanem élete végéig fáradhatatlanul munkálkodott azon, hogy Izráel gyermekeit Istenhez vezesse. Az Ószövetségben ezt olvashatjuk: „Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsuének

minden idejében”⁹. Az az ember, aki megtapasztalta a valódi megtérést, az engesztelés erejére támaszkodik és szabadulást nyer a saját lelkének, azután pedig kezét kinyújtva erőteljes hatást gyakorol mindazokra, akik csak ismerik őt.

Nem mindig könnyű vagy kényelmes az evangélium szerint élni és szent helyeken állni, de tanúságomat teszem arról, hogy megéri! Az Úr ezt a tanácsot adta Emma Smithnek: „...tedd félre e világ dolgait, és keresd egy jobbnak dolgait!”¹⁰ Úgy vélem, még elképzelni sem tudjuk, mily nagy-szerűek lehetnek e „jobb világ” dolgai!

Bizonyúságomat teszem arról, hogy szerető Mennyei Atyánk van, akinek a leghőbb vágya az, hogy segítsen és megáldjon bennünket az evangélium szerinti életre és a megtérésre tett erőfeszítéseinkben. Világosan kijelentette, hogy legfőbb célja és műve a mi halhatatlanságunk és örök életünk.¹¹ Szeretne hazavinni bennünket a jelenlétébe. Bizonyúságomat teszem arról, hogy amikor az evangélium tanai szerint cselekszünk és átültetjük őket a mindennapi gyakorlatba, akkor megtérünk, és sok jó dolog előidézésének eszközei leszünk családjainkban és a világban. Áldassunk meg mindannyian az e cél elérése érdekében tett mindennapos erőfeszítéseinkben – ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Józsué 24:15.
2. Fuschia Stringham, “Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (kiadatlan személyes történet, 1934), 4.
3. Móziás 5:2.
4. *Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* (2007). 139.
5. János 7:17.
6. Ether 12:6.
7. *Hűek a hithez*, 140.
8. Lásd Lukács 22:32.
9. Józsué 24:31.
10. Tan és a szövetségek 25:10.
11. Mózes 1:39.

Richard J. Maynes elder
a Hetvenek elnökségéből

Erő a kitartáshoz

Azon képességünk, hogy mindvégig kitartsunk az igazlelkűségben, egyenesen arányos bizonyosságunk erejével és megtérésünk mélységével.

Minden reggel, amikor felébredünk, egy, az élet kihívásaival teli új nap elé nézünk. E kihívások számtalan formában érkehetnek. Lehetnek fizikai kihívások, pénzügyi nehézségek, kapcsolati problémák, érzelmi megpróbáltatások, sőt még hitbéli küszködések is.

Az élet számos előttünk álló kihívása megoldható és legyőzhető; vannak azonban olyanok, amelyek nehezen érthetőek, és talán lehetetlen legyőzni őket, így velünk maradnak mindaddig, míg tovább nem lépünk a következő életbe. Miközben időlegesen elviseljük a megoldható kihívásokat, és továbbra is együtt élünk a megoldhatatlanokkal, fontos emlékeznünk arra, hogy a magunkban kifejlesztett lelki erő segít majd sikeresen elviselnünk életünk minden kihívását.

Fivérek és nőtestvérek, van egy szerető Mennyei Atyánk, aki a földi létünket megtervezte, hogy egyénileg megtanulhassuk azokat a szükséges leckéket, melyek által jogot formálhunk az örök életre az Ő jelenlétében.

Joseph Smith próféta életének egyik eseménye jól szemlélteti ezt a tantételt. A próféta jó néhány társával már hónapok óta a Missouri állambeli Libertyben raboskodott. Börtönbeli szenvedései közepette, Joseph próféta

alázatos imában az Úrhoz könyörgött, hogy a szentek megmeneküljenek akkori szenvedéseiktől. Az Úr azzal válaszolt Joseph prófétának, hogy megtanította neki és mindannyiunknak, hogy amennyiben sikeresen kitartunk a szenvedések során, amelyekkel szembekerülünk, akkor azok végső soron a javunkra válnak majd. Ez az Úr válasza Joseph esdeklésére:

„Fiam, békesség lelkednek; győrelmed és sanyargatásaid csak egy rövid pillanatnyiak;

És aztán, ha jól kitartasz azokban, Isten fel fog magasztalni téged a magasban”¹.

Mennyei Atyánk úgy tervezte utazásunkat az életünk során, hogy az személyiségünk próbája legyen. Mind a jó, mind a gonosz befolyásának ki vagyunk téve, majd a kapott erkölcsi önrendelkezéssel magunk dönthetünk arról, melyik ösvényre lépünk. Ahogyan azt Sámuel, a Mormon könyvének ősi prófétája is tanította, „szabadok vagytok; meg van engedve nektek, hogy szabadon cselekedjete; mert íme, Isten tudást adott nektek, és szabadabbá tett benneteket”².

Mennyei Atyánk azt is tudta, hogy halandó természetünk miatt nem mindig a helyes és igazlelkű döntést hozzuk majd meg. Mivel nem vagyunk

tökéletesek, és hibákat követünk el, segítségre van szükségünk, hogy visszatérhessünk az Ő jelenlétébe. A szükséges segítséget Jézus Krisztus tanításai, példája és engesztelő áldozata biztosítják. A Szabadító engesztelő áldozata teszi lehetővé a jövőbeli szabadulásunkat és felmagasztosulásunkat a bűnbánat tantételén keresztül. Ha őszintén és komolyan megbánjuk bűneinket, akkor az engesztelés segíthet, hogy megtisztuljunk, megváltoztassuk a természetünket, és sikeresen kitartsunk a kihívásainkban.

A kitartás fontos tantétele Jézus Krisztus tanának. Azért fontos, mert örökkévaló jövőnk minősége arányos azon képességünkkel, hogy kitartsunk az igazlelkűségben.

A 2 Nefi 31-ben Nefi próféta azt tanítja nekünk, hogy miután elnyertük a keresztes ugyanazon szabadító szertartását, amelyet Jézus Krisztus is elnyert, és megkaptuk a Szentlélek ajándékát, akkor előre kell törekednünk „Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig [kitartva, mert akkor], íme azt mondja az Atya: örök életek lesz”³.

Éppen ezért ahhoz, hogy elnyerjük a legnagyobb áldást Mennyei Atyánk összes áldása közül, vagyis az örök életet, el kell végeznünk a megfelelő szertartásokat, majd pedig továbbra is be kell tartanunk az ezekhez tartozó szövetségeket. Más szavakkal sikeresen ki kell tartanunk.

Azon képességünk, hogy mindvégig kitartsunk az igazlelkűségben, egyenesen arányos bizonyosságunk erejével és megtérésünk mélységével. Amikor erős a bizonyosságunk, és valóban megtértünk Jézus Krisztus evangéliumához, akkor a döntéseinket a Szentlélek sugalmazza, azok Krisztus-központúak lesznek, és támogatják azon vágyunkat, hogy kitartsunk az igazlelkűségben. Ha gyenge a

bizonyosságunk, és megtérésünk felszínes csupán, akkor sokkal hatalmasabb az esélye annak, hogy a világ hamis hagyományai silány döntésekre vessenek rá bennünket.

Szeretnék megosztani egy élményt, amely a fizikai kitartáshoz szükséges erőfeszítést szemlélteti, majd összevetem ezt a lelki kitartáshoz szükséges erőfeszítéssel. Amikor visszatértem a missziómból, lehetőségem nyílt arra, hogy egy kaliforniai főiskola elismert edzőjénél és szerzőjénél kosárlabdázzak. Ez az edző igen komolyan vette, hogy a játékosok megfelelő formában legyenek a szezonkezdesre. Az egyik feladat, amelyet mindannyiunknak teljesítenie kellett, mielőtt kosárlabdához érhetünk volna, egy terepfutás volt az iskolához közeli hegyekben, egy meghatározott útvonalon, igen kemény szintidővel. Jól emlékszem arra, amikor rögtön a missziómból való hazatérésem után első alkalommal lefutottam a távot: Azt hittem menten meghalok.

Hosszú heteken át tartó, komoly edzés kellett ahhoz, hogy végre megfussam az edző által meghatározott szintet. Nagyszerű érzés volt, hogy nemcsak a távot voltam képes végigfutni, hanem még gyorsítani is tudtam a dombon lefelé, a cél előtt.

Ahhoz, hogy sikeres legyél a kosárlabdában, igen edzettnek kell lenned. A jó fizikai erőnlétnek bizony ára van, ez az ár pedig az elkötelezettség, a kitartás és az önfegyelem. A lelki

állóképességnek szintén ára van. Ez az ár ugyanaz: elkötelezettség, kitartás és önfegyelem.

A testünkhöz hasonlóan a bizonyosságunknak is formában kell lennie, ha azt akarjuk, hogy kitartson. Hogyan hozzuk formába a bizonyosságunkat? A testünket nem tudjuk jó formába hozni a kosárlabdához azzal, hogy csupán kosármecset nézünk a tévében. Éppúgy a bizonyosságunkat sem lehet formába hozni azzal, hogy csupán általános konferenciát nézünk a képernyőn. Tanulmányoznunk kell, és el kell sajátítanunk Jézus Krisztus evangéliumának alapvető tanítéleit, majd pedig meg kell tennünk, amit csak tudunk, hogy ezek szerint éljünk. Így válunk Jézus Krisztus tanítványainvá, és így fejlesztünk tartós bizonyosságot.

Amikor az életben csapásokkal kerülünk szembe, és szeretnénk Jézus

Krisztus tulajdonságaival bírni, akkor elengedhetetlen, hogy lelkileg felkészültek legyünk. A lelki felkészültség azt jelenti, hogy lelki állóképességet vagy erőt fejlesztettünk ki – vagyis lelkileg jó formában vagyunk. Olyan kirobbanó formában leszünk lelkileg, hogy következetesen a jót választjuk majd. Rendíthetetlen lesz azon vágyunk és képességünk, hogy az evangélium szerint éljünk. Ahogyan az ismeretlen szerző is mondja: „Olyan szikla legyél, amelyet a folyó nem képes elsodorni!”

Mivel naponta szembesülünk kihívásokkal, fontos, hogy naponta dolgozzunk a lelki erőnlétünkön. Amikor kifejlesztettük a lelki állóképességet, a világ hamis hagyományainak, valamint személyes, mindennapos kihívásainknak csupán elenyésző hatásuk lesz azon képességünkre, hogy igazlelkűségben kitartsunk.

Nagyszerű példákat találhatunk a lelki állóképességre a saját családtörténetünkben. Őseink számtalan története között találunk majd olyan példákat, amelyek a kitartás pozitív jellemvonásait mutatják.

Egy történet a családtörténetemből jól jellemzi ezt a tanítélt. Dédapám, Joseph Watson Maynes 1856-ban

Joseph Watson Maynes (jobbra) a társával, Gilpin S. Woolley-val

született az angliai Yorkshire megyében lévő Hullban. Családjával Angliában csatlakoztak az egyházhoz, majd megtették az utat Salt Lake Citybe. 1883-ban vette feleségül Emily Keepet, akivel nyolc gyermek szülei lettek. Joseph 1910 júniusában kapott elhívást teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, 53 évesen. Felesége és nyolc gyermeke támogatásával visszatért szülőhazájába, Angliába, hogy misszionáriusként szolgáljon.

Közel két évnyi szolgálat után a társával éppen a vasárnapi iskolára igyekeztek kerékpárral, az angliai Gloucesterben, amikor defektet kapott. Leszállt a bicikliről, hogy megnézzze, mekkora a gond. Amikor látta, hogy komoly a baj, és némi időbe telik megjavítani, azt mondta a társának, hogy menjen előre, és kezdje el a vasárnapi szolgálatot, ő pedig majd rövidesen szintén odaér. Amint ezt elmondta, a földre rogyott. Azonnal elhunyt szívinfarktusban.

Joseph Watson Maynes többé sohasem látta a feleségét és a nyolc gyermekét ebben az életben. Sikertelenül hazaszállítani a holttestét Salt Lake Citybe, így a temetési szertartást a régi Waterloo Assembly Hallban tartották. A temetési szertartás során Anthony W. Ivins elder a Tizenkét Apostol Kórumából egy olyan kijelentést tett, amely fontos leckét tanít nekünk az életről, a halálról és a kitartásról: „Ezt nyújtja számunkra az evangélium – nem mentességet a haláltól, hanem győzelmet felette a dicsőséges feltámadásba vetett reményünkön keresztül. [...] Ez vonatkozik [Joseph Maynesre] is. [...] Öröm és megelégedés tudni, hogy emberek az életüket áldozzák az igazlelkűségben, a hitben, hűen a hithez”⁴.

Ez a családi történet arra sarkall engem, hogy igyekezzek minden tőlem telhetőt megtenni azért, hogy kövessem a dédapám által állított példát a

kitartásról és a lelki erőnlétről. Éppígy ösztönöz feleségének, Emilynek a hite is, akinek az élete Joseph halála után nyilvánvalóan igen nehéz teher lehetett. Bizonyosága erős, megtérése pedig teljes volt, hiszen élete hátralevő részét a hithez hűen élte, egyedül gondoskodva nyolc gyermekéről.

Pál apostol kijelentette: „...félretéve minden akadályt és a megkörmökező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdő tért”⁵. Az előttünk lévő küzdőtér egy teljesítményverseny, tele akadályokkal. A versenyben szereplő akadályok pedig azok a kihívások, amelyekre minden reggel ébredünk. Azért vagyunk a földön, hogy megfussuk ezt a versenyt, gyakoroljuk erkölcsi önrendelkezésünket, és válasszuk a helyes és a helytelen között. Azért, hogy becsülettel és sikeresen fejezzük be a versenyt, és térjünk vissza Mennyei Atyánkhoz, meg kell fizetnünk az elkötelezettség, a kitartás és az önfegyelem képezte árat. Formába kell hoznunk magunkat lelkileg. Ki kell fejlesztenünk a lelki állóképességet. Erős bizonyosságra van szükségünk, amely valódi megtéréshez vezet, hogy ennek eredményeként meglegjünk magunkban azt a belső békét és erőt, amely szükséges az előttünk álló összes kihívás legyőzéséhez.

Így tehát bármilyen kihívásra is ébredtek reggelente, ne feledjétek: ha az általatos kifejtett lelki erőt az Úr segítségével párosítjátok, akkor a verseny végén azt a bizonyosságot élvezhetitek, amelyről Pál apostol beszélt, amikor azt mondta:

„Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott.

Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:

Végezetre eltétem nekem az igazságnak koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró”⁶.

Bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy szerető Mennyei Atyánk valós, ahogyan az Ő nagyszerű és örökkévaló boldogságterve is az, amely erre a földre hozott minket ebben az időben. Az Úr Lelke ösztönözzön mindannyiunkat arra, hogy kifejlesszük magunkban a kitartáshoz szükséges erőt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 121:7–8.
2. Hélamán 14:30.
3. 2 Nefi 31:20.
4. Anthony W. Ivins beszéde Joseph Watson Maynes temetésén (a Maynes család személyes irataiból).
5. Zsidók 12:1.
6. 2 Timótheus 4:6–8.

Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Személyes erő Jézus Krisztus engesztelése által

Jézus Krisztus engesztelése által mindannyian megtisztulhatunk, lázadásunk terhe pedig lekerülhet rólunk.

Nemrégiben abban az áldásban volt részem, hogy Idaho állambeli fiatalok egy igen lenyűgöző csoportjával találkozhattam. Az egyik erényes fiatal nő megkérdezte tőlem, hogy szerintem mi a legfontosabb dolog, amit most az életükben tenniük kellene. Azt javasoltam nekik, hogy tanulják meg felismerni Jézus Krisztus engesztelésének hatalmát az életükben. Ma ennek a hatalomnak az egyik aspektusáról fogok beszélni, mely pedig nem más, mint a személyes erő, melyre Jézus Krisztus engesztelése által tehetünk szert.

A Mormon könyvében olvashattunk Ammonról és a fivéreiről, amint Jézus Krisztus evangéliumát tanítják „egy vad, és makacs és kegyetlen népnek”¹. Ezen emberek közül sokan megtértek, és úgy döntöttek, elhagyják a bűnös viselkedést. Megtérésük olyannyira teljes volt, hogy elásták a fegyvereiket, és szövetséget kötöttek az Úrral, hogy soha többé nem fogják azokat használni.²

Később aztán sok meg nem tért

testvérük megtámadta és elkezdte lemészárolni őket. Az addigra már hithű emberek inkább kard általi halált haltak, minthogy fegyvert ragadva kockára tegyék a lelki életüket. Az ő igazlelkű példájuk hatására még több ember tért meg és tette le lázadása fegyvereit.³

Ammon által az Úr elvezette őket a nefiták közé, ahol menedékre leltek, és Ammon népeként váltak ismertté.⁴ A nefiták hosszú évekig védelmezték őket, a nefita hadsereg azonban fogyatkozni kezdett, és nagy szükségük lett az erősítésre.⁵

Ammon népe a lelki életük kritikus pontjához érkezett. Egészen addig hűek voltak azon szövetségükhöz, hogy soha nem fognak fegyvert. Azonban annak is tudatában voltak, hogy az atyák felelőssége a családjuk védelmezése.⁶ Ez a szükséglet elég nagynak tűnt ahhoz, hogy fontolóra vegyék szövetségük megszegését.⁷

Bölcs papsági vezetőjük, Hélamán tudta, hogy az Úrral kötött szövetség megszegése soha nem igazolható, így

egy sugalmazott alternatívát ajánlott. Emlékeztette őket, hogy a fiaik soha nem követték el az ő bűneiket, és éppen ezért nem volt szükségük e szövetség megkötésére.⁸ Habár a fiak nagyon fiatalok voltak, fizikailag nagyon erősek, de ami még ennél is fontosabb, erényesek és tiszták voltak. Megerősítette őket anyáik hite.⁹ E fiatal férfiak a prófétájuk és vezérük irányítása alatt atyáik helyére léptek a családjaik és otthonaik védelmezésében.¹⁰

Az e kritikus fontosságú döntést övező események jól szemléltetik, hogy Jézus Krisztus engesztelése miként hoz személyes erőt Isten gyermekeinek életébe. Gondolatok csak bele, mit érezhettek ezek az apák! Mit érezhettek annak tudatában, hogy a múltban elkövetett lázongó tetteik miatt nem tudják megvédeni feleségeiket és gyermekeiket a szükség idején? Mivel tapasztalatból tudták, milyen szörnyűségekkel fognak szembenézni a fiaik, titokban biztosan zokogtak. Az apáknak, nem pedig a fiaknak kell megvédeni a családjukat!¹¹ Biztosan nagyon gyötrődtek emiatt.

Sugalmazott vezetőjük vajon miért félt attól, hogy ha fontolóra veszik, hogy fegyvert fognak, „akkor elveszítik a lelküket”?¹² Az Úr kijelentette: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”¹³ E hithű apák azóta már rég megbánták bűneiket, és megtisztultak Jézus Krisztus engesztelése által. Miért kapták hát azt a tanácsot, hogy ne védjék meg a családjukat?

Alapvető igazság, hogy Jézus Krisztus engesztelése által megtisztulhatunk. Erényessé és tisztává válhatunk. Néha azonban a helytelen döntéseink hosszú távú következményekkel járnak. A teljes bűnbánat egyik létfontosságú lépése az, hogy elviseljük a múltban elkövetett bűneink rövid- és hosszú távú következményeit. Múltbéli

választásaik olyan vérszomjra hajlamosították ezeket az ammonita apákat, amely ismét egy kihasználható gyenge ponttá válhatott volna Sátán kezében.

Sátán megkísérli felhasználni korábbi bűneink emlékét, hogy visszacsábítson bennünket az ő befolyása alá, nekünk azonban mindig elővigyázatosan el kell kerülnünk a csábításait. Ugyanez volt a helyzet a hithű ammonita apákkal is. Még sokévnnyi hithű élet után is az elsődleges kötelességük az volt, hogy lelkileg megvédjék magukat a múltbéli bűneik emlékének bármilyen csábításától.

Számos csata között Moróni kapitány utasításba adta, hogy erősítsék meg a leggyengébb városokat. „És az árok belső partján gerendafalat építtetett; és az árokból kiásott földet ennek a gerendafalnak hányták; ...míg erős és rendkívül magas gerendafallal és földdel körül nem vették [a várost].”¹⁴ Moróni kapitány tudta, hogy az

erő megeremtése érdekében miért olyan fontos megerősíteni a gyenge pontokat.¹⁵

Ezek az ammonita apák is igen hasonlóak voltak. Magasabb és szélesebb erődítésekre volt szükségük a hithű életük és a bűnös, múltbéli viselkedésük között. Fiaik, akiknek abban az áldásban volt részük, hogy igazlelkű hagyományokat követhettek, nem voltak annyira sebezhetők ugyanezen kísértésekkel szemben. Úgy tudták megvédeni hithűen a családjukat, hogy közben nem kellett lelki jólétüket is kockára tenniük.

Azok számára, akik szeretnének megszabadulni régi rossz döntéseik következményeitől, az örömteli hír az, hogy az Úr másképp tekint a gyengeségekre, mint a lázadásra. Míg az Úr arra figyelmeztet, hogy a megbánás nélküli ellenszegülés büntetést von maga után,¹⁶ amikor a gyengeségekről beszél, azt mindig könyörülettel teszi.¹⁷

Kétségtelen, hogy egy bizonyos mértékig figyelembe vehetjük azt, hogy az ammonita apákat a szüleik tanították a hamis szokásokra, azonban Mennyei Atyánk összes gyermeke Krisztus világosságával érkezik a halandóságba. Bűnös cselekedeteik hatása – azok okától függetlenül – az volt, hogy egyfajta lelki sebezhetőség fejlődött ki, melyet Sátán megpróbált kihasználni.

Szerencsére azonban tanították nekik az evangéliumot, bűnbánatot tartottak, Jézus Krisztus engesztelése által pedig lelkileg sokkal erősebbekké váltak, mint Sátán csábításai. Valószínűsíthető, hogy nem éreztek kísértést a kegyetlen múltjukhoz való visszatérésre, ám prófétájukat és vezérüket követve még esélyt sem adtak Sátánnak arra, hogy rászedje a lelküket és elvezesse őket gondosan, le a pokolba.¹⁸ A Szabadító engesztelése nem csupán megtisztította őket a bűntől, hanem a papsági vezetőjük iránti engedelmességük miatt képes volt meg is védeni őket a gyengeségeiktől, és meg tudta erősíteni őket. Azzal, hogy alázatos, élethosszig tartó elkötelezettséggel elhagyták bűneiket, sokkal többet tettek családjaik védelme érdekében, mint bármi mással, amit a csatatéren tehettek volna. Megalázkodásuk nem fosztotta meg őket az áldásoktól. Megerősítette őket, és áldást hozott rájuk, és áldást hozott az eljövendő nemzedékekre.

A történet vége jól rávilágít arra, hogy az Úr irgalma miként tette erőssé számukra a gyenge dolgokat.¹⁹ Ezek a hithű apák Hélamán gondjaira bízták a fiaikat. Habár a fiak olyan kegyetlen csatákban vettek részt, ahol mindegyikük szerzett legalább egynéhány sérülést, egyikük sem vesztette életét.²⁰ E fiatal férfiak élénk lendületet hoztak a megfáradt nefita hadseregnek. Hitben és lélekben megerősödve tértek haza. Családjaik áldásban és védelemben

részesültek, és erősebbek lettek.²¹ Napjainkban a Mormon könyvét tanulmányozók közül sokakat emelt fel e tiszta és igazlelkű fiak példamutatása.

Életünk során mindannyian hoztunk már rossz döntéseket. Hatalmas szükségünk van Jézus Krisztus engesztelésének megváltó hatalmára. Bármilyen módon is szegültünk ellen, meg kell bánnunk azt. „Mert én, az Úr, a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthetek a bűnre”²². Nem teheti ezt, mert tudja, mit kell tenni ahhoz, hogy Hozzá hasonlónak válhassunk.

Sokan megengedték, hogy a jellemünkben gyengeség fejlődjön ki. Jézus Krisztus engesztelése által az ammonitákhoz hasonlóan mi is lelki erődítéseket építhetünk saját magunk és azon múltbéli hibáink közé, melyeket Sátán megpróbál kihasználni. Az ammonita apák köré épített lelki védelem megáldotta és megerősítette őket, a családjukat, az országukat és a jövő nemzedékeit is. Ugyanez ránk is igaz lehet.

Hogyan építhetjük fel tehát ezeket az örökkévaló erődítéseket? Az első lépésnek az őszinte, alapos és teljes bűnbánatnak kell lennie. Jézus Krisztus engesztelése által mindannyian megtisztulhatunk, lázadásunk terhe pedig lekerülhet rólunk. Ne feledjétek, hogy a bűnbánat nem büntetés. Reményteljes ösvény egy dicsőségesebb jövő felé.

Mennyei Atyánk biztosította számunkra az eszközöket, melyekkel erődítéseket építhetünk a gyengeségeink és a hithűségünk közé. Fontoljátok meg a következő javaslatokat:

- Kössetek szövetségeket és részesüljétek szertartásokban saját magatokért. Azután állhatatosan és kitartóan munkálkodjatok azon, hogy elvégezzétek a templomi szertartásokat a saját ősseitekért.
- Osszátok meg az evangéliumot nem egyháztag vagy kevésbé tevékeny családtagokkal vagy barátokkal. Ezen igazságok megosztása megújult lelkesedést hozhat az életetekbe.
- Szolgáljatok hithűen az egyházi elhívásaitokban, különösen a házi- és látogatótanítási megbízatásaitokban. Ne csak „havi negyedórás” házi- és látogatótanítók legyetek! Inkább nyújtsátok ki kezeteiket a család minden egyes tagja felé. Ismerjétek meg őket! Válgjatok igazi barátta! Kedves cselekedetek által mutassátok meg nekik, hogy mennyire fontos számotokra mindegyikük.
- Ami pedig a legfontosabb, szolgáljátok saját családokat tagjait! A házastársatok és gyermekeitek lelki fejlődése nagyon előkelő helyen szerepeljen a fontossági sorrendekben! Legyetek fogékonyak arra,

hogyan mi mindent tehetek, amivel mindegyiküknek segíteni tudtok. Bőségesen szánjatok időt rájuk és szenteljétek nekik a figyelmetekből!

E javaslatok mindegyike ugyanazon téma köré csoportosul: töltsétek meg életeteket mások szolgálatával! Amikor Mennyei Atyánk gyermekeinek szolgálatában „elveszítitek az életeteket”²³, Sátán kísértései elveszítik erejüket az életetekben.

Mennyei Atyátok irántatok érzett mélyes szerete miatt Jézus Krisztus engesztelése lehetővé teszi ezt az erőt. Hát nem csodálatos ez? Sokan éreztétek már a rossz döntések terhét, és mindannyian érezhetitek az Úr megbocsátásának, irgalmának és erejének felemelő hatalmát. Én már éreztem, és bizonyosságot teszek arról, hogy mindannyiótok számára elérhető. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 17:14; lásd még Alma 17–27.
2. Lásd Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Lásd Alma 24:20–27.
4. Lásd Alma 27.
5. Lásd Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
7. Lásd Alma 53:10–13.
8. Lásd Alma 53:14–16.
9. Lásd Alma 56:48.
10. Lásd Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Lásd *Liahóna*, 2010. nov. 129.
12. Alma 53:15.
13. Tan és a szövetségek 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Lásd Ether 12:27.
16. Lásd 1 Sámuel 12:15; Ésaías 1:20; 1 Nefi 2:23; Móziás 15:26; Alma 9:24; Tan és a szövetségek 76:25; Mózes 4:3.
17. Lásd Példabeszédek 28:13; 1 Korinthusbeliek 2:3; 15:43; 2 Korinthusbeliek 13:4; Jakab 3:17; 2 Nefi 3:13; Jákób 4:7; Alma 34:17; 3 Nefi 22:8; Ether 12:26–28; Tan és a szövetségek 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Nefi 28:21.
19. Lásd Ether 12:27.
20. Lásd Alma 57:25; 58:39.
21. Lásd Alma 58:40.
22. Tan és a szövetségek 1:31.
23. Lásd Máté 16:25; Tan és a szövetségek 88:125.

Thomas S. Monson elnök

„El nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled”

Mennyei Atyánk... tudja, hogy tanulni és növekedni és erősödni fogunk, amikor szembenézünk a megpróbáltatásokkal, amelyeken által kell haladnunk, és amelyeket túl kell élnünk.

Ma este ezt fogom a naplomba írni: „Ez volt az egyik leginspirálóbb ülés az összes általános konferencia közül, amelyeken részt vettem. Minden a legnagyobb és felettebb lelki természetű volt.”

Testvéreim! Hat hónappal ezelőtt, amikor összegyűltünk az általános konferenciánkon, drága feleségem, Frances, a kórházban feküdt, mivel néhány nappal korábban elesett és igen súlyosan megsérült. Májusban, miután heteken át hőiesen küzdött, hogy felépüljön, átlépett az örökkévalóságba. Mérhetetlen irt hagyott maga után. 1948. október 7-én kötöttünk házasságot a Salt Lake templomban. Holnap ünnepeltük volna a 65. házassági évfordulónkat. Ő volt életem szerelme, legbensőbb bizalmasom és legmeghittebb barátom. Meg sem közelíti érzéseim mélységét, ha azt mondom, hogy hiányzik.

Ezen a konferencián van az 50. évfordulója annak, hogy David O. McKay elnök elhívott a Tizenkét

Apostol Kvórumába. Mindezen évek során soha nem éreztem mást, mint szeretett társam teljes és maradéktalan támogatását. Megszámlálhatatlan áldozatot hozott azért, hogy eleget tudjak tenni az elhívásomnak. Soha nem halottam tőle egyetlen panaszszót sem, habár gyakorta napokra, sőt, időnként hetekre magára kellett hagynom őt és a gyermekeinket. Földre szállt angyal volt, úgy igaz.

Szeretném kifejezni a köszönetemet és a családom köszönetét a szeretet azon hatalmas kiadásáért, amellyel elhalmoztatok bennünket Frances halála óta. Százával kaptunk üdvözlőlapokat és leveleket az egész világból, melyben iránta való csodálatotoknak és családuink iránti együttérzéseknek adtak hangot. Tucatszámra érkeztek szebbnél szebb virágköltemények is. Hálások vagyunk a számtalan hozzájárulásért, melyet nevében tettetek az egyház Általános Misszionáriusi Alapjába. Mindazok nevében, akiket hátrahagyott, mélységes hálámat

fejezem ki kedves és szívből jövő figyelmességeitekért.

Az elválás eme érzékeny idején a legnagyobb vigaszt a Jézus Krisztus evangéliumáról való bizonyágom és az a tudás jelentette, hogy az én drága Francesem továbbra is él. Tudom, hogy elválásunk csupán időleges. Isten házában lettünk összepecsételve, egy olyan személy által, akinek felhatalmazás adatott a pecsételésre a földön és a mennyben. Tudom, hogy egy nap újra együtt lehetünk, és soha többé nem fogunk elválni. Ez a tudás a támaszom.

Testvéreim! Bizonyosan feltételezhetjük, hogy soha nem élt olyan ember, akinek az élete teljességgel mentes lett volna a szenvedéstől és a bánattól, ahogyan soha nem volt olyan időszak sem az emberiség történelmében, amely ne vette volna ki a maga részét a viharokból és a nyomorúságból.

Amikor az élet ösvénye kegyetlen kanyart vesz, nagy a kísértés, hogy feltegyük a kérdést: „Miért én?” Időnként úgy tűnik, nem pislákol a leghaloványabb fény sem az alagút végén, nem dereng hajnalpír, hogy elűzze az éjt. Úgy érezzük, körülvesz minket a szerfefoszlott álmok okozta csalódás és a megghiúsult remények miatti kétségbeesés. Magunk is felkiáltunk a bibliai esdekléssel: „Nincsen-é balzsamolaj Gileádban?”¹ Elhagyottunk, sebzett szívűnek és magányosnak érezzük magunkat. Hajlamosak vagyunk személyes csapásainkat a pesszimizmus torz üvegén át szemlélni. Türelmetlenül várjuk a megoldást a problémáinkra, megfélekezve arról, hogy gyakorta épp a türelem mennyei erényére van szükségünk.

A minket érő nehézségek jelentik a kitartásra való képességünk valódi próbáját. A mindannyiunk által megválaszolendő legalapvetőbb kérdés

így hangzik: Megingok-e vagy célba érek? Néhányan igenis megingnak, amikor úgy érzik, nem képesek felülkerekedni a kihívásaikon. A célba érésnek pedig része az életünk végéig való kitartás.

Miközben eltűnődünk azokon az eseményeken, amelyek mindannyiunkat érhetnek, kijelenthetjük Jóbbal az ősi időkben, hogy „nyomorúságra születik az ember”². Jób „feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bűn-gyűlölő”³. A viselkedésében jámbor, vagyonában pedig bővelkedő Jób olyan próbatétel előtt állt, amely bárkit könnyen elpusztíthatott volna. Javaitól megfosztva, barátaitól megvetetten, szenvedéstől sújtottan és családja elvesztésétől megtörtén így unszolták: „Átkozd meg az Istent, és halj meg!”⁴ Ellenállt ennek a kísértésnek, és nemes lelke legmélyéből így szólt:

„...ímé az égben van az én bizonyosságom, és az én tanuim a magasságban!”⁵

„...én tudom, hogy az én megváltóm él!”⁶

Jób megtartotta a hitet. Hasonlóképp teszünk-e mi is, amikor az előttünk álló kihívásainkkal nézünk szembe?

Amikor csak hajlamosak vagyunk úgy érezni, hogy ránk nehezdednek az élet csapásai, emlékezzünk arra, hogy mások is átmentek már ezen, kitarítottak, és győzelmet arattak.

Az egyház története az idők teljességének ezen adományozási korszakában tele van olyan emberek élményeivel, akik nehézségeik ellenére állhatatosak és bizakodóak maradtak. Mi az oka ennek? Jézus Krisztus evangéliumát tették életük középpontjává. Ez az, ami át fog minket segíteni mindazon, ami utunkba kerül. Ettől függetlenül még nehézségeket fogunk tapasztalni, de képesek leszünk szembenézni és felkészülten

szembeszállni velük, majd pedig győztesként kerülni ki belőlük.

A szenvedés ágyából, a könnyáztatta párnáról a mennyekbe emel minket ez az isteni bizonyosság és drága ígéret: „el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled”⁷. Az efféle vigasz felbecsülhetetlen értékű.

Miközben bejártam széles e világot eleget téve az elhívással járó felelőségeknek, sok mindent megtanultam – nem utolsó sorban azt, hogy a bánat és a szenvedés egyetemesen jelen van. Elmondani sem tudom, milyen mérhetetlen szívfájdalomnak és szomorúságnak voltam tanúja azokkal beszélgetve, akiket gyász vagy betegség sújt, válás előtt állnak, tévelygő fiuk vagy lányuk miatt aggódnak, vagy a bűn következményeitől szenvednek, és folytathatnám a felsorolást, mert számtalan problémával szembesülhetünk. Nehéz egyetlen példát kiragadni, ennek ellenére amikor a kihívásokra gondolok, mindig eszembe jut Brems testvér, az egyik fiatalkori vasárnapi iskolai tanítóm. Az egyház hithű tagja volt, és aranyból volt a szíve. Feleségével, Sadie-vel nyolc gyermekük volt, akik közül többen velem és a testvéreimmel egyidősek voltak.

Miután Francessel összeházasodtunk és elköltöztünk az egyházközségből, néha összefutottunk Brems testvérral és feleségével és

családtagjaikkal esküvőkön, temetéseken és egyházközségi találkozókön.

Brems testvér 1968-ban elvesztette a feleségét, Sadie-t. Az évek múltával nyolc gyermekük közül kettő szintén elhunyt.

Egy nap, közel 13 esztendővel ezelőtt, Brems testvér legidősebb lányának felhívott telefonon. Elmondta, hogy nagyapja elérkezett a 105. születésnapjához, és így folytatta: „Egy kis idősök otthonában él, de a családja minden vasárnap bemegy hozzá, ő pedig evangéliumi tanítást tart nekik.” Aztán a következőket tette hozzá: „Múlt vasárnap nagyapa így szólt hozzánk: »Kedveseim, a héten meg fogok halni. Kérlek, hívjátok fel Tommy Monsont. Ő tudni fogja, mit kell tenni.«”

Rögtön másnap este bementem Brems testvérhez. Jó ideje nem találkoztunk. Nem tudtam szólni hozzá, mert elvesztette a hallását. Nem tudtam üzenetet írni számára, mert elvesztette a látását. Megtudtam, hogy a család úgy kommunikál vele, hogy jobb keze ujjával a bal tenyerére betűnként kiírják a látogató nevét. Minden üzenetet így kellett átadni. Követtem hát a módszert: megfogtam az ujját, és kibetűztem a T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N nevet, hiszen mindig így ismert. Brems testvér izgatottá vált; megfogta a kezemet, és a saját fejére húzta. Tudtam, hogy papsági áldást szeretne kapni. A sofőr, aki az idősök otthonába vitt, csatlakozott hozzám, amikor kezeinket Brems testvér fejére helyeztük, és megadtuk neki az áhított áldást. Az áldás után könnyek patakzottak világtalan szeméből. Hálásan szorította meg a kezünket. Noha nem hallotta az áldást, amelyet adtunk neki, a Lélek erős volt, és hiszem, hogy sugalmazás által tudta, hogy megkapta azt az áldást, amelyre szüksége volt. Ez a drága ember nem látott többé, és nem is hallott többé. Éjjel-nappal egy

kis szobába kényszerült egy idősök otthonában. Arcának mosolya és szavai azonban mégis megérintették a szívemet. „Köszönöm! – mondta. – Mennyei Atyám oly jó volt hozzám!”

Egy héten belül, pontosan, ahogy megjósolta, Brems testvér elhunyt. Soha nem ragadt le annál, hogy mije nincs, hanem inkább mélységesen hálás volt a rengeteg áldásáért.

Mennyei Atyánk, aki oly sok mindent ad nekünk, amiben gyönyörködhetünk, azt is tudja, hogy tanulni és növekedni és erősödni fogunk, amikor szembenézünk a megpróbáltatásokkal, amelyekkel túl kell élnünk. Tudjuk, hogy vannak olyan időszakok, amikor szívet tépő fájdalmat élünk át, amikor gyászolni fogunk, és amikor túróképességünk határait feszegető megpróbáltatások tornyosulnak elénk. Az ilyen nehézségek azonban lehetővé teszik számunkra, hogy jobba váljunk és életünket oly módon építsük újjá, ahogyan Mennyei Atyánk tanítja, valamint hogy mások legyünk, mint addig voltunk: jobbak, mint azelőtt, megértőbbek, mint azelőtt, együtt érzőbbek, mint azelőtt, és erősebb bizonyossággal rendelkezők, mint azelőtt.

Ez legyen a célunk: hogy kitartsunk, igen, emellett pedig hogy lelkiileg kifinomultabbá váljunk, miközben akár napfényben, akár szomorúságban járunk. Ha nem lennének legyőzendő kihívások és megoldandó problémák, nagyjából olyanok maradnánk, mint voltunk, alig vagy semennyit sem haladva célunk, az örök élet irányában. A költő e szavakkal fejezte ki ezt a gondolatot:

*Teher alatt nő a pálma –
Erős szélben lesz erős a szálfa.
Határtalan égbolt alatt oly magasra nő,
Tépázhatja ádáz vihar, így lesz sudár
s erős.*

*Hóban, fagyban, napsütésben megedződik, lásd –
Nehéz teher formálja az embert, mint a fát.⁸*

Egyedül a Mester ismeri megpróbáltatásaink, fájdalmunk és szenvedésünk mélységét. Egyedül Ő kínál örök békeséget a csapások idején. Egyedül Ő érinti meg elkínzott lelkünket eme vigaszadó szavaival:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhellettek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”⁹

Járjanak ránk akár a legszebb idők, akár a legrútabb idők, az Úr velünk van, és azt ígerte nekünk, hogy mindig is így lesz.

Fivéreim és nőtestvéreim! Éljen bennünk olyan elkötelezettség Mennyei Atyánk iránt, amely nem árad vagy apad életünk éveinek vagy válságainak függvényében! Nem kellene nehézségeket megtapasztalnunk ahhoz, hogy emlékezzünk Órá, és nem kellene alázatra kényszerülnünk

Őelőtte, mielőtt Belé vetjük hitünket és bizodalmunkat.

Törekedjünk mindenkor arra, hogy közel maradjunk Mennyei Atyánkhoz. Ehhez imádkoznunk kell Hozzá és hallgatnunk kell Rá minden nap. Valóban szükségünk van Órá minden órában, legyenek azok akár napsütötte, akár esőáztatta órák. Szolgáljon életünk jelszavául ezen ígérete: „el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled”¹⁰.

Lelkem minden erejével tanúbizonyságomat teszem arról, hogy Isten él és szeret minket, hogy Egyszülött Fia érettünk élt és halt meg, valamint hogy Jézus Krisztus evangéliuma az az átható világosság, amely átragyog életünk sötét fellegein. Azért imádkozom, hogy ez mindig így legyen, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeremiás 8:22.
2. Jób 5:7.
3. Jób 1:1.
4. Jób 2:9.
5. Jób 16:19.
6. Jób 19:25.
7. Józsué 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber,” idézve: Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), 23.
9. Máté 11:28–30.
10. Józsué 1:5.

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jeremiás siralmi: Óvakodjatok a rabságtól!

A mi feladatunk, hogy elkerüljük a rabság minden formáját, segítsünk az Úrnak összegyűjteni az Ő kiválasztottait, valamint áldozatot hozzunk a felnövekvő nemzedékért.

Házasságunk elején úgy döntötünk a feleségemmel, Maryvel, hogy lehetőség szerint olyan tevékenységeket igyekszünk választani, amelyeken közösen vehetünk részt. Ugyanakkor takarékosak is szerettünk volna lenni. Mary imádja a zenét, és kétségtelenül aggódott, hogy én túlságosan nagy hangsúlyt helyezek majd a sporteseményekre, így abban állapodtunk meg, hogy minden költséggel járó eseménynél két musical, opera vagy kulturális esemény jár majd minden meccsért.

Kezdetben egy kicsit vonakodtam az opera-tényező miatt, idővel azonban megváltoztattam a nézetemet. Különösképpen Giuseppe Verdi¹ operáit szerettem meg. Ezen a héten ünnepeljük születésének 200. évfordulóját.

Ifjúkorában Verdit lenyűgözte Jeremiás próféta, és 1842-ben, 28 évesen, a *Nabucco* című operával szerzett hírnevet, amely Nabukodonozor

babiloniai király nevének rövidített, olasz változata. Ez az opera az Ószövecségben található Jeremiás próféta könyvéből, Jeremiás siralmaiból és a Zsoltárok könyvéből tartalmaz gondolatokat. Megtalálható benne Jeruzsálem meghódítása, valamint a zsidók fogságba hurcolása és rabsága is. A 137. zsoltár adta az ihletet Verdi megindító és inspiráló Szabadságkórusához. E zsoltár fejléce az angol nyelvű szentírásainkban igen drámai: „Fogságuk során a zsidók zokogtak Babilon folyóinál – Szomorúságuk miatt képtelenek voltak Sion dalait énekelni.”

Az a célom, hogy áttekintsem a rabság és az alávetettség számos formáját. Napjaink néhány körülményét Jeremiás Jeruzsálem eleste előtti napjaihoz fogom hasonlítani. Amikor a figyelmeztetés hangján szólok, akkor egyúttal hálás is vagyok, hogy az egyház legtöbb tagja igazlelkűen elkerüli

azon viselkedésformákat, amelyek oly sértőek voltak az Úr számára Jeremiás idejében.

Jeremiás próféciái és siralmi igen fontosak az utolsó napi szentek számára. Jeremiás és Jeruzsálem korabeli városa biztosítja a háttérteret a Mormon könyve kezdő fejezetei számára. Jeremiás ugyanis Lehi próféta kortársa volt.² Az Úr drámai módon jelentette ki Jeremiásnak, hogy előre elrendeltetett: „Mielőtt az anyaméhben megalkotlak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövé, megszenteltelek; prófétának rendeltel a népek közé”³.

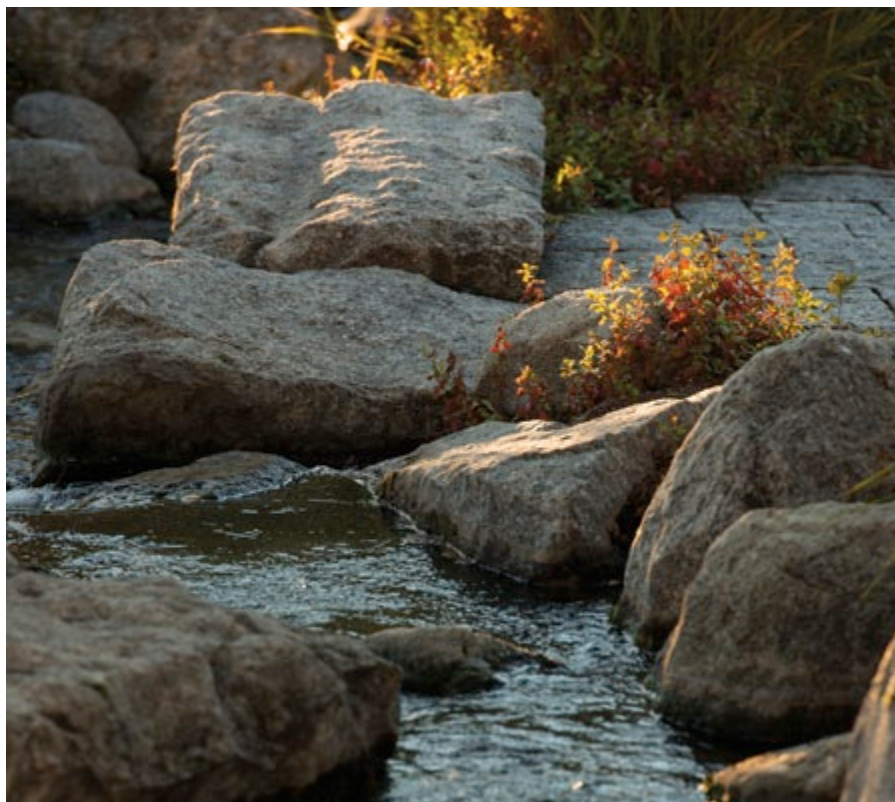
Lehi más elhívást, küldetést és megbízást kapott az Úrtól. Nem ifjúként, hanem idős korban kapott elhívást. Kezdetben hangja a figyelmeztetés hangja volt, miután azonban hithűen prédikálta ugyanazt az üzenetet, amelyet Jeremiás is, az Úr azt parancsolta Lehinek, hogy fogja a családját, és menjen a vadonba.⁴ Ezzel Lehi nem csupán saját családjára, hanem minden emberre áldást hozott.

Mélységesen aggasztóak az Úr azon üzenetei, amelyeket Jeremiásnak adott a Jeruzsálem pusztulását megelőző években.⁵ Ezt mondta:

„Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! [...] Elhagytak engem, az élő vizek forrását, ...és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják a vizet”⁶.

A Jeruzsálem lakosait érő csapásokról szólva az Úr így kesergett: „[Számukra] elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és [ők] nem szabadult[ak] meg”⁷.

Isten szándéka szerint minden ember szabadon választhat a jó és a gonosz között. Amikor azonban a gonosz döntések válnak egy kultúra vagy nemzet uralkodó jellemvonásává, akkor ennek komoly következményei vannak ebben az életben és az elkövetkezőben is. Az emberek rabszolgákká válnak, vagy magukat

vetik rabságba nem csupán ártalmas, függőséget okozó szereknek, hanem ártalmas, függőséget okozó filozófiáknak is, amelyek elvonják őket az igazlelkű élettől.

Ha valaki elfordul az igaz és élő Istennek való hódolattól, és a vagyionhoz vagy a hírnévhez hasonló hamis isteneknek hódol, valamint erkölcstelen és hamislelkű viselkedésbe süllyed, akkor ennek rabság az eredménye, annak minden alattomos megnyilvánulásával együtt. Ezek közt van lelki, fizikai és szellemi rabság is, melyek olykor pusztulást is hoznak. Jeremiás és Lehi azt is tanította, hogy az igazlelkűeknek segíteniük kell az Úrnak megalapozni az Ő egyházát és királyságát, valamint összegyűjteni a szétszórta Izráelt.⁸

Ezeket az üzeneteket visszhangozták és erősítették meg újra és újra évszázadokon át, minden adományozási korszakban. Ezek állnak Jézus Krisztus evangéliuma visszaállításának középpontjában ebben a végső adományozási korszakban.

A zsidók rabsága és Izráel törzseinek – köztük a tíz törzsnek – a szétszórása az evangélium visszaállításának

vezérlő tantételbeli tényezői. A tíz elveszett törzs alkotta Izráel Északi Királyságát, akiket Kr. e. 721-ben asszíriai fogságba hurcoltak. Az északi országokba vándoroltak.⁹ A tizedik hittételünk kijelenti: „Hiszünk Izráel szó szerinti összegyűjtésében és a Tíz Törzs helyreállításában”¹⁰. Hiszünk abban is, hogy az Úr Ábráhámmal kötött szövetségének részeként nem csupán Ábrám leszármazottai, hanem a föld minden népe áldott lesz. Ahogyan Russell M. Nelson elder kijelentette, az összegyűjtés „nem fizikai hely kérdése; ez egyéni elkötelezettség kérdése. Az embereket anélkül vezetjük majd el az Úr... ismeretéhez» [3 Nefi 20:13], hogy el kellene hagyniuk a szülőföldjüket”¹¹.

Tanunk egyértelmű: „Az Úr szétszórta és sanyargatta Izráel tizenkét törzsét, hamislelkűségük és lázadásuk miatt. Az Úr azonban e nemzetek megáldására is [hasznosította] azt, hogy ily módon szétszórta kiválasztott népét a föld nemzetei között”¹².

Értekes tanulságokat vonhatunk le ebből a tragikus időszakból. Minden tőlünk telhető meg kell tennünk azért, hogy elkerüljük a bűnt és a lázadást, amely rabsághoz vezet.¹³

Azt is felismerjük, hogy az igazlelkű élet az előfeltétele annak, hogy segíthessünk az Úrnak az Ő kiválasztottai, valamint Izráel szó szerinti összegyűjtésében.

A rabság, az alávetettség, a függőségek, valamint a szolgaság számos formában jelentkezik. Előfordulhat szó szerint értendő, fizikai rabszolgaság, de lehet szó az erkölcsi önrendelkezés elvesztéséről vagy csorbulásáról, ami hátráltathatja fejlődésünket. Jeremiás egyértelművé tette, hogy a hamislelkűség és a lázadás volt Jeruzsálem pusztulásának és a babilóniai fogságnak a fő oka.¹⁴

A rabság más formái éppen ilyen tisztítóak az emberi lélek számára. Az erkölcsi önrendelkezéssel számtalan módon vissza lehet élni.¹⁵ Négy olyan lehetőséget említek meg, amelyek különösen veszedelmesek napjaink kultúrájában.

Először is, rabságot okoznak a függőségek, amelyek csorbítják az önrendelkezést, szemben állnak az erkölcsi meggyőződésekkel, valamint lerombolják az egészséget. A kábítószerek és az alkohol, az erkölcstelenség, a pornográfia, a szerencsejáték, a pénzügyi kiszolgáltatottság és az egyéb csapások kihatása szinte mérhetetlen terhet ró a rabságban lévőkre és a társadalomra is.

Másodszor, egyes függőségek és kedvtelések, bár nem eredendően gonoszak, mégis időnk értékes részét emésztik fel, amelyet ezek helyett erényes célok megvalósítására is felhasználhatnánk. Ezek között lehet a közösségi média túlzott használata, a filmek és a videojátékok, a sport, a kikapcsolódás és sok más egyéb.¹⁶

A legtöbb kultúrában az egyik legfontosabb kérdés, hogy miként hagyunk időt a család számára. Amikor én voltam az egyetlen egyháztag az ügyvédi irodánkban, az egyik ügyvédnő elmondta nekem, hogy

folyamatosan olyan érzése van, mintha zsonglőrként három labdát kellene egyszerre a levegőben tartania. Az egyik labda az ügyvédi praxisa volt, a másik a házassága, míg a harmadik a gyermekei. Majdnem teljesen lemondott a saját magára fordított időről. Nagyon aggasztotta, hogy az egyik labda mindig leesik. Azt javasoltam, hogy jöjünk össze az egész csapattal, és beszéljük meg a fontossági sorrendünket. Arra jutottunk, hogy a legfőbb oka annak, hogy dolgozunk, az, hogy ellássuk a családjunkat. Egyetértettünk abban, hogy a több pénz közel sem annyira fontos, mint a családjunk, azt is felismertük azonban, hogy elengedhetetlenül fontos az ügyfeleink lehető legjobb kiszolgálása. Ezután a beszélgetés azokra a tevékenységekre terelődött, amelyeket szükségtelenül végzünk a munkánk során, és így gátolják azt, hogy a családra is jusson idő. Éreztünk-e már kényszert arra, hogy szükségtelen időt töltsünk a munkahelyünkön?¹⁷ Úgy döntöttünk, az lesz a célunk, hogy mind a nők, mind pedig a férfiak számára családbarát környezetet teremtsünk. Járjunk élen a családra szánt idő megvédelmézésé terén!

Harmadszor, a legáltalánosabb rabság napjainkban – ahogyan a történelem során mindig is – azok az ideológia vagy politikai nézetek, amelyek nem egyeztethetők össze Jézus Krisztus evangéliumával. Ha emberi filozófiákkal helyettesítjük az evangéliumi igazságokat, akkor eltávolodunk a Szabadító üzenetének egyszerűségétől. Amikor Pál apostol Athénba látogatott, megpróbált tanítani Jézus Krisztus feltámadásáról. Erőfeszítéseiről az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk: „Az athéniak pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglaltosok, mint *valami újságnak* beszélésében és hallgatásában”¹⁸. Amikor a tömeg

ráébredt, hogy Pál üzenete egyszerű vallásos természetű, amely nem újság számukra, azonnal elutasították.

Ez jól példázza napjaink folyamatait, amikor az evangélium igazságait gyakran elutasítják vagy elferdítik, hogy intellektuálisan vonzóbbak legyenek, vagy jobban alkalmazkodjanak az aktuális kulturális áramlatokhoz és intellektuális filozófiákhoz. Ha nem vigyázunk, ezek az áramlatok elkaphatnak bennünket, és ezzel intellektuális rabságba kerülünk. Rengeteg hang igyekszik megmondani ma a nőknek, hogyan éljenek.¹⁹ Ezek gyakran ellentmondanak egymásnak. Különösen aggasztóak azok az elméletek, amelyek kritizálják vagy becsmérlik azokat a nőket, akik úgy döntenek, hogy meghozzák az áldozatot, hogy gyermekeik édesanyjai, tanítói, gondozói és barátai legyenek.

Néhány hónappal ezelőtt a két legfiatalabb lányunkánk látogatott meg minket egy-egy egymást követő héten. Otthon voltam, így én nyitottam ajtót nekik. Mary, a feleségem, a másik szobában volt. Mindkét esetben az első ölelés után szinte szóról szóra

ugyanaz hangzott el. Körbenéztek, aztán azt mondták: „Imádok a nagyinál lenni! Hol van a nagyfi?” Nem mondtam ugyan ki, de azt gondoltam: „Hát a nagypapa talán nem itt lakik?” Aztán rájöttem, hogy kisfiú koromban mi is a nagyihoz mentünk. Egy ismerős dal szavai jutottak eszembe: „A csobogó patakon túl, az erdön át, meglátogatjuk a nagymamát”.

Nos, hadd szögezzem le egyértelműen, mennyire örülök a nők számára elérhető tanulási és egyéb lehetőségeknek. Nagyra értékelem a tény, hogy a nőkre háruló nehéz munka és a háztartás terhe a modern eszközöknek köszönhetően jelentősen csökkent a világ túlnyomó részén, és nagyra becsülöm a nők csodálatos hozzájárulását az élet minden területéhez. Ha azonban engedjük, hogy a kultúránk eljelentéktelenítse a gyermekek és az őket gondozó édesanyák, nagymamák és mások közötti kapcsolatot, akkor ezt később bánni fogjuk.

Negyedszer, a szívünkbe vésett vallásos tantételeket gyalázó erők is rabságot eredményezhetnek. Ennek egyik legszégyenletesebb formája az, amikor

igazlelkű embereket – akik úgy érzik, hogy felelősséggel tartoznak Istennek a cselekedeteikért – olyan tevékenységekbe kényszerítenek, amelyek ellentmondanak a lelkiismeretüknek – például azon egészségügyi alkalmazottak esetében, akiket választásra kényszerítenek az abortusz lelkiismeretük ellenében történő támogatása vagy munkájuk elvesztése között.

Az egyház egy viszonylag csekély kisebbség, még akkor is, ha összefog hasonló értékeket vallókkal. Nehéz lesz az egész társadalmat megváltoztatni, mégis azon kell munkálkodnunk, hogy javítsunk a bennünket körülvevő erkölcsi kultúrán. Az utolsó napi szenteknek minden országban jó állampolgároknak kell lenniük, részt kell venniük a polgári ügyekben, utána kell nézniük a felmerülő kérdéseknek, és szavazniuk kell.

Az elsődleges hangsúlynak azonban mindig is azon kell lenni, hogy minden szükséges áldozatot meghozzunk saját családjunk és a felnövekvő nemzedék védelme érdekében.²⁰ Túlnyomó részük még nincsen a komoly függőségek vagy a hamis ideológiák rabságában. Segítenünk kell, hogy védőoltással lássuk el őket egy olyan világgal szemben, amely nagyon is hasonlónak tűnik a Lehi és Jeremiás által látott Jeruzsálemhez. Továbbá fel kell készítenünk őket a szent szövetségek megkötésére és betartására, valamint arra, hogy elsővonalas küldöttként segíthessenek az Úrnak az Ő egyházának megalapításában és a szétszórt Izrael, valamint az Úr kiválasztottainak összegyűjtésében mindenütt.²¹ Ahogyan a Tan és a szövetségekben gyönyörűen áll: „...az igazlelkűeket kigyújtik minden nemzet közül, és Sionba jönnek, örök öröm dalait dalolva”²².

A mi feladatunk, hogy elkerüljük a rabság minden formáját, segítünk az Úrnak összegyűjteni az Ő

kiválasztottait, valamint áldozatot hozunk a felnövekvő nemzedékért. Soha sem szabad elfelednünk, hogy nem szabadíthatjuk meg saját magunkat. A Szabadító szeretete, kegyelme és engesztelő áldozata szabadít fel bennünket. Amikor Lehi családja elmenekült, az Úr világossága vezette őket. Ha hűek vagyunk az Ő világosságához, követjük a parancsolatait, és az Ő érdemeire támaszkodunk, akkor elkerüljük majd a lelki, fizikai és szellemi rabságot éppúgy, mint a kesergést amiatt, hogy saját pusztaságunkban bolyongunk, mert Őneki hatalmában áll, hogy megszabadítson.

Kerüljük el azok kétségbeesését és bánatát, akik rabságba esnek, és már nem képesek többé Sion dalait énekelni! Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Napjainkban számos Verdi opera – mint az Aida, a Traviata, és A trubadúr – az egész világon játszott legnépszerűbb operák között szerepel.
2. Lásd 1 Nefi 5:13; 7:14.
3. Jeremiás 1:5.
4. Lásd 1 Nefi 2:2–3.
5. Salomon templomának lerombolása, Jeruzsálem elbukása, valamint Júda törzsének fogságba hurcolása körülbelül Kr. e. 586-ban történt.
6. Jeremiás 2:11, 13.
7. Jeremiás 8:20. Jeremiás korábban feljegyezte, ahogyan az Úr bűnbánatra szólít: „Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei” (Jeremiás 4:19), és könyörög: „találtak-e egy embert; ...a ki igazán cselekszik, hűségre törekszik, és én megbocsátok neki” (Jeremiás 5:1).
8. Lásd Jeremiás 31; 1 Nefi 10:14.
9. Lásd 2 Királyok 17:6; Tan és a szövetségek 110:11.
10. Hittételek 1:10; lásd még 2 Nefi 10:22.
11. Russell M. Nelson, “The Book of Mormon and the Gathering of Israel” (beszéd az új misszióelnököknek szóló szeminárium során, 2013. június 26.).
12. Kalauz a szentírásokhoz: Izrael.
13. Az Úr, napjainkban szólva, azt mondta: „az egész világ bűnben fekszik, és nyög a sötétség alatt, és a bűn rabsága alatt, ...mivel nem jönnek éhhozzám” (Tan és a szövetségek 84:49–50).

14. Természetesen előfordulhat, hogy ártatlan embereket vetnek rabszolgaságba.
15. A tantételtbeli elvek nem változnak, azonban a rabság, az alávetettség és a pusztulás eszközei soha nem látott mértékben felgyorsultak.
16. Találhatóan és némileg humorosan jegyezték meg ezt tavaly a *New York Times Magazine* borítóján (2012. ápr. 8.), az elektronikus játékok függőséget okozó természetére utalva. A cím így szólt: „A bugyuta elektronikus játékok hiperfüggőséget okozó, időrabló, kapcsolatromboló, agyzúzó ereje és csábítása”. Azután apróbetűvel: „(Ami persze nem azt jelenti, hogy ne szeretnénk mi is ezeket.)” Könyved módon ez szintén megerősíti, milyen fontos, hogy bölcsességet gyakoroljunk korunk bámulatos technikai újításainak használatá során.
17. Sok munkahelyen az a népszerű mondás járja, hogy „Keményen dolgozunk, és nagyot bulizunk”. Bár fontos a munkatársi összetartás, amikor a „munka és buli” a családától vonja el az időt, akkor mindez önpusztító hatásúvá válik.
18. Apostolok cselekedetei 17:21; kiemelés hozzáadva.
19. Lásd Keli Goff, “Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce,” *Guardian*, Apr. 21, 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, “Why Women Still Can’t Have It All,” *The Atlantic*, June 13, 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, “Can Women ‘Have It All’ When It Comes to Work and Family Life?” *Deseret News*, June 28, 2012, A3; Judith Warner, “The Midcareer Timeout (Is Over),” *New York Times Magazine*, Aug. 11, 2013, 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer, and Mitchell McIvor, “When Leaning In Doesn’t Pay Off,” *New York Times*, Aug. 11, 2013, 12.
20. Az egyház arra buzdította a püspökségeket, hogy segítsenek a családoknak azáltal, hogy több időt töltenek a fiatal férfakkal, fiatal nőkkel és a fiatal egyedülálló felnőttekkel. Arra ösztönözték a püspökségeket, hogy több feladatot osszanak ki az egyházközönségi tanácsban a melkisédeki papsági kvórumokra, a segédszervezetekre, valamint a különleges képességekkel rendelkező egyháztagokra, hogy megfelelő támogatást nyújtsanak másoknak.
21. Lásd Tan és a szövetségek 29:7.
22. Tan és a szövetségek 45:71.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hatalom a papságban

Egy férfi elhúzhatja ugyan a függönyt, hogy a meleg napfény beáradjon a szobába, de ettől még sem a nap, sem a világosság, sem az általa biztosított melegség nem lesz az ő tulajdona.

A papsági áldásokról mindenki részesül

Amint az úrvacsorai gyűlésen a gyermekek boldogan énekelték A szeretet szől című elemis éneket, mindenki egyetértően mosolygott. Egy ötgyermekes, bátor anyuka figyelmesen hallgatta a második versszakot: „Az otthonom oly áldott hely, itt van a papság szent ereje...”¹. Szomorúan arra gondolt: „Az én gyermekeim sohasem ismertek ilyen otthonot.”²

Ennek a hithű asszonynak és mindenkiné az az üzenetem, hogy körülményeinktől függetlenül áldást hozhat otthonunkra „a papság szent ereje”.

Olykor túlságosan is a férfiakhoz kötjük a papság hatalmát az egyházban. A papság Isten hatalma és felhatalmazása, amely mindenki – férfiak, nők és gyermekek – szabadítására és megáldására adatott.

Egy férfi elhúzhatja ugyan a függönyt, hogy a meleg napfény beáradjon a szobába, de ettől még sem a nap, sem a világosság, sem az általa biztosított melegség nem lesz az ő tulajdona. A papság áldásai sokkal hatalmasabbak annál a személynél, akit arra kértek, hogy ezt az ajándékot kezelje.

A papság áldásainak, hatalmának és ígéreteinek elnyerése ebben az életben és a következőben is, a halandóság

legnagyobb lehetőségeinek és felelősségeinek egyike. Amikor érdemesek vagyunk, a papság szertartásai gazdagítják életünket a földön, és felkészítenek bennünket az előttünk lévő világ pompás ígéreteire. Az Úr azt mondta, hogy a szertartásokban „megnyilvánul az isteniség hatalma”³.

Isten különleges áldásokat tartogat minden érdemes embernek, aki megkeresztelkedik, befogadja a Szentlelket, és rendszeresen részesül az úrvacsorából. A templom további világosságot és erőt nyújt, az örök élet ígéretével együtt.⁴

Minden szertartás arra szólít bennünket, hogy növeljük hitünket Jézus Krisztusban, valamint kössünk szövetséget Istennel, és tartsuk is be azt. Amikor betartjuk ezeket a szent szövetségeket, papsági hatalmat és áldásokat kapunk.

Hát nem érezzük a papság hatalmát a saját életünkben, és nem látjuk-e azt a szövetségeket betartó egyháztagok körében? Látjuk az új megtérteken, amint kilépnek a keresztelezés vizéből a bűnbocsánat és a tisztaság érzésével. Látjuk, hogy gyermekeink és fiataljaink egyre érzékenyebbek a Szentlélek készítéseire és iránymutatására. Látjuk, hogy a templom szertartásai

az erő és a világosság fáklyái lesznek az igazlelkű férfiak és nők számára szerte a világon.

Az elmúlt hónapban láttam, ahogyan egy fiatal pár elképesztő erőt merít a templom pecsételési ígéreteiből, amikor becses kisfiuk csupán egy hetet élt a születése után. A papság szertartásain keresztül ez a fiatal pár, ahogyan közölünk mindenki, vigaszt, erőt, védelmet, békét és örökkévaló ígéreteket kap.⁵

Amit a papságról tudunk

Néhányan őszintén feltehetik a kérdést: „Ha a papság hatalma és áldásai mindenki számára elérhetőek, akkor a papsági szertartásokat miért férfiak végzik?”

Amikor egy angyal megkérdezte Nefit, hogy „ismered Isten leereszkedését?”, Nefi őszintén válaszolta: „Tudom, hogy szereti gyermekeit; de nem ismerem minden dolognak a jelentését.”⁶

Amikor a papságról beszélünk, sok minden van, amit tudunk.

Mindegyik egyforma

Tudjuk, hogy Isten minden gyermeket szereti, és hogy Ő nem személyválogató. „Senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, ...férfit és nőt..., mindegyik egyforma Istennek...”⁷

Amilyen biztosan tudjuk, hogy Isten szeretete „egyforma” a fiai és leányai iránt, ugyanúgy tudjuk, hogy Ő nem teremtette a férfiakat és a nőket teljesen egyformának. Tudjuk, hogy a nemünk alapvető jellemvonása a halandó és az örökkévaló azonosságunknak, valamint rendeltetésünknek. Mindkét nem szent felelőségeket kapott.⁸

A kezdetektől fogva

Tudjuk, hogy az Úr a kezdetektől fogva leszögezte, hogyan éljünk az Ő papságával. „A papság először

Ádámnak adatott.”⁹ Noé, Ábrahám és Mózes mind végeztek papsági szertartásokat. Jézus Krisztus a Nagy Főpap volt és ma is az. Apostolokat hívott el. „Nem ti választottatok engem – mondta –, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket.”¹⁰ Napjainkban Isten mennyei hírnököket küldött. Keresztelő János, Péter, Jakab és János állították vissza a papságot a földre, Joseph Smith prófétán keresztül.¹¹ Ez az a mód, ahogyan Mennyei Atyánk használta az Ő papságát.¹²

Sok ajándék Istenől

Tudjuk, hogy a szent papság hatalma nem a hittől, a Szentlélektől és a lelki ajándékoktól függetlenül működik. A szentírások óva intenek: „[N]e tagadjátok Isten ajándékait, mert sok van ezekből; [...] És különbözőképpen adatnak ezek az ajándékok; de mindegyikben ugyanaz az Isten munkálkodik.”¹³

Érdemesség

Tudjuk, hogy az érdemesség központi szerepet játszik a papsági

szertartások elvégzésében és elnyerésében. Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke azt mondta: „Az igazlelkűség jogosít fel arra, ... hogy meghívjuk a papság hatalmát az életünkbe.”¹⁴

Nézzétek csak meg például, micsoda járványként söpör végig a pornográfia a világon! Az Úr érdemességre vonatkozó normája nem tesz engedményt a pornográfiával kapcsolatban a papság szertartásait végzők esetében. A Szabadító azt mondta:

„Tartsatok bünbánatot mind a... titkos utálatosságaitoktól.”¹⁵

„A test lámpása a szem. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz.”¹⁶

„Valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”¹⁷

Ha érdemtelenül áldjuk meg vagy osztjuk ki az úrvacsorát, áldjuk meg a betegeket vagy veszünk részt papsági szertartásokban, azzal – David A. Bednar elder szavaival élve – Isten nevét vesszük hiába a szánkra.¹⁸ Ha valaki nem érdemes, nem szabad részt

vennie a papsági szertartásokban, hanem imádságos lélekkel meg kell keresnie a püspökét, első lépésként a bünbánat és a parancsolatokhoz való visszatérés útján.

Alázat

Tudjuk még azt is, hogy bőségesek a papság áldásai az olyan családokban, ahol az igazlelkű anya és apa egységben irányítják gyermekeiket. Azt is tudjuk azonban, hogy Isten készségesen biztosítja ugyanezen áldásokat azoknak is, akik sokféle egyéb helyzetben élnek.¹⁹

Egy édesanya, aki egyedül viseli a családjáról való lelki és fizikai gondoskodás terhét, elmondta, hogy nagy alázatot kíván tőle az, hogy a házitánítókat elhívja, hogy áldást adjanak az egyik gyermekének. Azonban jó meglátással azt is hozzátette, hogy a házitánítóktól legalább ekkora alázat szükségeltetik ahhoz, hogy felkészüljenek a gyermeke megáldására.²⁰

A papság kulcsai

Tudjuk, hogy a papság kulcsai – melyeket az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjai viselnek – irányítják az Úr munkáját a földön. Meghatározott papsági kulcsokat ruháznak a cövekelnökökre és a püspökökre a hozzájuk tartozó földrajzi terület felelősségeihez. És ők kinyilatkoztatás által hívnak el férfiakat és nőket, akiket támogatnak és elválasztanak, hogy a továbbadott felhatalmazást tanításra és szolgálatra használják.²¹

Bár sok mindent már tudunk a papságról, amikor azonban a halandóság szemüvegén keresztül szemléljük, nem mindig értjük meg teljesen Isten munkálkodását. Gyengéd figyelmeztetése azonban, miszerint „nem az én gondolataim a ti gondolataitok”²², biztosít bennünket arról, hogy idővel és örökkévaló nézőponttal majd úgy

látjuk a dolgokat, „ahogy azok valójában vannak”²³, és megértjük majd az Ő tökéletes szeretetét.

Mindannyian lelkesen szolgálunk. Olykor előfordul, hogy úgy érezzük, az elhívásunk nem kíván meg sokat tőlünk, és azt kívánjuk, bárcsak többre kérnének bennünket. Máskor pedig hálásak vagyunk, amikor elérkezik felmentésünk ideje. Nem mi határozzuk meg, milyen elhívásokat kapunk.²⁴ Ezt a leckét házasságom elején megtanultam. Fiatal párként, a feleségem Kathy és én Floridában éltünk. Egyik vasárnap a cövekelnökség tanácsosa elmondta nekem, hogy késztetést éreztek arra, hogy Kathyt elhívják kora reggeli ifjúsági hitoktatónak.

„Mégis, hogyan fog ez menni? – kérdeztem. – Kisgyermekünk van, az ifjúsági hitoktatás pedig hajnali 5-kor kezdődik, és én az egyházközségi Fiatal Férfiak elnöke vagyok.”

A tanácsos mosolyogva annyit mondott: „Menni fog, Andersen testvér. Őt elhívjuk, téged meg felmentünk.”

És pontosan ez is történt.

A nők hozzájárulása

A nők által kifejezett gondolatok és aggodalmak kikérése és meghallgatása elengedhetetlen az életben, a házasságban és Isten királyságának építéséhez.

Húsz évvel ezelőtt az általános konferencián, M. Russell Ballard elder elmesélt egy beszélgetést, amelyet a Segítőegylet általános elnökével folytatott. Felmerült egy kérdés a missziós szolgálatra készülő fiatalok érdemességének megerősítése kapcsán. Elaine Jack nőtestvér mosolyogva azt mondta: „Tudod, Ballard elder, az egyházban a [nőknél] is lehetnek jó javaslataik, ...már ha megkérdezik őket. Végtére is, ...*mi* vagyunk az édesanyjuk.”²⁵

Thomas S. Monson elnök egész élete során mindig is kikérte a nők véleményét, és igyekezett reagálni ezekre. Az asszony, aki a legnagyobb hatással volt rá: Frances Monson nőtestvér. Nagyon hiányzik nekünk. Továbbá Monson elnök épp az elmúlt csütörtökön emlékeztette az általános felhatalmazottakat arra, hogy püspökként milyen sokat tanult az egyházközségében élő 84 özvegyasszonytól.

Vany Parrella

Nagy hatással voltak szolgálatára, valamint az egész életére.

Nem meglepő módon, mielőtt Monson elnök imádságos lélekkel döntést hozott volna a misszionáriusi szolgálat korhatárának megváltoztatásáról, rengeteg egyeztetés folyt a Segítőegylet, a Fiatal Nők és az Elemi elnökségeivel.

Püspökök, amikor Monson elnök példáját követitek, még bőségesebben érzitek majd az Úr irányító kezét, amint megáldja szent munkátokat.

Jó néhány évet éltünk Brazíliában. Röviddel a megérkezésünk után találkoztam Adelson Parrellával, aki hetvenesként szolgált, illetve testvéreivel Adilsonnal, aki a cövekelnökségünkben szolgált. Később találkoztam Adalton testvéremmel, aki cövekelnök Florianopolisban, valamint egy másik testvéremmel, Adelmóval, aki püspökként szolgált. Nagyon megérintett ezeknek a testvéreknek a hite, és megkérdeztem őket a szüleikről.

A család 42 évvel ezelőtt keresztelkedett meg a brazíliai Santosban. Adilson Parrella azt mondta: „Apa először nagyon lelkes volt az egyházhoz való csatlakozással kapcsolatban. Azonban [hamarosan] kevésbé tevékeny lett, és azt kérte édesanyánktól, hogy ő se járjon az egyházba.”

Adilson elmondta nekem, hogy édesanyja ruhát varrt a szomszédainak, hogy ki tudja fizetni a gyerekek egyházba jutásának buszkiöltését. A négy kislány majdnem két kilométert gyalogolt egy másik városba, ahol buszra szálltak, majd a 45 perces út után még 20 percet gyalogoltak a kápolnáig.

Bár nem tudott eljárni az egyházba, Parrella nőtestvér együtt olvasta gyermekeivel a szentírásokat, tanította nekik az evangéliumot, és velük imádkozott. Szerény otthonukat megtöltötték a papsági hatalom gazdag áldásai.

A kisfiúk felnőttek, misszionáriusi szolgálatot végeztek, tanultak és a templomban házasodtak. A papság áldásai megtöltötték otthonaikat.

Évekkel később, már egyedülálló nőtestvérként, Vany Parrella elment a templomba saját felruházásáért, majd még később háromszor is szolgált misszionáriusként Brazíliában. Most 84 éves, és hite még mindig megáldja az őt követő nemzedékeket.

Tanúság és ígéret

Isten szent papságának hatalma megtalálható Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Tanúságot teszem, hogy amikor érdemesen részesültök a papság szertartásaiban, az Úr nagyobb erőt, békességet és örökkévaló látásmódot ad nektek. Bármilyen helyzetben legyetek is, otthonotok áldott lesz a papsági hatalom által, a hozzátok közel állók pedig még inkább vágnak majd ezekre az áldásokra.

Férfiakként és nőkként, fivéreként és nővéreként, Isten fiaiként és leányaiként együtt haladunk előre. Ez a mi lehetőségünk, felelősségünk és

áldásunk. Ez a rendeltetésünk – hogy előkészítsük Isten királyságát a Szabadító visszatérésére. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A szeretet szól. *Gyermekek énekeskönyve*. 102–103.
2. Személyes e-mail, 2013. aug. 5.
3. Tan és a szövetségek 84:20.
4. Lásd Tan és a szövetségek 138:37, 51.
5. Lásd Tan és a szövetségek 84:35; 109:22.
6. 1 Nefi 11:16–17.
7. 2 Nefi 26:33.
8. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 107; lásd még Tan és a szövetségek 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, “Lessons from Eve,” *Ensign*, Nov. 1987, 86–89.
10. János 15:16.
11. Lásd Joseph Smith története 1:72; lásd még Tan és a szövetségek 13; 27.
12. Lásd M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (BYU Campus Education Week devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu. Ballard elder kifejtette: „Miért rendelik el a férfiakat a papságba, míg a nőket nem? Gordon B. Hinckley elnök elmondta, hogy az Úr, és nem az ember volt az, »aki meghatározta, hogy az Ó egyházában a férfiak viseljék a papságot«, valamint hogy szintén az Úr volt az, aki felruházta a nőket »olyan képességekkel, amelyek egészé teszik ezt a nagyszerű és csodás szervezetet, amely Isten egyháza és királysága« (“Women of

the Church,” *Ensign*, Nov. 1996, 70). Mindezt összevetve az Úr nem nyilatkozta ki, miért úgy szervezte meg az Ó egyházát, ahogyan megszervezte.”

13. Moróni 10:8.
14. Linda K. Burton, “Priesthood: ‘A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children’” (Brigham Young University Women’s Conference address, May 3, 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3 Nefi 30:2.
16. Máté 6:22–23.
17. Máté 5:28; lásd még Alma 39:9. Thomas S. Monson elnök azt mondta: „A pornográfia különösen veszélyes és addiktív. A pornográfival való kíváncsi kísérletezés uralkodó szokássá válhat, mely még alantasabb dolgokhoz és szexuális bűnhöz vezethet. Mindenáron kerüljétek el a pornográfiát” (A felkészülés áldásokat hoz. *Liahóna*, 2010. máj. 66.).
„Igen nyugtalanító[ak] – ... azok a jelenségek, melyek beszámolnak arról, hogy milyen sokan használják az internetet ördögi és lealacsonyító célokra, melyek közül a leggyakoribb a pornográf tartalmak megtekintése. Fivéreim és nőtestvéreim, az ilyesfajta dolgok szó szerint elpusztítják a lelket! Legyetek erősek! Legyetek tiszták! Mindenáron kerüljétek el az ehhez hasonló lealacsonyító és romboló tartalmakat – bárhol legyenek is! Ez a figyelmeztetés mindenkire és mindenhol érvényes” (Míg újra találkozzunk. *Liahóna*, 2009. máj. 113.).
„Kerüljétek a pornográfia bármilyen látszatát! Elérzékenyíti a lelket és elpusztítja a tudatot. Ezt olvashatjuk a Tan és a szövetségekben: »És ami nem épít, az nem Istentől való, és sötétség« [Tan és a szövetségek 50:23]” (Hűen a hithez. *Liahóna*, 2006. máj. 19.).
18. Lásd David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), 53.
19. Lásd Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 24–27.
20. Személyes e-mail, 2013. aug. 5.; lásd Jakab 5:14.
21. Lásd Zsidók 5:4.
22. Ésaías 55:8.
23. Jákób 4:13.
24. Lásd Tan és a szövetségek 81:4–5. Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „Kötelezettségetek éppoly komoly a saját felelősségi körötökben, mint az én kötelezettségem a saját körömben. Az egyház egyetlen elhívása sem csekély vagy kevésbé jelentős” (“This Is the Work of the Master,” *Ensign*, May 1995, 71).
25. M. Russell Ballard, “Strength in Counsel,” *Ensign*, Nov. 1993, 76.

David M. McConkie

első tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

Isten hatalmával és felhatalmazásával tanítani

Az Úr biztosította az utat minden érdemes utolsó napi szent számára a Szabadító módján történő tanításhoz.

Nem találunk szavakat annak kifejezésére, mennyire hálásak vagyunk a tanítókért szerzte az egyházban. Szeretünk benneteket, és nagyon bízunk bennetek. Ti vagytok a visszaállított evangélium egyik nagy-szerű csodája.

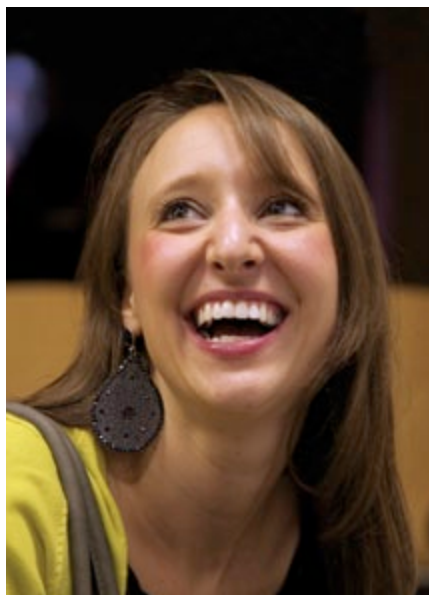
Valóban van valami titka annak, hogy miként válik valaki sikeres evangéliumi tanítóvá, miként tud Isten hatalmával és felhatalmazásával tanítani. Azért használom a *titok* szót, mert a tanítók sikerének alapját képező tantételeket csak azok érthetik meg, akiknek bizonyossága van arról, ami azon a gyönyörűen tiszta reggelen történt 1820 kora tavaszán.

Egy 14 éves fiú alázatos imájára válaszul megnyíltak a mennyek. Isten, az Örökkévaló Atya, és Fia, Jézus Krisztus megjelent Joseph Smith prófétának, és szólta hozzá. Minden dolog várva várt helyreállítása megkezdődött ezzel, a kinyilatkoztatás tantétele pedig mindörökké megalapoztatott a mi adományozási korszakunkban. Joseph üzenetét, és

a mi üzenetünket a világnak e két szóval lehet összefoglalni: „Isten szól.” Szólt az ősi időkben, szólt Josephhez, és szólni fog hozzátok is. Ez különbözetet meg benneteket minden más tanítótól a világban. Ez az, amiért nem tudtok kudarcot vallani.

A prófétálás és a kinyilatkoztatás lelke szerint lettetek elhíva, és papsági felhatalmazás által lettetek elválasztva. Mit jelent ez?

Olaszország, Róma

Először is azt, hogy az Úr küldetésében jártok. Az Ő képviselői vagytok; felhatalmaztak arra és megbíztak azzal, hogy Őt képviseljétek és az Ő nevében cselekedjétek. Az Úr képviselőjeként jogosultak vagytok a segítségére. Fel kell tennetek magatoknak a kérdést: „Mit mondana a Szabadító, ha Ő tartaná a mai órát, és hogyan mondaná, amit mond?” Azután pedig nektek is úgy kell tennetek.

Ez a felelősség néhányakban az alkalmatlanság, sőt, akár a félelem érzetét is keltheti. Az ösvény nem nehéz. Az Úr biztosította az utat minden érdemes utolsó napi szent számára a Szabadító módján történő tanításhoz.

Másodszor, Jézus Krisztus evangéliumának hirdetésére vagytok elhíva. Nem szabad saját elgondolásaitokat vagy filozófiákat tanítanotok, még szentírással keverve sem. Az evangélium „Istennek hatalma ... minden hívőnek idvességére”¹, és egyedül az evangélium által nyerhetünk szabadulást.

Harmadszor, azt a parancsolatot kaptátok, hogy tanítsátok az evangélium tantételeit, úgy, ahogyan azok az egyház alapműveiben található; tanítsátok a modernkori apostolok és próféták szavait; és hogy tanítsátok azt, amit megtanít nektek a Szentlélek.

Nos, hol kezdjük tehát?

Első és legfőbb felelősségünk, hogy úgy éljünk, hogy a Szentlélek velünk lehessen útmutatóként és társként. Amikor Hyrum Smith részre akart lenni ennek az utolsó napi munkának, az Úr azt mondta neki: „Íme, ez a te dolgod, hogy betartsd a parancsolataimat, igen, teljes lelkeddel, elméddel és erőddel.”² Ez jelenti a kezdőpontot. Az Úr Hyrumnak adott tanácsa ugyanaz, mint amit a szenteknek adott minden korban.

Napjaink tanítóihoz szólva az Első Elnökség kijelentette: „Szolgálatotok

Panama, Arraiján

legfontosabb része saját napi lelki felkészülésetek lesz, többek között imádkozás, szentírás-tanulmányozás és a parancsolatoknak való engedelmesség által. Buzdítunk benneteket, hogy minden korábbinál nagyobb cézzal kötelezzétek el magatokat az evangélium szerinti élet mellett.”³

Jelentősséggel bír, hogy az Első Elnökség nem azt mondta, hogy szolgálatotok legfontosabb része az, hogy alaposan készüljétek fel az órátkra, vagy sajátítsatok el különféle tanítási módszereket. Természetesen szorgalmasan fel kell készülnötök minden egyes órára, és törekednetek kell elsajátítani, miként tanítsatok, hogy segítsetek tanulóitoknak gyakorolni az önrendelkezésüket és engedni, hogy az evangélium a szívükbe hatoljon, ám szolgálatotok első és legfontosabb eleme a ti személyes lelki felkészülésetek. Ha megfogadjátok e tanácsot, az Első Elnökség a következő ígéretet tette: „...a Szentlélek segíteni fog tudnotok, hogy mit tegyetek. Növekedni fog a saját bizonyosságotok, mélyülni fog a megtérésetek, és erőre

leltek az élet kihívásaival szemben.”⁴

Vágyhatna-e nagyobb áldásokra egy tanító?

Következőleg az Úr azt parancsolta, hogy mielőtt szava hirdetésére törekednénk, szava elnyerésére kell törekednünk.⁵ Alapos ismerettel rendelkező férfiakká és nőkké kell válnotok azáltal, hogy szorgalmasan kutajátok a szentírásokat és kincsként felhalmozzátok őket a szívetekben. Azután amikor segítséget kértek az Úrtól, Ő majd megáld benneteket a Lelkével és az ígéjével. Megadatik nektek Isten hatalma az emberek meggyőzésére.

Pál elmondja nekünk, hogy az evangélium két módon adatik meg az embernek: szóban és erőben.⁶ Az evangélium szava a szentírásokban van leírva, és szorgalmas kutatás útján magunkévá tehetjük. Az evangélium ereje azok életét hatja át, akik úgy élnek, hogy a Szentlélek társként melljük szegődik, és akik a kapott készítetések szerint cselekszenek. Néhányan csupán a szó elsajátítására összpontosítják figyelmüket, és az információk átadásának szakértőivé

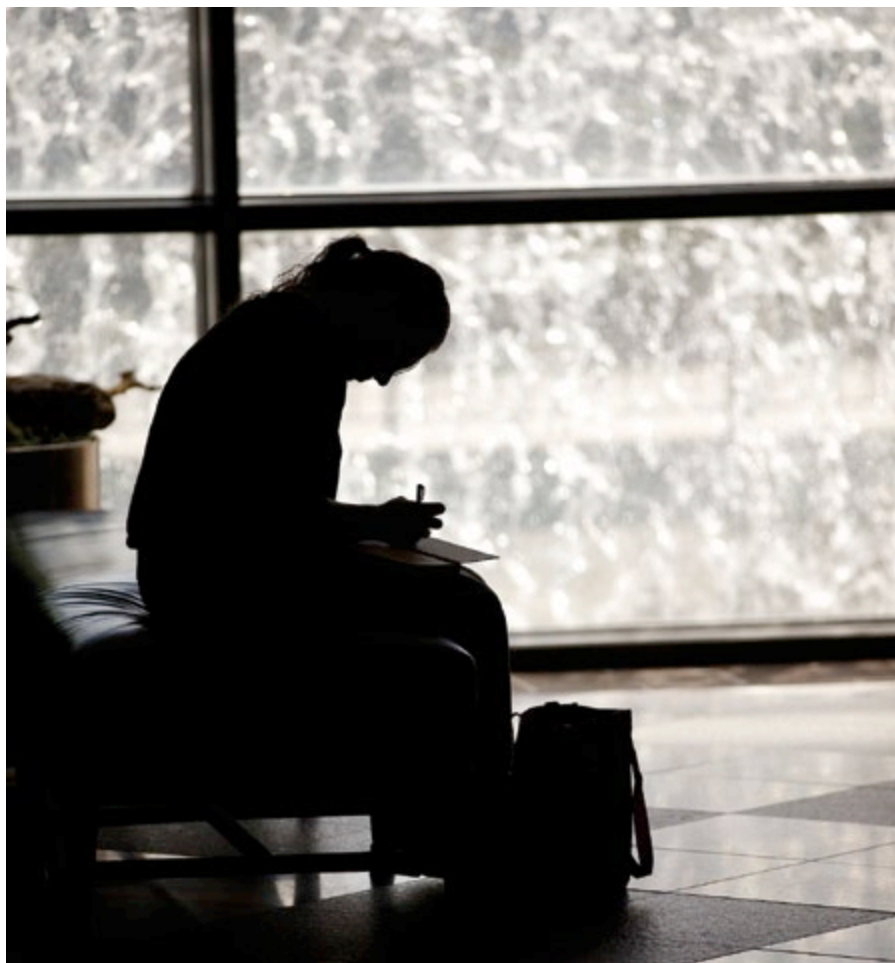
válnak. Mások elhanyagolják a felkészülést abban a reményben, hogy az Úr, az Ő jóságában, majd valahogy segíti őket a tanórán. Nem várhatjátok a Lélektől, hogy segítsen felidéznetek azokat a szentírásokat és tantételeket, amelyeket nem tanulmányoztatok és nem gondoltatok át! Ahhoz, hogy sikeresen tanítsátok az evangéliumot, rendelkeznetek kell mind az evangélium szavával, mind pedig annak erejével az életetekben.

Alma megértette ezeket a tantételeket, amikor örvendezett Móziás fiaiban és abban, ahogyan Isten hatalmával és felhatalmazásával tanítottak. Ezt olvassuk:

„...jó felfogású emberek voltak és szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék.

De ez nem minden; sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek ...a kinyilatkoztatás lelkével”⁷.

A következő: meg kell tanulnotok figyelni. Jeffrey R. Holland elder tanított erről a tantételről a misszionáriusoknak. Holland elder szavait

fogom idézni, de vettem a bátorságot, hogy a *misszionáriusok* és az *érdeklődők* szavakat a *tanítók* és a *tanulók* szavakkal helyettesítsem: „A [tanítók] azon felelősségét, hogy a Lélekre kell hallgatniuk, közvetlenül az a felelősségük követi, hogy meg kell hallgatniuk a [tanulókat]. [...] Ha lelki füleinkkel hallgatunk, akkor... [tanulóink] el fogják mondani nekünk, milyen leckét kell megtanulniuk!”

Holland elder így folytatta: „Sajnálatos tény, hogy a [tanítók] még mindig jobban koncentrálnak a kényelmes, ismétlődő órai tartalmak átadására, semmint hogy [tanulóikra] mint egyénekre összpontosítanának.”⁸

Miután legjobb képességeitek szerint felkészítettétek magatokat és előkészítettétek az órát, hajlandónak kell lennetek sutba dobni mindent, ha kell. Amikor meghalljátok a Szentlélek csendes készítéseit, elég bátornak kell lennetek ahhoz, hogy félretegyétek a vázlatokat és jegyzeteiteket,

és követnetek, ahova e készetések vezetnek titeket. Ha ezt teszitek, akkor a lecke, amelyet átadtok, többé már nem a ti leckétek, hanem a Szabadítóé.

Amikor elkötelezitek magatokat amellel, hogy még nagyobb céltudatossággal éltek az evangélium szerint, és kutatójátok a szentírásokat, kincsként felhalmozva őket a szívetekben, akkor ugyanaz a Szentlélek, aki kinyilatkoztatta e szavakat az apostoloknak és a prófétáknak az ősi időkben, most nektek is tanúságot fog tenni igaz voltokról. Lényegében a Szentlélek újfent ki fogja nyilatkoztatni őket számotokra. Amikor ez megtörténik, a szavak, amelyeket olvastok, többé nem csupán Nefi vagy Pál vagy Alma szavai lesznek, hanem a sajátjaitokká válnak. Akkor pedig tanításotok során a Szentlélek képes lesz majd eszetekbe juttatni mindent. Sőt, „az adott órában, igen, az adott pillanatban megadatik nektek, hogy mit mondjatok”⁹. Amikor ez történik, azon kapjátok majd

magatokat, hogy olyasmit mondtok, amit nem is terveztek. Akkor pedig, ha odafigyeltek, ti is tanulni fogtok az általatok mondottakból a tanítás közben. Marion G. Romney elnök azt mondta: „Mindig tudom, hogy mikor beszélek a Szentlélek sugalmazása alatt, mert mindig tanulok valamit abból, ami elhagyja a számat.”¹⁰ Ne feledjétek: egy tanító egyúttal tanuló is.

Végezetül pedig független tanúként kell állnotok az általatok tanítottakat illetően, nem csupán a kézikönyvben álló szavak vagy mások gondolatai visszhangjaként kell szolgálnotok. Amikor lakmároztok Krisztus szavain, és minden eddiginél nagyobb céltudatossággal törekedtek az evangélium szerint élni, a Szentlélek ki fogja nektek nyilvánítani, hogy mindaz, amit tanítotok, igaz. Ez a kinyilatkoztatás lelke, és ugyanez a lélek el fogja vinni üzeneteket azok szívébe, akik vágnak és készek a befogadására.

Fejezzük be ott, ahol elkezdtük: a szent ligetben. Amiatt, ami ott történt azon a gyönyörű tavaszi reggelen nem is olyan rég, most jogotokban áll Isten hatalmával és felhatalmazásával tanítani. Erről teszem ünnepélyes és független tanúbizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Rómabeliek 1:16.
2. Tan és a szövetségek 11:20.
3. Első Elnökség idézet, *A Szabadító módján tanítani az evangéliumot*. Kalauz a Jöjj, kövess engem: Tanulási forrásanyagok fiataloknak című könyvhöz (2012). 2.
4. Első Elnökség idézet, *A Szabadító módján tanítani az evangéliumot*. 2.
5. Lásd Tan és a szövetségek 11:21.
6. Lásd 1 Thessalonikabeliek 1:5.
7. Alma 17:2-3.
8. Jeffrey R. Holland, „The Divine Commission” (új misszióelnökök képzésén elhangzott beszéd, 2009. jún. 26.), Salt Lake City, Egyháztörténeti Könyvtár 7., 8.; kiemelés az eredetiben.
9. Tan és a szövetségek 100:6.
10. Marion G. Romney, in Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 304.

Kevin S. Hamilton elder
a Hetvenektől

Folyamatosan, szilárdan kapaszkodva

*Mindig szorosan kapaszkodjunk a vasrúdba, mely
Mennyei Atyánk jelenlétébe vezet bennünket.*

Édesapám pontosan emlékszik arra a napra, sőt még az órára is, amikor a családja – apa, anya és négy gyermek – elhagyta az egyházat, és sokan soha nem tértek vissza ebben az életben. Édesapám egy 13 éves diakónus volt, akkoriban pedig a családok a vasárnapi iskolán délelőtt, az úrvacsorai gyűlésen pedig délután vettek részt. Egy csodálatos tavaszi napon, miután hazatértek a reggeli gyűlésekről, és éppen a családi ebédjüket fogyasztották, édesanyja az édesapájához fordult, és egyszerűen ezt kérdezte: „Drágám, szerinted visszamenjünk ma délután az úrvacsorai gyűlésre, vagy inkább vigyük el a családot egyet kocsikázni vidékre?”

Az hogy van más lehetőség is az úrvacsorai gyűlés helyett, soha nem jutott édesapám eszébe, ő és a három tizenéves testvére azonban rögtön felfigyelt és nagy érdeklődéssel várta a választ. Az a bizonyos délutáni kirándulás valószínűleg kellemes családi program volt, ez az apró döntés azonban egy olyan út kezdete volt, mely végül a családját egyre távolabb sodorta az egyháztól, annak biztonságától és áldásaitól, egy teljesen más irányba.

A napjainkban élő azon emberek számára, akik esetleg kísértést éreznek arra, hogy más utat válasszanak, jó leckeként szolgál Lehi prófétának a családjával megosztott látomása a Mormon könyvből, mely során „emberek számtalan seregét [látta], akik közül sokan előrenyomultak, hogy elérhessék az ösvényt, amely a fához vezetett, amelynél [állt].

És... előrejöttek és elindultak azon az ösvényen, amely a fához vezetett.

És... sötét köd támadt... ,olyannyira, hogy akik az ösvényen elindultak, útjukat vesztették, így elkóboroltak és elvesztek.”¹

Lehi látott egy második csoportot is „előre törekedni, és ezek előrejöttek és megragadták a vasrúd végét; és előrenyomultak a sötét ködön keresztül, a vasrúdba kapaszkodva, mindaddig, amíg előre nem jöttek, és nem ettek a fa gyümölcséből”. Sajnos azonban, „miután ettek a fa gyümölcséből, körbejártatták a szemüket, mintha elszégyellték volna magukat”, mivel azok, akik a „nagy és tágas épület[ben]” voltak, „éppen gúnyolódtak és ujjukkal mutogattak azokra, akik odajöttek és vettek a gyümölcsből”. Ezek az emberek aztán „tiltott ösvényekre

[tértek le], és elvesztek”.² Nem voltak képesek, vagy talán nem is voltak hajlandók mindvégig kitartani.

Volt azonban egy harmadik csoport is, akik nem csupán abban voltak sikeresek, hogy elérték az élet fáját, hanem utána nem is buktak el. Róluk a szentírás az írja, hogy „előrenyomultak útjukon, folyamatosan szilárdan kapaszkodva a vasrúdba, amíg előre nem jöttek, és lerogytak a földre és ettek a fa gyümölcséből”.³ E csoportnyi embernek a vasrúd, a számukra elérhető egyetlen biztonságot jelentette, ők pedig szorosan kapaszkodtak abba. Nem voltak hajlandók elengedni, még egy olyan egyszerű dologért sem, mint egy vasárnap délutáni kirándulás.

Ezekről az emberekről David A. Bednar elder a következőket tanította: „E versben a kulcsszavakat az

jelenti, hogy a vasrúdba »folyamatosan szilárdan kapaszkodtak«. [...] Talán e harmadik csoport *állhatatosan* olvasta és tanulmányozta és kutatta Krisztus szavait. [...] Nektek is és nekem is arra kell törekednünk, hogy ehhez a csoporthoz tartozzunk.”⁴

Mi, akik napjainkban vagyunk tagjai Isten egyházának, szövetséget kötöttünk, hogy követjük Jézus Krisztust, és betartjuk Isten parancsolatait. Keresztelésünkönkor szövetségben fogadtuk, hogy mindig a Szabadító tanújaként fogunk állni,⁵ hogy segítünk a gyengéknek és a szűkölködőknek,⁶ hogy betartjuk Isten parancsolatait, és hogy szükség szerint bűnbánatot tartunk. Mert ahogy Pál apostol is tanította, mindenki vétkezik és híján van Isten dicsőségének.⁷

Minden héten lehetőségünk van részt venni az úrvacsorai gyűlésen, ahol az úrvacsora szertartása során megújíthatjuk ezeket a szövetségeket azáltal, hogy veszünk a kenyérből és a vízből. Ez az egyszerű cselekedet teszi lehetővé számunkra, hogy újra megfogadjuk, hogy Jézus Krisztust követjük, és bűnbánatot tartunk, amikor hibázunk. Cserébe Isten az Ó Lelkét ígéri nekünk, hogy vezessen és védelmezzen bennünket.

A Prédikáljátok evangéliumomat! című könyvből a misszionáriusok azt tanítják, hogy amikor részt veszünk a vasárnapi gyűléseken, kinyilatkoztatásra és bizonyásra tehetünk szert: „Az egyházi gyűlésekre látogatva együtt hódolunk Istennek, és erősítjük egymást. Felüdít bennünket a barátokkal és családtagokkal való együttlét. Hitünk megerősödik, amint a szentírásokat tanulmányozzuk, és többet tanulunk a visszaállított evangéliumról.”⁸

Valaki esetleg felteheti a kérdést, hogy miért van három különálló gyűlésünk vasárnaponként, és miért van mindegyikre szükség? Tekintsük át röviden ezeket a gyűléseket:

- Az úrvacsorai gyűlés biztosít lehetőséget arra, hogy részt vegyünk az úrvacsora szertartásában. Megújítjuk szövetségeinket, nagyobb mértékben töltetik ki ránk a Lélek, továbbá abban az áldásban van részünk, hogy tanulunk és épülünk a Szentlélek által.
- A Vasárnapi Iskolán van lehetőségünk arra, hogy „taníts[uk] egymásnak a királyság tanát”⁹, hogy mindenki épülhessen és együtt örvendezhessen.¹⁰ Hatalmas erőre és személyes békességre teszünk

szert, amikor megértjük a visszaállított evangélium tanait.

- A papsági gyűléseken a férfiak és fiatal férfiak megtanulhatják kötelességeiket,¹¹ és „tökéletesebb oktatásban”¹² lehet részük. A Segítőegylet pedig az egyházban lévő nők számára segít „hitük... gyarapításában, családjuk és otthonuk megerősítésében, és a szükségét látók megsegítésében”¹³.

Hasonlóképpen a fiatal nőknek és a gyermekeknek is megvannak a saját gyűléseik és osztályaik, ahol az evangéliumot tanítják nekik, miközben az őket érintő fontos felelősségek betöltésére készülnek fel. Eme egyedi, ámde egymáshoz kapcsolódó gyűlések mindegyikén tanulunk a tanról, érezzük a Lelket, és szolgáljuk egymást. Habár a távolság, utazási költségek vagy egészségi állapot miatt lehet, hogy vannak kivételek, mindig törekednünk kell arra, hogy mindegyik vasárnapi gyűlésen részt vegyünk. Megígérem nektek, hogy hatalmas öröm és békesség áldásaiban lesz részetek, ha részt vesztek a három vasárnapi gyűlés mindegyikén.

Az én családom elkötelezte magát, hogy részt vegyen az összes vasárnapi gyűlésen. Úgy találtuk, hogy ez megerősíti a hitünket és elmélyíti az evangéliumról való tudásunkat. Megtanultuk, hogy jó érzések töltenek el, amikor úgy döntünk, hogy részt veszünk az egyházi gyűléseken; különösen akkor, amikor hazatérve továbbra is megszenteljük a sabbatnapot. Akkor is részt veszünk az összes gyűlésen, amikor nyaralunk vagy elutazunk valahova. Az egyik lányunk nemrég azt írta nekünk, hogy egy másik városba kellett elutaznia, ahol elment az egyházba, majd hozzátette: „Igen, apa. Mindhárom gyűlésen részt vettem.” Tudjuk, hogy áldásokban

részesült az igazlelkű döntése miatt.

Mindannyiunknak számos választási lehetősége van arra, hogy miként szenteli meg a szombat napját. Mindig lesz néhány „jó” tevékenység, melyet fel kell áldoznunk egy jobb döntésért – az egyházi gyűléseken való részvételért. Tulajdonképpen ez az egyik módja annak, ahogy az ellenség rászedi a lelkünket, és elvezet bennünket gondosan.¹⁴ Ő a „jó” tevékenységeket használja arra, hogy helyettesítse azokkal a „jobb” vagy a „legjobb” tevékenységeket.¹⁵

A vasrúdba való folyamatos kapaszkodás azt jelenti, hogy részt veszünk az összes vasárnapi gyűlésünkön: az úrvacsorai gyűlésen, a Vasárnapi Iskolán, valamint a papsági vagy segítőegyleti gyűlésen. Gyermkeink és fiataljaink is részt vesznek a nekik szóló gyűléseken az Elemiben, a Fiatal Férfiak és Fiatal Nők osztályaiban. Soha ne válogassunk, hogy melyik gyűléseken szeretnénk részt venni. Egyszerűen ragadjuk meg Isten szavát azáltal, hogy részt veszünk és hódolunk a szombatnapi gyűléseinken.

A vasrúdba való folyamatos kapaszkodás azt jelenti, hogy törekszünk Isten összes parancsolatának betartására; hogy naponta imádkozunk egyedül és a családdal is; és hogy naponta tanulmányozzuk a szentírásokat.

A folyamatos kapaszkodás részét képezi Krisztus tanának, ahogyan azt a Mormon könyvében tanítják. Hitet gyakorlunk Jézus Krisztusban, megbánjuk bűneinket, megváltoztatjuk szívünket, és ezután követjük őt a keresztség vizébe, és elnyerjük a Szentlélek megerősítő ajándékát, mely útmutatóként és vigasztalóként szolgál számunkra. Azután pedig, ahogy Nefi is tanította, életünk végéig „előre töreked[ünk], Krisztus szaván lakmározva”¹⁶.

Fivéreim és nővéreim, szövetséges nép vagyunk. Készségesen kötünk és tartunk meg szövetségeket, a megígért áldás pedig az, hogy mindent el fogunk nyerni, amivel az Atya rendelkezik.¹⁷ Miközben folyamatosan kapaszkodunk a vasrúdba azáltal, hogy betartjuk a szövetségeinket, megerősödünk, hogy képesek legyünk ellenállni a világ kísértéseinek és veszedelmeinek. Készek leszünk végighaladni ezen a halandó életen és annak minden kihívásán, mígnem végül elérjük a fát és annak gyümölcsét, mely „igen értékes és igen kívánatos, felülmúlva minden más gyümölcsöt”¹⁸.

Édesapám szerencsés volt, hogy egy olyan jószágos asszonyt vett feleségül, aki buzdította őt, hogy térjen vissza fiatalsága egyházához, és újra induljon útnak az ösvényen. Az ő hithű életük az összes gyermekük, az unokák következő generációja, most pedig a dédunokák számára is áldást jelentett.

Ugyanúgy, ahogy azon egyszerű döntésük, hogy részt vegyenek-e az egyik vasárnapi gyűlésen, vagy sem, jelentős változást hozott a nagyszüleim családjának életébe, a mi mindennapi döntéseink is jelentős hatást gyakorolnak a saját életünkre. Egy olyan, látszólag kis döntés, hogy részt

vegyünk-e, vagy sem az úrvacsorai gyűlésen, messzemenő, sőt akár az örökkévalóságra szóló következményekkel is járhat.

Döntünk úgy, hogy szorgalmasak leszünk, és nyerjük el azokat a nagyszerű áldásokat és védelmet, melyek a szentek összegyűléséből és a szövetségek betartásából származnak. Mindig szorosan kapaszkodjuk a vasrúdba, mely Mennyei Atyánk jelenlétébe vezet bennünket. Ezért imádkozom, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Nefi 8:21–23.
2. 1 Nefi 8:24–28.
3. 1 Nefi 8:30; kiemelés hozzáadva.
4. David A. Bednar: Az élő víz tározói (EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2007. febr. 4.), speeches.byu.edu.
5. Lásd Móziás 18:9.
6. Lásd Tan és a szövetségek 81:5.
7. Lásd Rómabeliek 3:23.
8. *Prédikáljatók evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 74.
9. Tan és a szövetségek 88:77.
10. Tan és a szövetségek 50:22.
11. Tan és a szövetségek 107:99.
12. Tan és a szövetségek 88:78.
13. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 9.1.1
14. 2 Nefi 28:21.
15. Lásd Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 104–108.
16. 2 Nefi 31:20.
17. Tan és a szövetségek 84:38.
18. 1 Nefi 15:36.

Adrián Ochoa elder
a Hetvenektől

Nézz fel!

Most van itt az idő, hogy az igazság Forrására tekintsünk, és meggyőződjunk arról, hogy bizonyosságunk erős.

Nolc éves koromban két unokatestvéremmel elküldtek bennünket a szomszédos városba, hogy vásároljunk 15 napra elegendő élelmiszert. Visszatekintve elképesztőnek tartom, mennyire bízott bennünk a nagymamám, illetve a nagynéném és a nagybátyám. Ragyogóan fényes volt a reggeli égbolt, amikor elindultunk a három lóból álló kis karavánunkkal.

A pusztaság közepén az a zseniális ötletünk támadt, hogy leszállhatnánk a lovainkról, és játszhatnánk egyet az üveggolyóinkkal. Így is tettünk. Hosszú időn át. Annyira belemerültünk a játékba, hogy észre sem vettük „az idők jeleit” a fejünk felett, amint a sötét felhők beborították az eget. Mire ráeszméltunk, mi történik, már arra sem maradt idő, hogy befogjuk a lovakat. A felhőszakadás olyan hevesen csapott le ránk, a jég pedig úgy verte az arcunkat, hogy csak arra tudtunk gondolni, hogy gyorsan leszerszámozzuk a lovakat, és a kis nyeregtakarók alá bújjunk.

Lovak nélkül, bőrig ázva és átfázva folytattuk utunkat, most már olyan gyorsan, ahogyan csak bírtuk. Ahogyan közeleedtünk a célunk felé, láttuk, hogy a városba bevezető széles utat elárasztotta a víz, és most folyóként hömpölyög felénk. Így az egyetlen lehetőségünk az maradt, hogy eldobjuk a takarókat, és átmásszunk a várost

körülvevő szögesdrót kerítésen. Késő este volt már, amikor fáradtan, fájdalommal tele és csuromvizesen a faluba betérve menedéket kértünk az első utunkba kerülő házban. Az ott élő jószágos, fiatal család ellátott bennünket törölközőkkel, ízletes babos burritóval megettetett minket, aztán pedig kaptunk egy külön szobát, hogy lepihenjünk. Nemsokára észrevettük, hogy a szobának sima, döngölt földpadlózata volt, így ismét zseniális ötletünk támadt. Körít rajzoltunk a padlóra, és folytattuk a golyózást, míg holtfáradtan a padlóra nem rogytunk álmunkban.

Gyermekeként csak magunkra gondoltunk. Eszünkbe sem jutottak a szeretteink, akik kétségbeesetten kerestek bennünket otthon – ha gondoltunk volna rájuk, még véletlenül sem késlekedtünk volna ilyen haszontalan dolog miatt. Ha pedig bölcsebbek lettünk volna, akkor felnéztünk volna az égre, megláttuk volna a gyülekező felhőket, és megszaportáztuk volna a lépteinket, hogy megelőzzük a vihart. Most, hogy egy kicsivel több tapasztalatom van, mindig emlékeztetem magam: ne felejs el felnézni!

Az unokatestvéreimmel átélt élmények megtanították nekem, hogy mindig figyeljek az idők jeleire napjainkban. Olyan viharos, veszedelmes időkben élünk, amelyeket Pál

így írt le: „Mert lesznek az emberek magukat szeretők, ...szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, ...rágalmazók, mértékletlenek, ...inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői” (2 Timótheus 3:2–4).

Ezen időkről szólva Dallin H. Oaks elder azt mondta: „Fizikailag és lelkileg is fel kell készülnünk. Az a felkészülés pedig, amelyet a legnagyobb valószínűséggel hanyagolnak el, az lesz, amelyik kevésbé látványos és nehezebb – a lelki felkészülés” (lásd Felkészülés a második eljövételre. *Liahóna*. 2004. máj. 9.). Más szavakkal: ne hanyagoljátok el, hogy felnézték.

A lelki felkészülés sürgető szükségességére való tekintettel az ilyen veszedelmes időkben szeretnék néhány figyelmeztető szót megosztani az idők egyik nagyon erőteljes jelével kapcsolatban. A szakmai pályafutásom a technika élvonalába vitt engem, így aztán tudatában vagyok annak, mekkora értéket képvisel ez, különösen a kommunikáció terén. Oly sok információ került csupán karnyújtásnyi távolságba. Az internet azonban telis-tele van mocskos és félrevezető dolgokkal is. A technika kibővítette a szólásszabadságot, ám egyúttal hamis hitelességet is ad egy meghatározhatatlan blogírónak az őt olvasók száma alapján. Éppen ezért kell most, minden korábbinál jobban emlékeznünk az örökkévaló tantételre: „gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Máté 7:20).

Különösképpen óva intelek titeket attól, hogy mocskos képeket nézegesetek, vagy figyelmet szenteljetek a Krisztust vagy Joseph Smith prófétát hamisan vádlóknak. Mindkét cselekedet ugyanolyan hatással jár: elveszítitek a Szentlelket és az Ő védelmező, támogató hatalmát. Ezt mindig bűn és boldogtalanság követi.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, ha bármikor olyasmivel kerültök szembe,

ami az evangéliumról való bizonyosságokat megkérdőjelezésére készíttet benneteket, könyörgök, nézzetek fel! Tekintsetek minden bölcsesség és igazság Forrására! Tápláljátok hiteteket és bizonyosságokat Isten szavával! Vannak a világban olyanok, akik arra törekednek, hogy hazugságok és féligazságok keverékével ássák alá a hiteteket. Ezért életbevágóan fontos, hogy folyamatosan érdemesek maradjatok a Lélekre. A Szentlélek társasága nem csupán egy kellemes kényelmi szolgáltatás – ez elengedhetetlen a lelki túlélésünkhöz. Ha kincsként felhalmozzátok Krisztus szavait, és figyeltek a Lélek készítéseire, akkor nem vezetnek félre benneteket (lásd Joseph Smith – Máté 1:37). Muszáj megtennünk mindezt!

Mind Jézus Krisztust – aki tökéletes volt –, mind Joseph Smitht – aki elismerte, hogy ő maga nem az – hamis vádlók ölték meg, akik nem voltak hajlandók elfogadni a bizonyosságukat. Hogyan tudhatjuk, hogy bizonyosságuk igaz – hogy Jézus Krisztus Isten Fia és Joseph Smith igaz próféta?

„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” Teremhet-e a rossz fa jó gyümölcsöt? Én személyesen tudom, hogy a Megváltóm megbocsátotta a bűneimet, és kiszabadított engem a saját ígám alól, a boldogság olyan állapotába juttatva engem, amelyről nem is tudtam, hogy létezik. És azt is tudom személy szerint, hogy Joseph Smith próféta volt, mert alkalmaztam a Mormon könyvében található egyszerű ígéretet: „Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát” (Moróni 10:4). Egyszerű szavakkal: nézzetek fel!

Vannak, akik talán azt sugallják, hogy fizikai bizonyítékra van szükség ahhoz, hogy higgyetek Krisztus fel-támadásában vagy az Ő visszaállított evangéliumának igaz voltában. Számukra Alma szavait idézem, amelyeket

Brazília, Brazíliaváros

Korihórnak mondott, aki igyekezett másokat rávenni arra, hogy ne higgyenek: „Kaptál te már elég jelt; kísérted-e Istenedet? Mondod-e: Mutass nekem egy jelt, amikor megvan neked mindezen testvéreid, és mind a szent próféták bizonyága is? Eléd vannak tárva a szentírások” (Alma 30:44).

Ti és én is élő bizonyítékai vagyunk a Szabadító megváltó hatalmának. Élő bizonyítékai vagyunk Joseph próféta szolgálatának, valamint mindazon szentek hithűségének, akik erősek maradtak a bizonyosságukban. Jézus Krisztus Egyháza mára az egész világon elterjedt, és úgy növekszik, mint soha még – ahogyan Krisztus idejében is, most is alázatos emberek fogadják be, akiknek nincs szükségük arra, hogy lássanak és érintsenek ahhoz, hogy higgyenek.

Senki sem tudja, mikor jön el ismét az Úr. A veszedelmes idők azonban már a nyakunkon vannak. Most van itt az idő, hogy az igazság Forrására tekintsünk, és meggyőződjünk arról, hogy bizonyosságunk erős.

A történetemhez visszatérve: az unokatestvéreimmel ragyogó nap-sütéses, gyönyörű égbolt tekintett le ránk, amikor reggel felébredtünk. Egy férfi kopogtatott az ajtón, aki a három elveszett fiút kereste. Lóra ültetett minket, majd ugyanazon a pusztaságon

át hazaindultunk. Soha nem felejttem, amit hazafelé láttunk – emberek sokasága állt ott, a sárban ragadt traktorokkal és teherautókkal, akik egész éjjel bennünket kerestek. Találtak egy nyeret itt, egy lovat amott, és amikor megpillantottak minket, hogy útban vagyunk hazafelé, éreztem a megkönnyebbülésüket és a szeretetüket. A város határában sokan vártak ránk, az elsők között pedig szerető nagymamám, nagybátyám és nagynéném álltak. Magukhoz öleltek minket és sírtak az örömtől, hogy megtalálták az elveszettnek hitt gyermekeiket. Mily nagyszerű emlékeztető ez számomra, hogy Mennyei Atyánk törődik velünk! Izgatottan várja, hogy hazatérjünk.

Igen, viharfelhők gyülekeznek körülöttünk mindenütt. Nézzünk fel, és készüljünk fel! Biztonság rejlik az erős bizonyosságban. Értékeljük és ápoljuk a bizonyosságunkat mindennap!

Tudom, hogy családként örökké együtt élhetünk, és hogy szerető Mennyei Atyánk kitért karokkal vár ránk, az Ő gyermekeire. Tudom, hogy Jézus Krisztus, a mi Megmentőnk, él. Ahogyan Péter mondta, nem hús és vér jelenti ezt ki nekem, hanem az én Atyám, aki a mennyben van (lásd Máté 16:15–19). Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Terence M. Vinson elder
a Hetvenektől

Közelebb kerülni Istenhez

A Szabadítónk azt várja tőlünk, hogy valóban szeressük Őt, olyannyira, hogy akaratumkat az Ővéhez akarjuk idomítani.

Hatéves unokám, Oli, aki kedvesen csak Papinak nevez, ki szeretett volna venni valamit a kocsiból. Édesapja a házban volt, és Oli tudta nélkül a távkapcsolóval kinyitotta a kocsiajtót, ahogy a fiú odaért, majd bezárta azt, amikor Oli végzett. Oli fülig érő szájjal szaladt be a házba.

Családtagjai mind azt kérdezték tőle: „Hogy tudtad kinyitni, majd bezárni az ajtót?” Ő csak mosolygott.

Leányom, az édesanyja, azt mondta: „Talán pont úgy, ahogyan Papi szokta – talán neked is van varázserőd, akár csak neki!”

Amikor pár perccel később megismétlődött ugyanez, az új képességeire vonatkozó további kérdésekre így felelt: „Elképesztő! Szerintem azért van így, mert Papi szeret engem, ő az egyik legjobb barátom, és gondot visel rám.”

Abban az áldásban részesültem, hogy sok olyan, igazán csodával határos eseményről van tudomásom, mely a hű szentek életében következett be Afrikában, Pápua Új-Guineában, Ausztráliában, Új-Zélandon, valamint a Csendes-óceán szigetein. Olihoz hasonlóan én is úgy gondolom, hogy mindez azért következett be, mert

ezek a hithű emberek ugyanazt érzik Mennyei Atyánk és a Szabadító iránt, mint amit Oli érez énrántam. Közeli barátjukként szeretik Istent, aki gondot visel rájuk.

Ennek az egyháznak a tagjait megilleti a lelki tanúbizonyosság, sokan el is nyerték azt, és szent szövetségeket köthetnek és kötöttek már, megígérve, hogy követik az Urat. Mégis vannak, akik az Ő irányába haladnak, de vannak, akik nem. Ti melyik csoportba tartoztok?

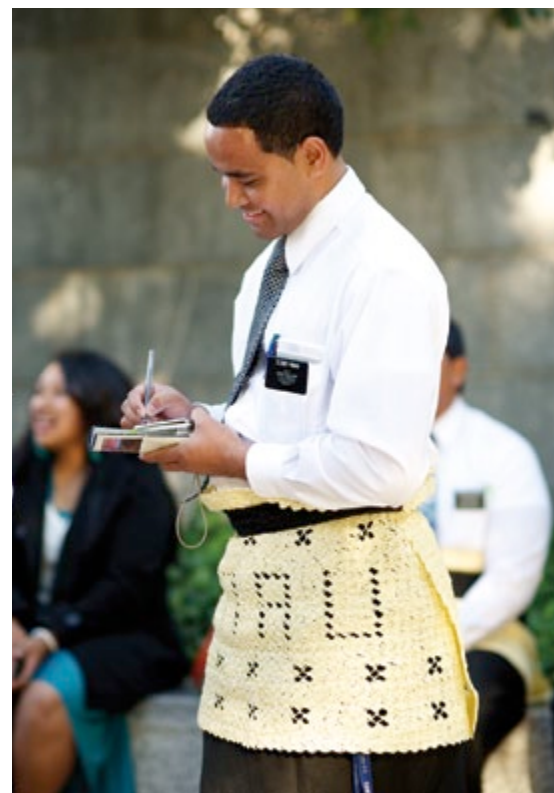
A világegyetemünk középpontjában Istennek kellene állnia, Őreá kellene összpontosítanunk. Így teszünk? Avagy időnként messze van szívünk gondolataitól és szándékától? (lásd Móziás 5:13). Vegyétek észre, hogy nem csak a szívünk gondolatai fontosak, hanem a szándéka is. Mit tükröz a viselkedésünk és mit tükröznek a tetteink szándékaink feddhetetlenségéről?

Amikor Ben fiunk 16 éves korában beszédet mondott egy cövekkonferencián, azt kérdezte: „Milyen érzés lenne, ha valaki minden héten megígérne nektek valamit, amit soha nem tartana be?” Így folytatta: „Vajon komolyan vesszük-e az úrvacsoravétel szövetségkötésekor tett ígéretünket, mely szerint

betartjuk a parancsolatait és mindig emlékezünk Őreá?”

Az Úr segít nekünk és lehetőségeket biztosít számunkra, hogy emlékezünk Őreá és az Ő hatalmára, mely támogat minket. Az egyik ilyen lehetőséget mindannyian jól ismerjük – ezek a megpróbáltatások (lásd Alma 32:6). Ha visszatekintek a próbatételekre, amelyekkel eddig szembenéztem, nyilvánvaló, hogy fejlődést, belátást és együttérzést eredményeztek nálam. Közelebb vittek Mennyei Atyámhoz és az Ő Fiához, és ezek az élmények, valamint a megtisztulás belevésődött a szívembe.

Az Úrtól érkező irányítás és útmutatás alapvető fontosságú. Az Úr Járed hithű fivérének segítve megoldotta két problémája közül az egyiket, és megmondta neki, hogyan gondoskodjon friss levegőről a hithűen megépített bárkákban (lásd Ether 2:20). Azonban szándékosan megoldatlanul hagyta egy ideig azt a kérdést, hogy mi módon lesz világosság, viszont nyilvánvalóvá tette, hogy Ő, az Úr, megengedi

azon csapások bekövetkeztét, amelyek miatt meg kell oldani ezt a kérdést. Ő küldi majd a szeleket, az esőt és az áradást (lásd Ether 2:23–24).

Miért teszi ezt? És miért figyelmeztet minket, hogy távolodjunk el valamely veszélyforrástól, amikor azt is megtehetné, hogy megakadályozza a veszély bekövetkeztét? Wilford Woodruff elnök elmesélte, amikor lelki figyelmeztetést kapott, hogy vigye odébb a szekeret, melyben feleségével és gyermekével aludt, mire nem sokkal később a forgósél gyökerestül kicsavart egy nagy fát, és pontosan oda ejtette le, ahol korábban a szekér állt (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2004]. 48.).

Az Úr mindkét esetben az időjárás megváltoztatásával is elháríthatta volna a veszélyt. De pont ez a lényeg – az Úr nem oldja meg a problémát, hanem elvárja tőlünk, hogy fejlesszünk ki olyan hitet, amely segíteni fog nekünk Őreá támaszkodni problémáink megoldásában, és bízni Őbenne. Ily módon még állandóbban, még erősebben, még nyilvánvalóbban és még inkább személyre szabottan érezhetjük a szeretetét. Eggyé válunk Ővele, és olyanná válhatunk, mint Ő. Hiszen ez az Ő célja: hogy olyanná váljunk, mint Ő. Tulajdonképpen ez az Ő dicsősége és munkája (lásd Mózes 1:39).

Egy kisfiú megpróbálta elsimítani a földet az udvaron, hogy játszhasson ott az autóival. Útjában volt egy nagy kő. A fiú teljes erejéből húzta-vonta, de bármennyire is erőlködött, a kő nem hagyta magát.

Apja egy ideig nézte, majd oda ment hozzá, és azt mondta: „Minden erődre szükség van egy ilyen nagy kő elmozdításához.”

A fiú így felelt: „Hát bele is adtam minden erőmet.”

Édesapja kijavította: „Nem, az én segítségemet még nem használtad.”

Texas, Colleyville

Aztán együtt lehajoltak és könnyedén elmozdították a követ.

Vaiba Rome barátom édesapja, aki Pápua Új-Guinea első cövekelnöke volt, szintén megtanulta, hogy szükség idején Mennyei Atyjához fordulhat. Falubeli szomszédaival együtt a megélhetésüket kizárólag az biztosította, amit megtermeltek. Egy napon tüzet gyújtott, hogy a falu birtokán a vetéshez megtisztítsa saját földdarabját. Azonban a tüzet megelőzően már régóta nagy volt a meleg, és a növényzet nagyon ki volt száradva. Így a tűzből olyasmi lett, amiről Thomas S. Monson elnök, a prófétánk is mesélt a legutóbbi általános konferencián (lásd Thomas S. Monson: Az engedelmesség áldásokat eredményez. *Liahóna*, 2013. máj., 89–90.). Kezdett átterjedni a mezőre és a bokrokra, fia szavaival élve „hatalmas tűzszörny” lett belőle. Féltette a szomszédait és tartott a termésük elvesztésétől. Ha abban kárt tesz, akkor kiváltja a falu jogos haragját. Mivel nem tudta eloltani a tüzet, eszébe jutott az Úr.

Most a barátomtól, az ő fiától idézek: „Letérdelt a dombon a bozótosban, és imádkozni kezdett Mennyei Atyánkhoz, hogy állítsa meg a tüzet. Hirtelen hatalmas fekete felhő jelent meg fölötté, és hatalmas eső zúdult le

– de csak ott, ahol a tűz égett. Amikor körülnézett, mindenhol tiszta volt az ég, csak ott nem, ahol a lángok lobogtak. Alig hitt a szemének, hogy az Úr megválaszolja egy hozzá hasonló egyszerű ember imáját. Újra letérdelt, és úgy sírt, akár egy gyermek. Azt mondta, ez volt a lehető legédesebb érzés” (lásd Alma 36:3).

A Szabadítónk azt várja tőlünk, hogy valóban szeressük Őt, olyannyira, hogy akaratumkat az Övéhez akarjuk idomítani. Akkor érezhetjük a szeretetét és megismerhetjük a dicsőségét. Ezt követően saját szándékának megfelelően megáldhat minket. Ez történt Nefivel is, Hélamán fiával, aki odáig jutott, hogy az Úr fenntartás nélkül bízott benne, melynek révén mindennel meg tudta áldani őt, amit csak kért (lásd Hélamán 10:4–5).

Yann Martel *Pi élete* című regényében a főhős azt mondja Krisztus iránti érzéseiről: „Nem tudtam kiverni Őt a fejből. Még most sem tudom. Három napig egyfolytában Őröla gondolkoztam. Minél inkább zavart, annál kevésbé tudtam elfelejteni. És minél többet megtudtam Róla, annál kevésbé akartam otthagyni Őt” ([2001], 57.).

Pontosan így érzek a Szabadítóval kapcsolatban. Ő mindig közel van,

különösen a szent helyeken és a szükség órájában; és időnként, amikor a legkevésbé számítok rá, mintha vállon veregetne és tudatná velem, hogy szeret. Ezt a szeretetet, bár nem tökéletesen, de úgy viszonzhatom, hogy Neki adom a szívemet (lásd T&Sz 64:22, 34).

Néhány hónappal ezelőtt Jeffrey R. Holland elderrel voltam, amikor kijelölte, mely misszionáriusok hova menjenek. Amikor végeztünk, megvárt, és útközben fél kézzel átkarolta a vállamat. Megjegyeztem, hogy egyszer Ausztráliában ugyanígy tett. Azt felelte: „Ez azért van, mert szeretlek!” Én pedig tudtam, hogy ez igaz.

Szerintem ha részünk lenne abban a kiváltságban, hogy szó szerint mellettünk menne a Szabadító, akkor éreznénk, amint ugyanígy átkarolja a vállunkat. Az Emmausba tartó tanítványokhoz hasonlóan a mi szívünk is fellángolna (lásd Lukács 24:32). Ő azt üzeni: „Jőjjetek és lássátok meg” (János 1:40). Ez a személyre szabott gyengéd hívás arra kér, hogy járjunk Ővele, miközben átkarol minket.

Érezzük mi is azt a magabiztosságot, amit Énós, amint az rövid, de velős könyvének utolsó versszakából kitűnik: „...örvendezek annak a napnak, amikor halandó voltom halhatatlanságot ölt, és előtte fogok állni; akkor örömmel látom majd az arcát, és ő ezt fogja mondani nekem: Jöjj hozzám, te áldott; el van készítve számodra egy hely Atyámnak palotájában” (Énós 1:27).

Számos élmény és azon erő révén, melyről a Lélek tanúságot tett nekem, teljes bizonyossággal állítom, hogy Isten él. Érzem a szeretetet. Az a lehető legédesebb érzés. Tegyük meg, amire szükség van ahhoz, hogy akaratumat összhangba hozzuk az Ővével, és igazán szeressük Őt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Russell M. Nelson elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Döntések az örökkévalóságra

A lelki növekedéshez most és az örökkévalóságra nézve is kulcsfontosságú, hogy milyen bölcsen használjátok azon szabadságokat, hogy saját döntéseket hozzatok.

Drága fivérem és nőtestvérem, minden napunk a döntések napja. Thomas S. Monson elnök azt tanította, hogy „döntéseink sorsdöntőek”.¹ A lelki növekedéshez most és az örökkévalóságra nézve is kulcsfontosságú, hogy milyen bölcsen használjátok azon szabadságokat, hogy saját döntéseket hozzatok. Soha nem vagytok túl fiatalok a tanulásra, és soha nem vagytok túl idősek a változáshoz. A tudásra és változásra irányuló vágyaitok egy, az örök fejlődésre irányuló, mennyből fakadó vágyból erednek.² Minden nap adódik lehetőség örökkévaló döntések meghozatalára.

Örökkévaló lények vagyunk – mennyei szülők lélekgyermekai. A Biblia feljegyzi: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére...: férfivá és asszonnyá teremté őket.”³ Nemrégiben hallottam egy gyermekkorust az „Isten gyermeke vagyok”⁴ című szertett himnuszunkat énekelni. Eltűnődtem azon, hogy ezt az éneket miért nem hallom gyakrabban énekelni édesanyáktól vagy hithű édesapáktól. Hát nem vagyunk *mindannyian*

Isten gyermekei? Az igazság az, hogy egyikünk sem *szűnhet meg soha* Isten gyermekének lenni.

Isten gyermekeként teljes szívünk-
ból és lelkünk-
ből szeretnünk kell Őt – még a földi szüleinknél is jobban.⁵ Felebarátainkat is testvérként kell szeretnünk. Nem létezik ezeknél nagyobb parancsolat.⁶ Továbbá mindig nagyra kell értékelnünk az emberi élet értékét, annak minden egyes szakaszában.

A szentírás arra tanít bennünket, hogy a test és a lélek alkotják az ember lényét.⁷ Ilyen kettős lényekként mindannyian hálát adhattok Istennek e becses ajándékokért – a testetekért és a lelketekért.

Az emberi test

Az orvosként eltöltött éveim alatt mélyeséges tisztelet alakult ki bennem az emberi test iránt. Ez az Isten által számotokra alkotott ajándék egyszerűen lenyűgöző! Gondoljatok csak a szemeitekre, melyek látnak; a fületekre, melyek hallanak; és az ujjaitokra, melyek érzékelik a körülöttetek lévő csodás dolgokat. Az agyatok képessé tesz benneteket arra, hogy tanuljatok,

gondolkodjatok és érveljete. A szívetek nappal és éjjel is fáradhatatlanul és szinte észrevétlenül ver.⁸

A testetek megvédi önmagát. A fájdalom figyelmeztet arra, ha valamivel baj van, ami a figyelmünket igényli. Időről időre fertőző betegségek sújtják, ilyenkor pedig antitestek termelődnek, melyek növelik a fertőzéssel szembeni ellenálló képességet.

A testetek megjavítja önmagát. A vágások és horzsolások begyógyulnak. A törött csontok újra erőssé válhatnak. Csupán egy apró töredékét soroltam fel a testetek számos csodálatos, Isten adta tulajdonságaiból.

Ennek ellenére azonban úgy tűnik, minden családban, de akár minden embernél is fennáll valamilyen fizikai probléma, mely különleges törődést igényel.⁹ Az Úr megadta annak mintáját, hogy miként nézzünk szembe az ilyen kihívásokkal. Ez mondta: „Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; ...mert ha megalázkodnak... és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat.”¹⁰

Néhány káprázatos lélek is gyakran tökéletlen testben él.¹¹ Egy ilyen test ajándéka tulajdonképpen erőssé tehet egy családot, amikor a szülők és testvérek készségesen építik az életüket egy különleges szükségletekkel született gyermek köré.

Az öregedés folyamata is Isten ajándéka, ahogyan a halál is. A halandó testetek elkerülhetetlenül bekövetkező halála egy szükséges dolog Isten nagyszerű boldogságtervében.¹² Miért? Azért, mert a halál teszi lehetővé, hogy lelkünk hazatérhessen Hozzá.¹³ Az örökkévalóság szempontjából a halál csak azokat éri korán, akik nem készültek fel az Istennel való találkozásra.

Mivel a testetek ilyen létfontosságú részét képezi Isten tervének, nem csoda, hogy Pál apostol is Isten templomaként említette.¹⁴ Minden alkalommal, amikor a tükörbe néztek, templomként lássátok a testeteket! Ez az igazság – amennyiben hálás szívvel minden nap megerősítjük – pozitív irányba tudja befolyásolni azon döntéseiteket, hogy miként fogtok gondoskodni a testetektől, és hogyan fogjátok használni azt. Ezek a döntések pedig meg fogják határozni a sorsotokat. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy a testetek a lelketek temploma. Ahogyan pedig a testeteket használjátok, hatással lesz a lelketekre. Van néhány döntés, mely meghatározza az örök rendeltetésüket. Ilyenek például a következők:

- Hogyan fogtok gondoskodni a testetektől és használni azt?
- Milyen lelki tulajdonságot fogtok kifejleszteni magatokban?

Az emberi lélek

A lelketek egy örökkévaló lény. Az Úr ezt mondta az Ó egyik prófétájának, Ábrahámnak: „...kiválasztattál, mielőtt megszületté volna.”¹⁵ Az Úr valami hasonlót mondott Jeremiásról¹⁶ és sok más emberről is.¹⁷ Még rólatok is szólt ilyen tekintetben.¹⁸

A Mennyei Atyátok már nagyon régóta ismer benneteket. Fiaiként és leányaiként Ó általa választattatok ki, hogy ebben a konkrét időszakban jöjjetek a földre, hogy vezetőik legyetek az Ő nagyszerű munkájában itt a földön.¹⁹ *Nem* a testi adottságaitok miatt lettetek kiválasztva, hanem a *lelkiek* miatt, mint például a bátorság, szívbeli hűség, az igazság szomjúhozása, a bölcsességre való éhség és a mások szolgálata iránti vágy.

E tulajdonságok némelyikét már a földi élet előtt kifejlesztettétek. Másokat itt a földön²⁰ tudtok kifejleszteni, miközben kitartóan törekedtek rájuk.²¹

Sarkalatos fontosságú lelki tulajdonság az önuralom – az erő ahhoz, hogy az értelmet a vágy elé helyezzük. Az önuralom erős lelkiismeretet eredményez, és a lelkiismeretek határozza meg erkölcsi reakcióitokat a nehéz és megpróbáló helyzetekben. A böjtölés segít a lelketeknek kifejleszteni azt a tulajdonságot, hogy uralkodjon a testi vágyaitok felett. A böjt közelebb visz benneteket a mennyből érkező segítséghez is, mivel erősebbé teszi az imáitokat. Miért van szükség önuralomra? Isten erős vágyakat ültetett el bennünk a táplálkozás és a szeretet iránt, melyek mindegyike elengedhetetlen az emberiség családjának fenntartásához.²² Amikor vágyainkat megtanuljuk az Isten által adott törvények határain belül tartani, hosszabb életre, nagyobb szeretetre és beteljesedett öröme tehetünk szert.²³

Nem meglepő tehát, hogy az arra irányuló legtöbb kísértés, mely Isten

tervétől szándékozik eltéríteni bennünket, e létfontosságú, Istentől származó vágyak helytelen használatára ösztönöz. Különbéféle vágyaink kordában tartása nem mindig könnyű. Egyikünk sem képes erre tökéletes mértékben.²⁴ Tévedések bizony előfordulnak. Hibák is megesnek. Bűnöket követünk el. Mit tehetünk hát? Tanulhatunk belőlük, és igaz bűnbánatot tarthatunk.²⁵

Változtathatunk a viselkedésünkön. Maguk a kívánalmaink is megváltozhatnak. Hogyan? Ennek csak egyetlen módja van. Igazi változás – tartós változás – kizárólag Jézus Krisztus engesztelésének gyógyító, megtisztító és képessé tevő hatalma által érhető el.²⁶ Ő szeret benneteket – mindegyikötöket!²⁷ Parancsolatainak buzgó, komoly és pontos betartása során hozzáférést enged számotokra az Ő hatalmához. Ez ennyire egyszerű és biztos. Jézus Krisztus evangéliuma a változás evangéliuma.²⁸

A test vágyai feletti uralommal rendelkező erős emberi lélek képes uralni az érzelmek és a szenvedélyek felett, és nem hódol be azoknak. Az ilyen szabadság ugyanolyan létfontosságú a lélek számára, mint az oxigén a test számára. Az igazi szabadság nem más, mint az önkéntes rabság alóli felszabadulás!²⁹

„[S]zabaddon választhat[juk] a szabadságot és az örök életet..., vagy választhat[juk] a fogságot és a halált.”³⁰ Amikor a szabadság és az örök élet felé vezető magasabb utat

választjuk, ez az ösvény a házasságot is magába foglalja.³¹ Az utolsó napi szentek kijelentik, hogy „a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.” Azt is tudjuk, hogy „az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.”³²

A férfi és a nő közötti házasság az Úr tanának alapvető részét képezi, és létfontosságú Isten örök tervében. A férfi és a nő közötti házasság egy Isten által adott minta a teljes élethez itt a földön és a mennyben is. Isten házasságra vonatkozó mintáját nem lehet helytelenül használni, félreérteni vagy félremagyarázni.³³ Legalábbis akkor nem, ha igaz öröme törekszünk. Isten házassággal kapcsolatban adott mintája védelmezi a szent nemzőerőt, valamint a házasságon belüli intimitás valódi örömét.³⁴ Tudjuk, hogy Ádámot és Évát Isten még azelőtt egymáshoz adta, hogy megtapasztalhatták volna a férjként és feleségként való egyesülésük örömét.³⁵

Napjainkban a polgári kormányoknak erős érdekében áll a házasság védelmezése, mivel a felnövekvő nemzedékek számára legjobban az erős családok tudják biztosítani az egészséget, az oktatást, a jólétet és a boldogulást.³⁶ A törvények alkotása, újraalkotása és betartatása közben a kormányokat azonban erősen

befolyásolják a társadalmi trendek és világi filozófiák. Függetlenül azonban attól, hogy milyen polgári törvényeket hoznak, az Úr házasságra és erkölcsre vonatkozó törvényét *nem lehet megváltoztatni*.³⁷ Ne feledjétek: a bűn Isten szemében akkor is bűn marad, ha az emberek azt törvényesnek kiáltják ki.

A Szabadítónk kedvességét és könnyörületét kell utánoznunk, és habár tiszteletben kell tartanunk Isten összes gyermekének jogait és érzéseit, az Ő tanát nem változtathatjuk meg. Nem a miénk, hogy változtassunk rajta. Az Ő tana annyiban a miénk, hogy tanulmányozhatjuk, megérthetjük és támogatjuk azt.

A Szabadító szerinti élet jó. Ez az életmód magába foglalja a házasságkötés előtti erkölcsösséget, és az azutáni teljes hűséget.³⁸ Az Úr útja az egyetlen út, mely által megtapasztalhatjuk a tartós boldogságot. Az Ő útja a lelkünknek tartós vigaszt, az otthonainkba pedig örök békességet hoz. A legjobb pedig az, hogy az Ő útja vezet bennünket haza Őhozzá és Mennyei Atyánkhoz, az örök élethez és a felmagasztosuláshoz.³⁹ Ez Isten munkájának és dicsőségének a lényege.⁴⁰

Drága fivéreim és nőtestvéreim, minden egyes nap döntések előtt állunk, a döntéseink pedig meghatározzák a sorsunkat. Egy nap majd mindannyian ott fogunk állni az Úr előtt, hogy megítéltsünk.⁴¹ Mindannyian egy személyes interjún fogunk részt venni Jézus Krisztussal.⁴² Számot fogunk adni azon döntéseinkről, melyeket a testünkkel, a lelki tulajdonságainkkal, valamint azzal kapcsolatban hoztunk, hogy mennyire tartjuk tiszteletben Istennek a házasságra és családra adott mintáját. Minden egyes nap bölcsen válasszuk meg a döntéseinket! Ez az én alázatos imám, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Döntéseink sorsdöntők. (Egyházi Oktatási Szervezet, esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2005. nov. 6.), speeches.byu.edu.
2. Az örök fejlődés gondolatát jól szemlélteti W. W. Phelps a Ha Kolobra juthatnál című himnuszának szövege (*Himnuszok*, 178. sz.). A 4. versszakban ez áll: „Határtalan az erény, / Végtelen az ifjúság, / Határtalan az egység, / Végtelen az igazság. / Határtalan az erő, / Végtelen a bölcsesség, / Határtalan a papság, / Beragyog mindent a fény.” Az 5. vers pedig így fejeződik be: „Végtelen a dicsőség, / Végtelen a szeretet, / Végtelen a létezés, / Halál többé már nem lesz.”
3. 1 Mózes 1:27; lásd még Kolossébeliek 3:10; Alma 18:34; Ether 3:15; Mózes 6:9.
4. Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.
5. Lásd Máté 10:37.
6. Lásd Márk 12:30–31.
7. Lásd Tan és a szövetségek 88:15.
8. Más Isten adta mechanizmusok is működnek a testünkben. Az olyan elemek, mint például a nátrium, kálium és kalcium, valamint az olyan vegyületek, mint a víz, glükóz és fehérjék létfontosságúak a túlélésünkhöz. A test olyan gázokkal is megbirkozik, mint az oxigén és a széndioxid. Olyan hormonokat termel, mint az inzulin, adrenalin és a tiroxin. Ezen elemek, valamint a testben található számos más alkotóelem szintje bizonyos keretek között automatikusan szabályozódik. Önszabályozó hatásmechanizmus áll fenn a test különféle mirigyei között is. Az agyalapi mirigy például egy olyan hormont bocsát ki, amely a mellékvese-kéreg mirigyét stimulálja, hogy az mellékvese-kéreg hormont termeljen. A mellékvese-kéreg hormon emelkedő szintje viszont leszabályozza az agyalapi mirigy stimuláló hormonjait és fordítva. A normális testhőmérsékletünk függetlenül attól, hogy az egyenlítőn vagy az Északi-sarkon vagyunk-e, mindig 37°C közelében mozog.
9. Néhány betegség könnyen észrevehető; mások tovább lappanganak. Némelyik ismerős, némelyik pedig nem. Némelyik ember rákos megbetegedésre hajlamos, másoknak allergiája van, stb. Mindannyian felfigyelhetünk a saját gyengeségünkre és alázatosan megtanulhatjuk azt, amit az Úr is tanít, mégpedig hogy a gyengeség erősséggé válhat.
10. Lásd Ether 12:27.
11. Némely állapot nem javul meg teljesen a feltámadásig, amikor is „minden dolog visszaállítatik a saját és tökéletes testéhez” (Alma 40:23).
12. Lásd Alma 42:8.
13. A Zsoltárról ezt mondta: „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála” (Zsoltárok 116:15). A halál azért becses, mert az a szent ekkor tér haza az Úrhoz.
14. Lásd 1 Korinthusbeliek 3:16; 6:19.
15. Ábrahám 3:23.
16. Lásd Jeremiás 1:5.
17. Lásd Alma 13:2–3.
18. Lásd Tan és a szövetségek 138:55–56.
19. Lásd Alma 13:2–3; Tan és a szövetségek 138:38–57.
20. Az olyan tulajdonságok, mint a „hit, erény, tudás, mértékletesség, türelem, testvéri kedvesség, isteniség, jószívűség, alázatosság [és] szorgalom” (Tan és a szövetségek 4:6), azon lelki ajándékok közé tartoznak, melyeket kifejlésztethünk és kaphatunk. A hála egy másik olyan lelki tulajdonság, melyet ki lehet fejleszteni. A hála formálja a kedélyállapotot és a hatékonyságot is. Miután pedig lelki értelemben Istentől újjászületettek, hálásan tükrözhetitek az Ő képmását (lásd Alma 5:14).
21. Lásd 1 Korinthusbeliek 12; 14:1–12; Moróni 10:8–19; Tan és a szövetségek 46:10–29.
22. Némelyek kísértést éreznek arra, hogy túl sokat egyenek. „Az elhízás világszerte járványszintű méreteket ölt, mivel évente legalább 2,8 millió ember hal meg túlsúly miatt” („10 Facts on Obesity”, Egészségügyi Világszervezet, 2013. márc., www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Mások arra éreznek kísértést, hogy túl keveset egyenek. Az anorexia és bulimia számtalan életet, házasságot és családot tesz tönkre. Másokat olyan szexuális étvágyak kísértének, melyeket a Teremtőnk megtiltott. Ezek besorolását a 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* tartalmazza, az alábbi megfogalmazásban: „Az Úr erkölcsi viselkedésre vonatkozó törvénye a törvényes házasságon kívüli szexuális kapcsolatokról való tartózkodást és a házasságon belüli hűséget jelenti. [...] A házasságtörés, a paráználkodás, a homoszexuális és lesbikus kapcsolatok, és minden egyéb szentségtelen, természetellenes, illetőleg tisztátalan gyakorlat bűnnek számít.” Tovább idézve a *kézikönyvből*: „A homoszexuális viselkedés megsérti Isten parancsolatait, ellenkezik az emberi szexualitás céljaival, és megfosztja az embereket a családi életben és az evangélium szabadító szertartásaiban fellelhető áldásoktól. [...] Jóllehet az egyház ellenzi a homoszexuális viselkedést, megértéssel és figyelemmel nyújtó segítő kezét azok felé, akik a saját nemükhöz vonzódnak” ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Lásd 1 Korinthusbeliek 6:9–20; Jakab 1:25–27; Tan és a szövetségek 130:20–21. Továbbá mindig emlékezzünk arra, hogy „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25).
24. Ahogyan a szentírás is magyarázza, a halandóság a próbatétel időszaka: „[P]róbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik” (Ábrahám 3:25).
25. Lásd Móziás 4:10; Alma 39:9; Hélamán 15:7. A 2. *kézikönyv* az alábbi üzenetet tartalmazza: „A homoszexuális viselkedésre őszinte bűnbánat által megbocsátás nyervehető” (21.4.6).
26. Jézus Krisztus engesztelésén keresztül, és az evangélium tantételeinek való engedelmség által az emberiség megszabadulhat (lásd Tan és a szövetségek 138:4; Hittételek 1:3).
27. Lásd Ether 12:33–34; Moróni 8:17.
28. Lásd Móziás 5:2; Alma 5:12–14.
29. Lásd Rómabeliek 8:13–17; Galáziabeliek 5:13–25; Tan és a szövetségek 88:86.
30. 2 Nefi 2:27.
31. Lásd Tan és a szövetségek 131:1–4.
32. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
33. Lásd Máté 19:4–6; Móziás 29:26–27; Hélamán 5:2.
34. Minden ember egyedi azonosító jegyekkel, kromoszómákkal és DNS-sel (deoxiribonukleinsav) születik. A DNS egy olyan molekula, mely azokat a genetikai utasításokat foglalja magában, melyek az élő sejtek fejlődésében és működésében játszanak közre. Minden ember DNS-e akkor jön létre, amikor az apa és az anya DNS-e egy új testben egyesül – mely társas kapcsolat hoz létre az apa, az anya és a gyermek között.
35. Lásd 1 Mózes 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr. Patrick F. Fagan ezt írta: „A házas szülők alkotta család az a nélkülözhetetlen építőelem, melytől a gazdasági sorsa is függ – különösképpen az a gyermekekben gazdag család, mely hetente hódol a vallásának. [...] Minden házasság egy új életközösséget, egy független gazdasági egységet teremt, mely bevételt termel, költ, megtakarít és befektet” (“The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy,” *The Family in America*, vol. 24, no. 2 [Spring 2010], 136).
37. Lásd 2 Mózes 20:14; 3 Mózes 18:22; 20:13; 5 Mózes 5:18; Máté 5:27–28; Márk 10:19; Lukács 18:20; Rómabeliek 1:26–27; 13:9; Móziás 13:22; 3 Nefi 12:27–28; Tan és a szövetségek 42:24; 59:6.
38. Lásd Gordon B. Hinckley, “This Thing Was Not Done in a Corner,” *Ensign*, Nov. 1996, 49.
39. Lásd Tan és a szövetségek 14:7.
40. Lásd Mózes 1:39.
41. Lásd 2 Nefi 9:41, 46; Móziás 16:10.
42. A cselekedeteink és a szívünk vágyai szerint leszünk megítélve (lásd Tan és a szövetségek 137:9; lásd még Zsidók 4:12; Alma 18:32; Tan és a szövetségek 6:16; 88:109).

Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

*Mutassunk fokozott kedvességet egymás iránt,
és folyvást végezzük az Úr munkáját!*

Kedves fivéreim és nőtestvéreim!
Csordultig telt a szívem az egyház
e csodálatos általános konferen-
ciájának végéhez érve. A konferenciai

üléseken elhangzó beszélők taná-
csai és bizonyosságai lelkileg tápláltak
bennünket.

Abban az áldásban volt részünk,

hogy itt, ebben a pompás Konferencia-
központban találkozhattunk, béké-
ben és biztonságban. E konferencia
közvetítése példa nélkül való volt:
földrészekén átívelve, világszerte elért
az emberekhez. Bár sokatoktól messze
vagyunk, érezzük a lelketeket.

Az ezen a konferencián felmentésre
került fivéreinknek az egész egyház
nevében szívből jövő köszönetet mon-
dok a sok-sok évnyi odaadó szolgálá-
tért. Megszámlálhatatlanul sok ember
életét áldottátok meg az Úr munkájá-
ban való részvételetekkel.

Hálánkat fejezzük ki a Tabernáku-
lum Kórusnak és a többi kórusnak,
akik részt vettek ezen a konferencián.
Gyönyörű zeneszámok csendültek
fel, melyek nagy mértékben hozzá-
járultak az egyes üléseken érezhető
Lélekhez.

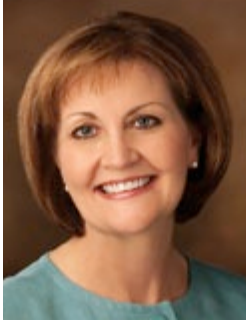
Köszönöm az értem, valamint az
egyház minden általános felhatalma-
zottjéért és általános tisztségviselőiért
mondott imáitokat, amelyek megerősí-
tenek bennünket.

A menny áldásai kísérenek ben-
neteket! Otthonaitokat töltsé be a
szeretet, a jóindulat és az Úr Lelke. Kí-
vánom, hogy folyamatosan tápláljátok
az evangéliumról való bizonyásgoto-
kat, hogy az védelmet nyújtson nektek
az ellenség csapásai ellen.

Most véget ér a konferencia. Kívá-
nom, hogy mindannyian biztonságban
hazaérjünk. Kívánom, hogy a Lélek,
amelyet itt éreztünk, elkísérjen ben-
nünket a mindennapos elfoglaltsága-
ink közepette is. Mutassunk fokozott
kedvességet egymás iránt, és folyvást
végezzük az Úr munkáját!

Fivéreim és nőtestvéreim, Isten
áldjon benneteket! Legyen veletek
ígért békessége most és mindig! Most
elbúcsúzom, míg hat hónap múlva
újra találkozunk. A mi Szabadítónk,
igen, az Úr Jézus Krisztus nevében,
ámen. ■

Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

A szövetségek megtartásából származó erő, öröm és szeretet

Arra kérem mindannyiunkat, hogy vizsgáljuk meg, mennyire szeretjük a Szabadítót, annak mércéjét használva, hogy mennyire vidáman tartjuk meg a szövetségeinket.

Szeretném a beszédemet egy történettel kezdeni, amely megérintette a szívemet.

Egy este egy férfi be akarta terelni öt juhát az akolba éjszakára. A családja nagy érdeklődéssel figyelte, ahogy egyszerűen odaszólt nekik: „Gyertek!”, és erre mind az öt fej azonnal felemelkedett és felé fordult. Az öt juhból négy odaszaladt hozzá, ő pedig szeretettel megpaskolta mindegyikük fejét. A juhok ismerték a hangját, és szerették a férfit.

Az ötödik juh azonban nem indult el felé. Egy nagy anyajuh volt, melyet néhány héttel korábban elajándékozott a tulajdonosa, mondván, hogy vad, csökönyös, és téves irányba vezet a többi juhot. Az új tulajdonos befogadta a juhot és néhány napig kikötötte a saját mezejére, hogy megtanuljon egy

helyben maradni. Türelmesen megtanította neki, hogy szeresse őt és a többi juhot, majd végül már csak egy rövid kötelet kötött a nyakába, de nem kötötte ki.

Aznap este a családja figyelte, ahogy a férfi odament az anyajuhhoz, amely a mező szélén ácsorgott, és gyengéden újra így szólt hozzá: „Gyere! Már nem vagy kikötve. Szabad vagy.” Ezután szeretetteljesen a fejére helyezte a kezét, és visszasétált vele az akolhoz, a többi juhhoz.¹

E történet lelkiségében azért imádkozom, hogy a Szentlélek segítsen ma este mindannyiunknak a szövetségek megtartásáról tanulnunk. Amikor szövetségeket kötünk és tartunk meg, az azt jelenti, hogy úgy döntünk, Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz kötjük magunkat. Egyfajta

elköteleződés ez, hogy a Szabadítót követjük. Bízunk Őbenne és arra vágyunk, hogy kimutassuk az iránti hálánkat, hogy az engesztelés végtelen ajándékán keresztül megfizette az árat, hogy kiszabadítson minket.

Jeffrey R. Holland elder elmagyarázta, hogy „a szövetség egymáshoz kötő lelki szerződés, ünnepélyes ígéret Isten, az Atya felé, hogy egy bizonyos módon fogunk élni, gondolkodni és cselekedni – úgy, ahogyan az Ő Fia, az Úr Jézus Krisztus tette. Cserébe az Atya, a Fiú és a Szentlélek az örök élet pompás teljességét ígéri nekünk”². Ebben az egymáshoz kötő szerződésben az Úr határozza meg a feltételeket, mi pedig beleegyezzünk, hogy betartjuk azokat. Szövetségeink megkötése és betartása azon elkötelezettségünk jele, hogy olyanná válunk, mint a Szabadító.³ Törekvésünk annak a hozzáállásnak a kifejlesztésére irányul, melyről így éneklünk az egyik kedvenc himnuszunkban: „Megyek, ahová Te vezetsz... Azt mondom, mit Te akarsz... Mit Te kívánsz, én az leszek.”⁴

Miért kötünk és tartunk meg szövetségeket?

1. A szövetségek megtartása megerősít, hatalmat ad és oltalmaz.

Nefi látomásban látta, milyen nagyszerű áldásokat tartogat az Úr azok számára, akik betartják a szövetségeiket: „És lőn, hogy én, Nefi, láttam Isten Bárányának hatalmát, hogy leereszkedett... az Úr szövetséges népére...; és igazlelkűséggel és Isten hatalmával voltak felfegyverezve, nagy dicsőségben.”⁵

Nemrég egy fiatal nőttestvér személyében kedves új barátot szereztem. Bizonyosságát tette nekem, hogy miután részesült a templomi felruházásában, úgy érezte, erőt kapott ahhoz, hogy ellen tudjon állni a korábban számára kihívást okozó kísértéseknek.

Ha megtartjuk a szövetségeinket, bátorságra és erőre is szert teszünk, hogy viselni tudjuk egymás terheit. Egy megtört szívű nőtestvér fiának nehéz erkölcsi kihívással kellett szembenéznie. Mivel hitt a szövetségüket megtartó segítőegyleti nőtestvérekben, nem félt megkérni őket, hogy börtöljenek és imádkozzanak a fiáért. Egy másik nőtestvér elmondta, azt kívánja, bárcsak ő is kért volna hasonló jellegű imákat a nőtestvéreitől. Évekkel korábban az ő fia is küszködött. Azt kívánja, bárcsak megkérte volna a nőtestvéreket, hogy segítsenek a családjának cipelni ezt a terhet. A Szabadító ezt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”⁶

Ó, nőtestvérek, mindannyiunknak vannak cipelni való és megosztani való terhei. Az a felhívás, hogy viseljük egymás terheit, arra kér minket, hogy tartsuk meg a szövetségeinket. Lucy Mack Smith tanácsa, melyet az első segítőegyleti nőtestvéreknek adott, ma jobban vonatkozik ránk, mint korábban bárkire: „Gondját kell viselnünk egymásnak, örködnünk kell egymás felett, vigaszt kell nyújtanunk egymásnak, és tanulnunk kell, hogy mindannyian együtt foglalhassunk majd

helyet a mennyben.”⁷ Ez a szövetségmegtartás és a látogatótanítás legjobb formája!

A Mormon könyve emlékeztet minket, hogy még Alma prófétának is volt egy lázadó fia, aminek terhével neki is meg kellett küzdeni. Alma azonban szövetségmegtartó fivéreivel és nővérekkel áldatott meg az evangéliumban, akik mélyen megtértek az Úrhoz, és megtanulták, mit jelent egymás terheit viselni. Ismerjük a Móziás könyvében lévő verseket, melyek arról a egyszerű hitről írnak, amely Alma fiáért mondott imáit jellemezte. A feljegyzés azonban így szól: „...az Úr meghallgatta *népe* imáit és szolgálójának, Almának az imáit is”⁸.

Tudjuk, hogy az Úr örvendezik „a lélekben, amely bűnbánatot tart”⁹, de mindennél jobban vágyunk arra, hogy gyermekeink kövessék Henry B. Eyring elnök tanácsát, miszerint „kezd[é]k el korán és [legyenek] kitar[ó]ak” a szövetségmegtartásban.¹⁰ Nemrég elgondolkodtató és őszinte kérdés hangzott el egy papsági és segédszervezeti vezetőknek szóló gyűlésen: „Tényleg elvárjuk a nyolcévesektől, hogy megtartsák a szövetségeiket?” Közös tanácskozásunk során arra jutottunk, hogy a szent

kereszteleti szövetségek megkötésére és betartására úgy is felkészíthetjük a gyermekeket, hogy segítünk nekik megtanulni megtenni és betartani egy egyszerű ígéretet.

A hithű szülők érzik, hogyan kell tanítaniuk ahhoz, hogy kielégítsék gyermekeik szükségleteit. Miközben a szülők személyes kinyilatkoztatásra törekzenek és a szerint élnek, továbbá együtt tanácskoznak, valamint átadják és megtaníják az evangélium egyszerű tanítéleit, hatalmat kapnak, hogy megerősítsék és megvédjék a családjukat. A többi családtag is segíthet ebben. Drága nagyapám egy egyszerű éneken keresztül tanította meg nekünk az ígéret betartásának fontosságát, amely valahogy így hangzott: „Mielőtt ígérsz, fontosságát jól gondold át. Majd miután megígérted, szívedbe véd be azt. Szívedbe véd be azt.” E rövidke dalt szeretettel, meggyőződéssel és hatalommal tanította, mert nagyapa is beleveste saját ígéreteit a szívébe.

Egy bölcs édesanya, akit ismerek, szándékosan bevonja gyermekeit szövetségei megtartására irányuló erőfeszítéseibe. Örömmel viseli szomszédai, barátai és egyházközsége tagjainak terheit – és megvigasztalja azokat, akik vigasztalásra szorulnak. Nem volt meglepő hát, amikor nemrég fiatal leánya segítséget kért, hogy tudja, hogyan vigasztalja meg barátját, akinek elhunyt az édesapja. Tökéletes alkalom volt ez annak megtanítására, hogy a barátja megvigasztalására irányuló vágyai a kereszteleti szövetségei megtartásának egy módja. Hogyan várhatjuk el a gyermekektől, hogy templomi szövetségeket kössenek és tartsanak meg, ha nem várjuk el tőlük, hogy megtartsák az első szövetségüket – a kereszteleti szövetségüket?

Richard G. Scott elder a következő megfigyelést tette: „Az egyik legnagyobb áldás, amelyet a világnak

nyújthatunk, egy olyan Krisztus-központú otthon ereje, ahol az evangéliumot tanítják, ahol betartják a szövetségeket, és ahol bővelkedik a szeretet.”¹¹ Hogyan tudunk olyan otthont teremteni, ahol felkészíthetjük gyermekeinket a templomi szövetségek megkötésére és betartására?

- Felfedezhetjük együtt, hogy mit jelent érdemesnek lenni a templomi ajánlásra.
- Felfedezhetjük együtt, hogy miként hallgassunk a Szentlélekre. Mivel a templomi felruházást kinyilatkoztatás által kapjuk, meg kell tanulnunk e létfontosságú képességet.
- Felfedezhetjük együtt, hogyan tanuljunk a jelképek segítségével, kezdve a keresztelés és az úrvacsora szent jelképeivel.
- Felfedezhetjük együtt, miért szent a testünk, miért utalunk rá néha templomként, és hogy a visszafogott öltözködés és megjelenés hogyan kapcsolódik a templomi ruházat szent természetéhez.
- Felfedezhetjük a boldogság tervét a szentírásokban. Minél jobban megismerjük Mennyei Atyánk tervét és az engesztelést a szentírásokból, annál jelentőségtejtesebb lesz a templomi hódolatunk.
- Felkutathatjuk együtt az őseinkről szóló történeteket és a család-történetünket, indexelhetünk, és helyettes általi templomi munkát végezhetünk elhunyt szeretteinkért.
- Felfedezhetjük együtt az olyan szavak jelentését, mint *a felruházás, a szertartás, a pecsételés, a papság, a kulcsok* és más, templomi hódolat-tal kapcsolatos szavak.
- Megtaníthatjuk, hogy azért megyünk a templomba, hogy szövetségeket kössünk Mennyei Atyánkkal – és azért megyünk haza, hogy betartsuk azokat!¹²

Tanításaink során ne feledjük a „jó, jobb és legjobb” elvét.¹³ Jó dolog a templomról tanítani a gyermekeinket. Még jobb felkészíteni őket és elvárni tőlük, hogy szövetségeket kössenek és tartsanak be. De a legjobb, ha példánk által mutatjuk meg, hogy örömmel ragaszkodunk saját keresztelési és templomi szövetségeinkhez! Nőtestvérek, felismerjük vajon, hogy milyen nélkülözhetetlen szerepünk van a szabadítás munkájában, miközben neveljük, tanítjuk és felkészítjük gyermekeinket a szövetséges ösvényen való haladásra? Az ehhez szükséges hatalomra szövetségeink tiszteletével és megtartásával teszünk szert.

2. A szövetség megtartása elengedhetetlen a valódi boldogsághoz.

Thomas S. Monson elnök ezt tanította: „Tisztelnünk kell a szent szövetségeket, és az azokhoz való hűség elengedhetetlen a boldogsághoz.”¹⁴ 2 Nefiben azt olvassuk: „És lőn, hogy a boldogság módja szerint éltünk.”¹⁵ Kicsit előrébb ugyanebben a fejezetben arról olvasunk, hogy Nefi és a népe felépített egy templomot. Bizonyosan vidám szövetségmegtartók voltak! Alma könyvében pedig ezt olvassuk: „De íme, Nefi napjai óta nem volt boldogabb időszak Nefi népe között, mint Moróni napjaiban”¹⁶. Hogy miért? Itt szintén azt tudjuk meg az előző versből, hogy „hűek voltak az Úr parancsolatainak betartása terén”¹⁷. A szövetségüket megtartó emberek betartják a parancsolatokat!

Nagyon szeretem a következő szentírást: „És most, amikor a nép ezen szavakat meghallotta [azokat a szavakat, melyek a keresztelési szövetségüket írták le], örömmel összecsapták kezeiket, és így kiáltottak fel: Ez a mi szívünk vágya!”¹⁸ Nagyon tetszik a szívük vágya. Vidáman arra vágytak, hogy szövetségeket kössenek és tartsanak meg!

Egyik vasárnap egy fiatal nőtestvér így szólt boldogan: „Ma vehetek az úrvacsorából!” Mikor örültünk utoljára ennek a kiváltságnak? És hogyan fejezzük ki azt? Azáltal, hogy *mindig* emlékezünk a Szabadítóra, és *mindig* betartjuk a parancsolatait, ami magában foglalja a sabbat napjának megszentelését is. Azáltal fejezzük ki, hogy *mindig* emlékezünk Órá úgy, hogy *mindig* megtartjuk a személyes és családi imákat, szentírás-tanulmányozásokat és a heti családi esteket. Amikor pedig eltelődik a figyelmünk, vagy könnyedén vesszük e fontos dolgokat, bűnbánatot tartunk, és újrakezdjük.

Szövetségeink megkötése és vidám betartása hitelessé teszi és étellel tölti meg ama szent és szabadító szertartásokat, melyeket meg kell kapnunk, hogy elnyerjük „mindaz[t], amivel [az Atya] rendelkezik”¹⁹. A szertartások és a szövetségek azok a „lelki mérőföldkövek”, melyekre Henry B. Eyring elnök utalt, amikor ezt tanította: „Az utolsó napi szentek szövetséges nép.

A keresztlónk napjától kezdve életünk lelki mérföldkövein át ígéreteket teszünk Istennek, és Ő is ígéreteket tesz nekünk. Ő *mindig* betartja az Ő felhatalmazott szolgálain keresztül tett ígéreteit, ám életünk döntő próbatétele, hogy vajon *mi* megkötjük-e vele a szövetségeinket, és megtartjuk-e azokat.”²⁰

3. Szövetségeink megtartása által fejezzük ki a Szabadító és Mennyei Atyánk iránti szeretetünket.

Az összes ok közül, ami miatt szorgalmasnak kell lennünk szövetségeink betartásában, van egy, amely mindegyiknél fontosabb: a szeretet. Az egyik őszövetségi szentírásvers megérintette a szívemet a szeretet tantételével kapcsolatban. Kire nincs nagy hatással közülünk Jákób és Ráhel bibliai szerelmi története, melyről ezt olvashatjuk: „Szolgálja tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt.”²¹ Nőtestvérek, vajon mi is ilyesfajta mély és odaadó szeretettel tartjuk meg a szövetségeinket?

Miért volt hajlandó a Szabadító megtartani az Atyával kötött szövetségét és betölteni isteni küldetését, hogy engeszteljen a világ bűneiért? Az Atya és az irántunk érzett szeretete miatt. Miért volt hajlandó az Atya engedni, hogy az Ő Egyszülött és tökéletes Fia leírhatatlan fájdalokat viseljen el a világ bűneiért, szívfájdalmiért, betegségeiért és gyengeségeiért, és mindenért, ami igazságtalan ebben az életben? A választ ezekben a szavakban találjuk: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”²².

„Ha teljes mértékben értékelnék azt a sok áldást, melyben az értünk hozott megváltásnak köszönhetően részünk van, semmi olyat nem tudna az Úr kérni tőlünk, amit ne lennénk hajlandók azonnal és szívesen megtenni.”²³ Joseph Fielding Smith elnök eme kijelentése szerint szövetségeink

megtartása az egyik módja annak, hogy kifejezzük szeretetünket Szabadítónk és Megváltónk felfoghatatlan és végtelen engeszteléséért, valamint Mennyei Atyánk tökéletes szeretetéért.

Holland elder a következő megindító gondolatot osztotta meg: „...nem tudom biztosan, mi fog történni az ítélet napján, de nagyon meglepődnék, ha ama beszélgetés egy pontján Isten ne tenné fel nekünk pontosan ugyanazt a kérdést, melyet Krisztus feltett Péternek: »Szeretted engem?»”²⁴ Ma este arra kérem mindannyiunkat, hogy vizsgáljuk meg, mennyire szeretjük a Szabadítót, annak mércéjét használva, hogy mennyire vidáman tartjuk meg a szövetségeinket. A Szabadító ezt mondta: „A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.”²⁵ Ó, mekkora szüksége van mindannyiunknak arra, hogy a Szabadító rendszeresen kijelentse magát nekünk a mindennapi életünkben!

Ne feledjük, hogy még a korábban csökönyösek és a jelenleg küszködők is érezhetik a Jó Pásztor kezének érintését a fejükön, és hallhatják hangját, amint ezt mondja: „Gyere! Már nem vagy megkötve. Szabad vagy.”

A Szabadító ezt mondta: „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.”²⁶ Azért tudja ezt mondani, mert Ő szeretettel tartotta meg szövetségeit. A kérdés most már csak az: vajon mi is így fogunk-e tenni? Kívánom, hogy hittel, vidám szívvel és azzal a hatalmas vágygal haladjunk előre, hogy megtartsuk a szövetségeinket. Így mutatjuk ki szeretetünket Mennyei Atyánk és a Szabadítónk iránt, akikről hatalmas szeretettel teszem bizonyosságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd D. Todd Christofferson, „You Are Free,” *Liahona*, Mar. 2013, 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland: Szövetségeink betartása: Üzenet a misszióba készülőknek. *Liahona*, 2012. jan. 49.
3. Lásd Az Istennel kötött szövetségeink megértése. *Liahona*, 2012. júl. 23.
4. Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz.; kiemelés hozzáadva.
5. 1 Nefi 14:14.
6. János 13:35.
7. Lucy Mack Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 27.
8. Móziás 27:14; kiemelés hozzáadva.
9. Tan és a szövetségek 18:13.
10. Henry B. Eyring: Lelki felkészültség: Kezdd el korán és légy kitartó! *Liahona*, 2005. nov. 37–40.
11. Richard G. Scott: Otthonaink békességéért. *Liahona*, 2013. máj. 30.
12. Lásd D. Todd Christofferson: Az evangélium választ ad az élet gondjaira és kihívásaira. (Világmeretű vezetőképző gyűlés, 2012. febr.), lds.org/broadcasts.
13. Lásd Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahona*, 2007. nov. 104.
14. Thomas S. Monson, „Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Mar. 1996, 5.
15. 2 Nefi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Móziás 18:11.
19. Tan és a szövetségek 84:38.
20. Henry B. Eyring, „Witnesses for God,” *Ensign*, Nov. 1996, 30; kiemelés hozzáadva.
21. 1 Mózes 29:20.
22. János 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, „Importance of the Sacrament Meeting,” *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 592.
24. Jeffrey R. Holland: Az első nagy parancsolat. *Liahona*, 2012. nov. 84.
25. János 14:21.
26. János 10:11.

Carole M. Stephens

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Nagy okunk van az örövendezésre

Amikor szerettek, gondoskodtok, valamint kis és egyszerű módokon szolgáltok másokat, tevékeny részesei vagytok a szabadítás munkájának.

Amikor az apósom elhunyt, a családnk összegyűlt azokkal, akik eljöttek, hogy részvétüket nyilvánítsák. Az est folyamán – miközben a családdal és a barátokkal beszélgettem –, gyakran feltűnt, hogy a 10 éves unokánk, Porter, az anyósom, az ő „dédije” közelében ácsorog. Néha mögötte állt, és szinte őrködött felette. Egyszer még azt is észrevettem, hogy belékarolt. Láttam, ahogy megpaszkolja a kezét, megölelgeti, vagy csak mellette áll.

Jó pár nappal az eset után még mindig nem tudtam ezt a képet kiverni a fejemből. Úgy éreztem, írnom kell Porternek, hogy elmondjam, mit figyeltem meg. Küldtem hát neki egy e-mailt arról, amit láttam és éreztem. Emlékeztettem Portert a szövetségekre, melyeket a keresztlőjekor kötött, és Alma szavait idéztem Móziás 18. fejezetéből:

„...és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének nevezetni, és hajlandóak vagytok egymás

terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek;

Igen, és hajlandóak vagytok gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorúlnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagytok, méghozzá egészen halálotokig..., hogy örök életetek lehessen...

[H]a ez szívetek vágya, akkor mit tudtok felhozni az ellen, hogy az Úr nevében megkeresztelkedjétek, annak bizonyítékául öelötte, hogy szövetségre léptetek velem, hogy szolgálni fogjátok és betartjátok parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthessé rátok Lelkét?”¹

Elmagyaráztam Porternek, hogy Alma azt tanította, hogy azoknak, akik meg szeretnének keresztelkedni, hajlandónak kell lenniük az Urat szolgálni azáltal, hogy másokat szolgálnak – egész életükön át! Ezt mondtam: „Nem tudom, észrevetted-e, de azzal, hogy kimutattad a szeretetedet és az aggodalmadat Dédi iránt, a szövetségeidet tartottad be. Úgy tartjuk meg a szövetségeinket nap mint nap, hogy kedvesek vagyunk, szeretetet mutatunk, és törődünk másokkal. Azt akartam, tudd, hogy büszke vagyok rád, amiért megtartod a szövetségeidet! Ha betartod a keresztlődkor kötött szövetségedet, felkészülsz rá, hogy elrendeljenek a papságba. E további szövetség még több lehetőséget nyújt majd arra, hogy megáldj és szolgálj másokat, valamint segít felkészülnöd a későbbi templomi szövetségeidre. Köszönöm, hogy ilyen jó példa vagy nekem! Köszönöm, hogy megmutatod, milyen szövetségmegtartó embernek lenni!”

Porter így válaszolt az üzenetemre: „Nagymama, köszönöm a leveledet. Amikor megöleltem a Dédit, nem tudtam, hogy éppen a szövetségeimet tartom meg, de melegséget éreztem

Porter (jobbra) a dédnagymamájával

a szívemben és jól éreztem magam. Tudom, hogy ez az érzés a Szentlélek volt a szívemben.”

Az is nagyon megmelengette a szívemet, amikor rájöttem, hogy Porter összekötötte a szövetségeit azzal az ígérettel, hogy „Lelke mindig velü[n]k lehet”² – az ígérettel, melyet a Szentlélek ajándékának befogadása tesz lehetővé.

Nőtestvérek, miközben lehetőségem volt világszerte találkozni veletek, megfigyeltem, hogy közületek sokan olyanok, mint Porter. Csendben álltok Isten tanúiként; gyászoltok azokkal, akik gyászolnak; megvigasztaljátok azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és közben észre sem veszitek, hogy a keresztelővízben és a templomban kötött szövetségeiteket tartjátok be. Amikor szerettek, gondoskodtok, valamint kis és egyszerű módokon szolgáltok másokat, tevékeny részesei vagytok a szabadítás munkájának, Isten munkájának, „hogy véghez[vigye] az ember halhatatlanságát és örök életét”³.

Leányokként az Úr királyságában⁴ szent szövetségeket kötöttünk. A Nefi által „szoros és keskeny ösvény[nek]” nevezett úton haladunk, „mely az örök élethez vezet”⁵. Mindannyian máshol tartunk ezen az ösvényen. De együtt munkálkodhatunk azon, hogy segítsünk egymásnak „Krisztusba vetett állhatatossággal [törekedni] előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével”⁶.

Jeanne Fiala Nők tanácsadóként szolgál. Néhány hónappal ezelőtt tudomást szerzett egy fiataloknak tervezett tevékenységről az egyházközösségben: hegymászás egy Malan’s Peak nevű helyre. Nagyon megörült, hiszen nemrégiben tűzte ki célul, hogy megmássza ezt a hegyet.

A túravonal elejéhez érve az egyik jó barátja, Ashley csatlakozott hozzá. Jeanne-be belekarolva felajánlotta,

hogy együtt mászik vele, mondván: „Én veled megyek.” Ashley, aki akkor 16 éves volt, némileg korlátozott volt a mozgásában, így nem tudott nagyon gyorsan mászni. Így hát Ashley és Jeanne lassan gyalogoltak, megfigyelve Mennyei Atyánk teremtményeit: a sziklákat a följük tornyosuló hegycsúcsán és az őket körülvevő virágokat. Jeanne később ezt mondta: „Nagyon gyorsan elfelejtettem azon céloimat, hogy felmászjak a csúcsra, hiszen hamarosan teljesen másfajta kalanddá változott az út – azzá a kalanddá, hogy vegyem észre az ösvény során elének táruló szépséget, melyet valószínűleg kihagytam volna, ha csak a Malan’s Peak meghódítására koncentrálok.”

Miközben Jeanne és Ashley jóval a csapat mögött folytatta a túrát, csatlakozott hozzájuk Emma, egy másik fiatal nő az egyházközösségből, aki úgy döntött, bevárja őket és velük megy tovább. Emma csak tovább fokozta a jókedvüket. Megtanított nekik egy dalt, és további támogatást és bátorítást nyújtott. Jeanne így emlékezett vissza: „Leültünk és pihentünk, énekelünk, beszélgettünk és nevtünk. Olyan oldalról sikerült megismernem Ashleyt és Emmát, amilyenről másképp nem sikerült volna. Az az este nem a hegyről szólt – hanem valami sokkal, sokkal többről. Arról, hogy segítsünk egymásnak az ösvényen haladni, még hozzá lépésről lépésre.”

Miközben Jeanne, Ashley és Emma együtt túrázott és énekelte és pihent és nevetett, valószínűleg nem ezt gondolták: „Nahát, most éppen a szövetségeinket tartjuk be.” Pedig azt tették. Szeretettel, könnyűléttel és elkötelezettséggel szolgálták egymást. Megerősítették egymás hitét, miközben bátorították, támogatták és segítettek egymást.

Russell M. Nelson elder ezt tanította: „Ha felismerjük, hogy a

szövetség gyermekei vagyunk, akkor tudjuk, kik vagyunk és mit vár tőlünk Isten. Törvénye a szívünkbe íródik.”⁷

Maria Kuzina Isten szövetséges leánya, aki tudja, ki ő, és mit vár el tőle Isten. Amikor üdvözölt engem omszki otthonában, Oroszországban, azt hittem, azért vagyok ott, hogy szolgáljam őt, ám hamarosan rájöttem, hogy azért vagyok ott, hogy tanuljak tőle. Megtértként Maria a Lukács 22-ben található útmutatás szerint él: „...idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.”⁸ Hisz élő prófétánk, Thomas S. Monson elnök szavaiban, aki ezt mondta:

„Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőskertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz. [...]

[A]mikor hittel cselekszünk, az Úr megmutatja nekünk, hogyan erősítsük meg az egyházát azokban az egyházközösségekben és gyülekezetekben, melyekben élünk. [V]elünk lesz, és aktív társunkká válik a misszionáriusi munkánkban.

[Gy]akoroljátok a hiteteket..., miközben imádságos lélekkel elgondolkodtok azon, melyik családtagokat, barátokat, szomszédokat és ismerősöket szeretnétek meghívni az otthonotokba, hogy találkozzanak a misszionáriusokkal, hogy meghallgathassák a visszaállítás üzenetét.”⁹

Maria azáltal követi e tanácsot, hogy vigyázza és szolgálja azon nőtestvéreket, akiket megkérték, hogy látogatótanítson, és még e feladatkörén is túltesz. Sok barátja van, aki kevésbé tevékeny, vagy aki még nem hallotta Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának az üzenetét. Minden nap gyakorolja a hitét és azért imádkozik, hogy tudja, kinek van szüksége a segítségére, majd pedig a kapott sugalmazások szerint cselekszik. Telefonál, kimutatja a szeretetét, és elmondja a

barátainak, hogy szükség van rájuk. Minden héten családi estet tart a lakásán, ahová meghívja a szomszédait, az egyháztagokat és a misszionáriusokat – és még főz is rájuk. Meghívja őket az egyházba, várja őket, és leül melléjük, miután megérkeznek.

Maria érti Jeffrey R. Holland elder nemrég elhangzott emlékeztető szavait, miszerint „ha meghívásunkat a mások és az Úr Jézus Krisztus iránti szeretet... táplálja, akkor arra soha senki nem fog bántóként vagy elítélőként tekinteni”¹⁰. Listát vezet azokról az emberekről, akik azt mondják, megbántották őket, és folyamatosan szolgálja őket. Mivel tudják, hogy Maria szereti őket, bátran mondhatja nekik: „Ne bántódjatok meg! Ez nevetséges!”

Maria szövetségmegtartó tanítványa Jézus Krisztusnak. Habár nincsen papságviselő az otthonában, mindennap érzi Isten erejét templomi szövetségei beteljesedéseként, amint előrehalad az ösvényen, mindvégig kitart, és az út során segít másoknak is részt venni a szabadítás munkájában.

Miközben megosztottam ezeket az élményeket veletek, láttatok magatokat a szabadítás munkájában? Egy pillanatra gondolatok Isten egy másik leányára, akinek bátorításra van szüksége, hogy visszatérjen a szövetség ösvényére, vagy akinek egy kis segítségre van szüksége, hogy az ösvényen tudjon maradni. Kérdezzétek róla Mennyei Atyátokat! Ez a nőtestvér az Ő lánya. Név szerint ismeri. Benneteket is ismer, és el fogja mondani, mire van szüksége. Legyetek türelmesek, folyamatosan imádkozzatok érte hittel, majd pedig cselekedjétek a kapott sugalmazások szerint. Ha e sugalmazások szerint cselekszettek, a Lélek megerősíti, hogy felajánlásotok elfogadható az Úr számára.

„Eliza R. Snow nőtestvér... hálásan ismerte el a nőtestvérek arra irányuló

erőfeszítéseit, hogy megerősítsék egymást. Elmondta nekik, hogy bár az egyház nem vezet feljegyzést minden egyes adományról, melyet a szűkséget látóknak adnak, az Úr nagyon pontos feljegyzést vezet a szabadító munkájukról:

Joseph Smith [elnök] azt mondta, hogy ezt az együletet lelkek megmentése céljából hozták létre. Mit telszünk] azért, hogy visszanyerj[ük] azok szívét, akik eltávolodtak? – Hogy meglágyíts[uk] azok szívét, akik elhidegültek az evangéliumtól? – Egy másik könyv is íródott a hitetokról, a kedveségekről, a jó cselekedeteitekről és szavaitokról. Létezik egy másik feljegyzés is. Semmi sem merül feledésbe.”¹¹

A Mormon könyvében Ammon arról beszél, hogy nagy okunk van az örömről. Ezt mondja: „És most azt kérdezem, hogy [Isten] milyen áldásokkal halmozott el minket? Meg tudjátok mondani?”

Lelkesedésében Ammon meg sem várja a választ. Azt mondja: „Íme, válaszolok helyettetek... [E]zzel az áldással halmozott el minket, hogy eszközökké lettünk Isten kezében e jelentős munka elvégzésére.”¹²

Szövetséges leányok vagyunk az Úr királyságában, és lehetőségünk van eszközökké válni az Ő kezében. Ha kicsi

és egyszerű módokon nap mint nap részt veszünk a szabadítás munkájában – azáltal, hogy vigyázzuk, erősítjük és tanítjuk egymást –, Ammonnal együtt mi is ki tudjuk jelenteni:

„...íme, teljes az örömöm, igen, szívem csordulásig megtelt örömmel, és örvendezni fogok Istenemben.

Igen, tudom, hogy semmi vagyok; erőmet tekintve gyenge vagyok; ezért nem magamat illetően kérkedem, hanem Istenemet illetően kérkedem, mert az ő erejével minden dolgot meg tudok tenni.”¹³

Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 18:8–10.
2. Tan és a szövetségek 20:77.
3. Mózes 1:39.
4. Tan és a szövetségek 25:1.
5. 2 Nefi 31:18.
6. 2 Nefi 31:20.
7. Russell M. Nelson: Szövetségek. *Liahóna*, 2011. nov. 88.
8. Lukács 22:32.
9. Thomas S. Monson: A szabadítás munkájába vetett hit. (Világméretű vezetőképző gyűlés, 2013. június 23.), lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland: Felelősségünk, hogy meghívjunk másokat. (Világméretű vezetőképző gyűlés, 2013. június 23.), lds.org/broadcasts.
11. Lásd *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 91.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Linda S. Reeves

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Tartsatok igényt szövetségeitek áldásaira

Miközben megújítjuk és tiszteljük a szövetségeinket, terheink könnyebbek lesznek, és folyamatosan tisztulhatunk és erősödhetünk.

Nőtestvérek! Milyen csodálatos újra együtt lenni veletek! Nemrég találkoztam egy asszonnyal, aki a keresztlőjére készült. Ezen a konkrét vasárnapon három kilométert gyalogolt a sárban, hogy eljusson az istentiszteletre. Ahogy megérkezett, első útja a mosdóba vezetett, ahol levette a sáros ruháját, kimosta, majd tiszta vasárnapi ruhát öltött magára. A segítőegyleti gyűlésen elmesélte megtérése történetét. Megérintett arra irányuló mély vágya, hogy a bűnbánat és a Szabadító engesztelő áldozata által újra tiszta és szeplőtlen legyen, továbbá azon hajlandósága is, hogy feladja a „rég életét”, hogy szent szövetségeket köthessen Mennyei Atyánkkal. Szakított a barátjával; függőségeket küzdött le, hogy be tudja tartani a Bölcsesség szavát; otthagya a vasárnapi munkáját; és számos szeretnének barátságát veszítette el, amikor bejelentette, hogy megszeretne keresztkedni. Oly nagyon sóvárgott az után, hogy elhagyja az összes bűnét, hogy tisztára mossák a

keresztlővízben, és érezze a Szabadító megváltó szeretetét. Vágyai arra ösztönöztek engem aznap reggel, hogy én is tiszta akarjak lenni fizikailag és lelkileg egyaránt.

Tudjuk, hogy közületek sokan hoztak hasonló áldozatokat, amikor megéreztetétek a Szentlélek tanúságát, és arra vágytatok, hogy bűnbánatot tartsatok, megkeresztkedjete és

tiszták legyetek. Talán nincs még egy olyan időszak, amikor gazdagabban érezzük a Szabadító mennyei szeretetét, mint amikor bűnbánatot tartunk és érezzük, hogy szerető, kitárt karjaival átölel bennünket, és szeretetéről és elfogadásáról biztosít minket.

Néhány vasárnapal ezelőtt, miközben az úrvacsorai imát hallgattam, nagyon megérintett, ahogy a pap minden egyes szót mély átérzéssel ejtett ki. Később felhívtam ezt a papot, hogy köszönetet mondjak, amiért segített nekem és a gyülekezetnek hatalmas lelki élménnyé tenni az úrvacsorát. Mivel nem volt otthon, az édesanyjával beszéltem, aki így válaszolt: „Nagyon boldog lesz, ha megtudja, hogy telefonált. Ez volt az első alkalom, hogy ő mondta az úrvacsorai imát. Együtt készültünk rá, beszélgettünk az úrvacsora fontosságáról, valamint a Szabadítóval kötött keresztlési szövetségeink érdemes megújításáról.” Ó, mennyire szeretem ezt a drága édesanyját, amiért tanított a fiának a keresztlési szövetségek erejéről, valamint arról, hogy miként segíthet az egyház-köztség tagjainak érezni ezt az erőt.

Egy másik édesanya, akit ismerek, évekig egyedül ült istentiszteleten a négy kisgyermekével. Mivel ritkán tudott az úrvacsora alatt a Szabadítóra koncentrálni, egy tervvel állt elő. Most már minden szombaton próbál időt szakítani arra, hogy átgondolja a hetét, a szövetségeit, és hogy mit kell megbánnia. „Így aztán – mondja –, nem számít, milyen élményem van vasárnap a gyermekeimmel, felkészültem rá, hogy vegyek az úrvacsorából, megújítsam a szövetségeimet, és érezzem az engesztelés megtisztító erejét.”

Drága nőtestvérek, vajon miért tulajdonít a Szabadító oly nagy jelentőséget az úrvacsorának? Milyen fontos szerepet játszik keresztlési szövetségeink eme hetenkénti megújítása

az életünkben? Felismerjük-e vajon a Szabadító azon képességét, hogy minden héten teljesen megtisztíthat bennünket, ha érdemesen és elgondolkodva veszünk az úrvacsorából? Boyd K. Packer elnök a következőről tett bizonyosságot: „Ez az [ígérete] Jézus Krisztus evangéliumának és engesztelésének: ...élet[ünk] végén úgy haladhat[unk] át a fátyolon, hogy megbán[tuk] a bűnei[lnket] és Krisztus vére által tisztává tétet[tünk]”¹.

Az elnökségünk hatalmas örömet érez, amikor a nőtestvéreink és a családjaik szövetségeket kötnek és tartanak meg. Ugyanakkor a szívünk szakad meg azokért, akik hatalmas nehézségeket élnek át, amiért szeretteik megszegik a szövetségeiket. Jákób prófétát, Nefi fivérét, arra kérte az Úr, hogy beszéljen fivéreinek napjaik igazlelkű asszonyairól és gyermekeiről. Tanúságot teszem, hogy szavai kifejezetten a mi időnkre lettek megőrizve. A próféta úgy beszél hozzánk, mintha maga a Szabadító tenné. Jákóbra „aggodalom súlya nehezed[ett]”, miközben a férjének és az apáknak bizonyosságát tette:

„...elkeserít, hogy oly szókimondó beszédet kell használnom... feleségeitek és gyermekeitek előtt, akik közül sokaknak rendkívül gyengédek, szep-lőtelenek és finomak az érzéseik...

[Sz]ívük zokogása Istenhez hatol fel ellenetek. ...sok szív meghalt, mély sebektől áthatva.”²

A szövetségeiket megtartó nőknek és gyermekeknek – az ő idejében és a miénkben egyaránt – Jákób ezt ígéri:

„Szilárd elmével tekintetek Istenre, és rendkívüli hittel imádkoztatok hozzá, és ő meg fog vigasztalni a megpróbáltatásaitokban...

[E]meljétek fel a fejeteket és fogadjátok be Isten örömet adó szavát, és lakmározatok a szeretetén”³.

Nőtestvérek, tanúságot teszem arról, mekkora ereje és hatalma van az

imának, miközben kifejezzük Mennyei Atyánknak a legmélyebb fájdalmainkat és vágyainkat, és tanúságot teszem a válaszokról, melyeket a szentírások és az élő próféták szavain „lakmározva” kapunk.

Mintegy három évvel ezelőtt pusztító tűz rombolta le a szeretett, történelmi jelentőségű Provo tabernákulum belsejét Utah államban. Az épület elvesztését óriási tragédiának vélték mind a közösség, mind pedig az egyház tagjai. Sokan így tünődtek: „Miért hagyta az Úr, hogy ez történjen? Bizonyára meg tudta volna akadályozni, hogy tűz üssön ki, vagy megállíthatta volna a pusztító lángokat.”

Tíz hónappal később, a 2011. évi októberi általános konferencián, mindenkinek elakadt a lélegzete, amikor Thomas S. Monson elnök bejelentette: a szinte teljesen lerombolt tabernákulumból szent templom lesz – az Úr háza! Abban a pillanatban már mi is világosan láttuk, amit az Úr mindig is tudott! Nem Ő okozta a tüzet, de hagyta, hogy a tűz lerombolja az épület belsejét. Ő már pompás templomként látta a tabernákulumot – szent, örökkévaló szövetségek

megkötésének állandó helyeként.⁴

Drága nőtestvéreim! Az Úr engedi, hogy próbára tegyenek minket, néha tűrésünk legfelső határáig. Láttuk már, ahogy szeretteink – vagy akár saját magunk – életét jelképes értelemben felémésztették a lángok, és eltűnődünk, vajon egy szerető és törődő Mennyei Atya miért engedi, hogy ilyen dolgok megtörténjenek. Ő azonban nem hagy minket a hamuban; kitért karokkal áll, és buzgón hív minket, hogy jöjjünk Hozzá. Pompás templomokká építi az életünket, ahol Lelke örökké lakozhat.

A Tan és a szövetségek 58:3–4-ben az Úr ezt mondja:

„Természetes szemetekkel jelenleg nem láthatjátok Istenetek tervét azon dolgokat illetően, amelyek ezután jönnek, és a dicsőséget, amely sok megpróbáltatást követ.

Mert sok megpróbáltatás után jönnek az áldások. Eljön tehát a nap, amikor sok dicsőséggel koronáztattok meg”.

Nőtestvérek, bizonyágot teszem, hogy az Úrnak terve van mindannyiunk életével. Semmi sem döbbsenti vagy lepi meg, ami történik. Ő mindent tud, és mindenkit szeret. Alig várja, hogy segítsen nekünk, megvigasztaljon

minket, és enyhítsen a fájdalmunkon, amint bízunk az engesztelés erejében és tiszteljük a szövetségeinket. Az általunk tapasztalt próbatételek és nehézségek lesznek talán pont azok a dolgok, melyek oda vezetnek minket, hogy Hozzá jöjjünk és ragaszkodjunk a szövetségeinkhez, hogy visszatérhessünk a jelenlétébe és elnyerjük mindazt, amivel az Atya rendelkezik.

Idén szükségem volt rá és azt akartam, hogy még mélyebben érezzem az Úr szeretetét, hogy személyes kinyilatkoztatásokat kapjak, hogy jobban értem a templomi szövetségeimet, és könnyebbek legyenek a terheim. Miközben kifejezetten ezekért az áldásokért imádkoztam, éreztem, ahogy a Lélek a templom felé irányít engem, és arra ösztönöz, hogy még figyelmesebben hallgassam a számomra kijelentett áldások szavait. Bizonyágomat teszem, hogy miközben még figyelmesebben hallgattam, és megpróbáltam hitet gyakorolni, az Úr irgalmas volt hozzám, és segített könnyíteni a terheimen. Segített hatalmas békességet

éreznem azon imák felől, melyekre még nem kaptam választ. Az Úr kötve van, hogy betartsa az ígéreteit, amikor megtartjuk a szövetségeinket és hitet gyakorlunk.⁵ Jöjjetek a templomba, drága nőtestvérek, és tartsatok igényt az áldásaitokra!

Szeretnék még egy módot említeni, amely által önbizalmat és hitet nyerhetünk. Mi, nők, néha hajlamosak vagyunk rá, hogy nagyon kritikusan szemléljük magunkat. Az ilyen időszakokban törekedjük a Lélekre, és tegyük fel a kérdést: „Az Úr szeretné, hogy így gondolkodjak magamról, vagy éppen Sátán próbál elnyomni?” Emlékezzetek Mennyei Atyánk természetére, kinek szeretete tökéletes és végtelen.⁶ Ő nem rombolni, hanem építeni akar minket.

Az egyház tagjaiként néha azt érezhetjük, hogy „tökéletes utolsó napi szent család” tagjainak kell lennünk ahhoz, hogy az Úr elfogadjon minket. Gyakran kevésnek vagy kívülállónak érezzük magunkat a királyságban, ha azt látjuk, hogy nem illünk a képbe.

Drága nőtestvérek, végső soron az fog számítani Mennyei Atyánknak, hogy mennyire tartottuk be a szövetségeinket, és mennyire próbáltuk a Szabadítónk, Jézus Krisztus példáját követni.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk. Az Ő engesztelő áldozatának köszönhetően hetente megtisztulhatunk, ha érdemesen veszünk az úrvacsorából. Miközben megújítjuk és tiszteljük a szövetségeinket, terheink könnyebbek lesznek, és folyamatosan tisztulhatunk és erősödhetünk, hogy életünk végén érdemesnek találjanak minket arra, hogy elnyerjük a felmagasztosulást és az örök életet. Ezekről tesztek bizonyosságot szeretett Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer: Az engesztelés. *Liahóna*, 2012. nov. 77.
2. Jákób 2:3, 7, 35.
3. Jákób 3:1–2.
4. Lásd Móziás 23:21–22.
5. Lásd Tan és a szövetségek 82:10.
6. Lásd Russell M. Nelson, „Divine Love,” *Liahóna*, Feb. 2003, 12–17.

Thomas S. Monson elnök

Soha nem járunk egyedül

Egy nap, amikor majd visszatekintetek a nehéz időkre, észre fogjátok venni, hogy Ő mindig ott állt mellettetek.

Drága nőtestvéreim, a ma este érzett lelkület a ti erőteteket, elkötelezettségeteket és jószágotokat tükrözi. A Mestert idézve: „Ti vagytok a földnek savai... Ti vagytok a világ világoossága.”¹

Miközben annak lehetőségén gondolkodtam, hogy szólhatok hozzátok, eszembe jutott, hogy drága feleségem, Frances mennyire szerette a Segítőegyletet. Élete során számos segítőegyleti pozícióban szolgált. Amikor még mindketten csupán 31 évesek voltunk, elhívtak a Kanadai Misszió elnökének. Megbízatásom három éve alatt Frances elnökölt ama hatalmas terület összes Segítőegylete felett, mely az Ontario és Quebec tartományokra terjedt ki. A legközelebbi barátai zömére is e megbízás során tett szert, valamint a számos elhívásból adódóan, melyet később, a saját egyházközségünk Segítőegyletében töltött be. Mennyei Atyánk hithű leánya, szeretett társam és a legdrágább barátom volt. El sem tudom mondani, mennyire hiányzik.

Én is szeretem a Segítőegyletet. Bizonyosságomat teszem nektek arról, hogy sugalmazás által lett megszervezve, és hogy az Úr földi egyházának létfontosságú részét képezi. Lehetetlen

lenne összeszámolni, mennyi jócselekedet származik e szervezettől, és mennyi élet részesült áldásban miatta.

A Segítőegylet nőtestvéreinek életkörülményei rendkívül eltérőek lehetnek. Vannak köztetek egyedülállóak – akik lehet, hogy még iskolába járnak; lehet, hogy dolgoznak –, de egyedülállóként is teljes és bővelkedő életet élnek. Néhányan elfoglalt, gyermekeket nevelő anyák vagytok. Vannak köztetek, akik válás vagy halál miatt elvesztették a férjüket, és azzal küszködnek, hogy férj és apa nélkül neveljék fel a gyermekeiket. Néhányan közületek felnevelték a gyermekeiteket, de rájöttetek, hogy folyamatosan szükségük van a segítségetekre. Sokatoknak vannak idősödő szüleik, akiknek arra a szerető gondoskodásra van szükségük, melyet csak ti tudtok biztosítani a számukra.

Akárhol is vagyunk az életben, mindig vannak olyan időszakok, amikor kihívásokkal küszködünk. Habár ezek mindenki számára mások, mindannyiunknak része van bennük.

A legtöbb ilyen kihívás egyszerűen azért létezik, mert ebben a halandó világban élünk, ahol mindenféle ember található. Időnként kétségbeesve

kérdezzük: „Hogyan tudom a szemem biztosan a celesztialis célon tartani, miközben ebben a telesztialis világban járok?”

Lesznek olyan időszakok, amikor utatokat tövises borítják és küzdelmek övezik. Lesznek olyan időszakok, amikor elszakítva vagy elszigetelve érzitek magatokat attól, aki minden jó dolog Adományozója. Aggódtok amiatt, hogy egyedül kell haladnotok. A hit helyét félelem veszi át.

Amikor ilyen helyzetben találjátok magatokat, könyörgöm nektek, ne feledkezzetek meg az imáról! Nagyon szeretem Ezra Taft Benson elnöknek az imával kapcsolatban mondott következő szavait. Ezt mondta:

„Az a tanács, hogy az imára támaszkodjak, egész életem során felette állt minden egyéb más tanácsnak, amit valaha kaptam. A lényem részévé vált – egy horgonnyá, az erő egy állandó forrásává, valamint a mennyei dolgok-ról való tudás alapjává. [...]

Habár érhet balszerencse, az imában bizonyosságra lehelhetünk, mert Isten békességet szól a lélekhez. Ez a békesség, ez a lelki nyugalom az élet legnagyobb áldása.”²

Pál apostol ezt mondta:

„...tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”³

Milyen dicsőséges ígéret! A békesség az, amire törekszünk, és ez az, amire vágyunk.

Nem úgy helyeztettünk a földre, hogy egyedül kelljen járunk. A hatalom, erő és vigasz mily csodálatos forrása áll rendelkezésünkre! Ő, aki saját magunknál is jobban ismer minket; Ő, aki a teljes képet látja, és már a kezdektől fogva ismeri a véget, biztosított bennünket arról, hogy amennyiben

kérjük, Ő ott lesz számunkra, hogy segítsen nekünk. A következőt ígérték nekünk: „[H]iggyetek, és minden dolog összefog a javatokért”.⁴

Miközben imáink a mennyek felé szállnak, ne feledjük a Szabadítónk által tanított szavakat. Amikor a Gecsemáné és a kereszt kízó gyötrelmeivel nézett szembe, Atyjához így imádkozott: „...ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen.”⁵ Bár időnként ez talán nehéz, nekünk is bízunk kell abban, hogy Mennyei Atyánk tudja a legjobban, mikor és milyen formában biztosítsa számunkra a kért segítséget.

Nagy becsben tartom a költő szavait:

*Hogy minként teszi, nem tudom,
Ez azonban biztos: Isten az imára
bizton válaszol.
Tudom, hogy Ő erre a szavát adta,
Ezért tudom, hogy az imám mindig
meghallgatja.
A válaszát is, tudom, egyszer
megkapom,
Így csak imádkozom, majd feleletét
csendben várom.
Amire vágyom, nem tudom,
Hogy úgy kapom-e, ahogy azt én
gondolom,
Így imám csak Őrá bízom,
Kinek bölcsessége nagyobb, mint
sajátom,
Tudván, hogy fohászom egyszer
beteljesíti,
Vagy oly választ ad, mely életem
áldottabbá teszi.⁶*

Az ima természetesen nem csupán a nehéz időkre adatott. A szentírásokban folyamatosan azt az utasítást kapjuk, hogy mindig imádkozunk,⁷ és hogy mindig legyen egy ima a szívünkben.⁸ Egy ismerősen csengő, kedves himnuszunk szavai megfogalmaznak egy kérdést, melyet jól ten-nénk, ha mindennap megkérdeznénk magunktól: „Mondtál-e imát?”⁹

A szentírások az imával szoros szövetséget alkotva segítenek nekünk megbirkózni a gyakran nehéz világi dolgokkal. A négy alapművünkben található igaz szavak és sugalmazás drága kincsek számomra. Soha nem fáradok bele az olvasásukba. Lelkileg mindig felemel, amikor a szentírásokat kutatom. A szeretet és igazság e szent szavai mutatnak irányt az életemben és jelölik ki az örök tökéletesség felé vezető utat.

Miközben olvassuk és elmélkedünk a szentírásokon, megtapasztaljuk, ahogy a Lélek gyengéden suttog a mi lelkünkhez. Válaszokra lelhetünk a kérdéseinkre. Megtudjuk, milyen áldások származnak abból, ha betartjuk Isten parancsolatait. Szilárd bizonyosságra teszünk szert Mennyei Atyánkról, Jézus Krisztusról, a mi Szabadítónkról, valamint az irántunk érzett szeretetükről. Amikor a szentírás-tanulmányozást az imáink is kiegészítik, teljes bizonyossággal tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz.

Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta: „Az Úr mindannyiunkat megáld, hogy lakmározhassunk az Ő szent szavain, és hogy azokból olyan erőre, békességre és tudásra tegyünk szert, »mely minden értelmet felül halad« (Filippibeliek 4:7).”¹⁰

Ha nem feledjük az imát, és időt fordítunk a szentírások olvasására, az életünk végtelenül áldottabb lesz, a terheink pedig könnyebbé tételnek.

Hadd osszak meg veletek egy történetet arról, hogy Mennyei Atyánk miként válaszolta meg egy bizonyos asszony imáit és könyörgéseit, és hogyan biztosította számára azt a békét és megnyugvást, melyre oly kétségbeesetten vágyott.

Tiffany nehézségei tavaly kezdődtek, amikor otthonában vendégül látott néhány embert hálaadáskor, majd pedig karácsonykor. A férje orvosi egyetemre járt, és éppen a második rezidensi évét töltötte. A tőle megkövetelt hosszú munkaórák miatt nem tudott annyit segíteni otthon, mint azt mindketten szeretnék volna, így a legtöbb teendő, melyet az ünnepi időszak alatt el kellett végezni, valamint a négy kisgyermekről való gondoskodás is Tiffanyra maradt. A fiatalasszonyon kezdett erőt venni mindez, majd azt is megtudta, hogy egy számára igen kedves barátját rákkal diagnosztizálták. A stressz és az aggodás súlyos teherként nehezedett rá, ami miatt kedvetlenné és depresszióssá vált. Problémájával orvoshoz is fordult, ám semmi sem változott. Étvágytalan lett, elkezdett fogyni, amit törekeny teste is megsínylett. A szentírásokban kutató békesség után, és szabadulásért imádkozott az őt egyre inkább felemésztő komorságból. Amikor úgy tűnt, hogy sem békesség, sem pedig segítség nem érkezik, azt kezdte érezni, hogy Isten elhagyta őt. Családja és barátai imádkoztak érte, és kétségbeesetten próbáltak segíteni rajta. Hogy segítsenek neki a testi egészségét megtartani, a kedvenc ételeit főzték neki, ő azonban csak néhány falatot evett ezekből.

Az egyik kifejezetten nehéz napon egy barátja újabb meddő kísérletet tett arra, hogy kedvenc ételeivel kedveskedjen neki. Miután semmi sem

működött, a barát ezt mondta: „Kell, hogy legyen *valami*, ami neked is jólesne.”

Tiffany elgondolkodott egy percre, majd ezt mondta: „Az egyetlen dolog, ami eszembe jut, az a házikenyér.”

Ez azonban nem volt akkor kéznél.

Másnap délután csegették Tiffany-nál. A férje éppen otthon volt, így ő nyitott ajtót. Amikor visszatért, egy vekni házilag sült kenyeret tartott a kezében. Tiffany teljesen ledöbbsent, amikor a férje elmondta neki, hogy egy Sherrie nevű asszony hozta a kenyeret, akit mindketten csak alig ismertek. Tiffany nővére, Nicole a coloradói Denverben él, a hölgy pedig az ő egyik barátja volt. Sherrie-t jó néhány hónappal azelőtt mutatták be Tiffany-nak és a férjének, amikor Nicole a családjával hálaadáskor náluk vendégeskedett. Sherrie, aki Omahában élt, akkor azért látogatott el Tiffanyék otthonába, hogy Nicole-lal találkozzon.

A finom kenyérrel kezében, Tiffany felhívta a nővérét, Nicole-t, hogy megköszönje neki, hogy elküldte hozzá Sherrie-t, hogy ily jó dolgot tegyen vele. Ekkor tudta meg azonban, hogy nem Nicole szólt Sherrie-nek, sőt, nem is tudott a látogatásáról.

A történet akkor kezdett kibontakozni, amikor Nicole megkérdezte barátnőjét, Sherrie-t, hogy milyen indíttatásból vitte át azt a vekni kenyeret. Amit akkor megtudtak, az Tiffany, Sherrie és jómagam számára is inspirálóan hatott.

Azon a bizonyos reggelen, amikor a kenyeret átvitte, Sherrie készítményt érzett arra, hogy a tervezett egy kenyér helyett kettőt süssön. Elmondta, úgy érezte, hogy a második kenyeret magával kell vinnie aznap az autóban, azt azonban nem tudta, hogy miért. Aznap, miután egy barátjánál ebédelt, az egyéves kislánya elkezdett sírni, így elindult, hogy hazavigye, hogy a kislány aludhasson

egy kicsit. Sherrie azonban kissé elbizonytalanodott, amikor az a teljesen egyértelmű érzése támadt, hogy a nála lévő kenyeret vigye el Nicole testvéreinek, Tiffany-nak, aki úgy 30 percnyi autóra lakott tőle, a város másik felén, és akit alig ismert. Megpróbálta elhessegetni a gondolatot, és inkább a kislányát akarta hazavinni. Sőt még kicsit meg is mosolyogta annak gondolatát, hogy egy szinte teljesen ismeretlen illetőnek vigyen egy vekni kenyeret. A benyomás azonban, hogy ellátogasson Tiffany otthonába, olyan erős volt, hogy nem tudott neki ellenállni.

Amikor megérkezett, Tiffany férje nyitott neki ajtót. Sherrie emlékeztette őt, hogy Nicole barátnője, akivel hálaadáskor röviden találkoztak, majd átadta neki a kenyeret, és hazament.

Így történt tehát, hogy az Úr egy

szinte teljesen ismeretlen embert küldött át a városon, hogy ne csupán az áhított házi sütésű kenyeret, hanem a szeretet egy egyértelmű üzenetét adja át Tiffany-nak. Nincs más magyarázat arra, ami vele történt. Sürgető szüksége volt arra, hogy érezze, nincs egyedül, és hogy Isten tudja, mi történik vele, és nem hagyta el őt. Azt a kenyeret – pont azt, amire vágyott – olyan valaki vitte el neki, akit alig ismert, aki nem tudta, mire van szüksége, ám meghalotta a Lélek készítményét, majd pedig követte ezt a sugalmazást. Nyilvánvaló jellé vált ez Tiffany számára, hogy Mennyei Atyja tisztában van a szükségleteivel, és olyannyira szereti, hogy segítséget is küldött neki. Válaszolt a megnyugvásért könyörgő fohászra.

Drága nőtestvéreim, Mennyei Atyátok szeret benneteket. Igen,

mindegyikötöket! Ez a szeretet soha nem változik. Nem befolyásolja a megjelenésed, a vagyontárgyaitok, vagy hogy mennyi pénz van a bankszámlátokon. Nem változtatja meg, hogy milyen tehetségekkel és képességekkel rendelkeztek. Egyszerűen csak ott van. Ott van, amikor szomorúak vagy boldogak, csüggedtek vagy reményteljesek vagytok. Akár érzitek, akár nem, hogy megérdemlitek-e, Isten szeretete mindig rendelkezésetekre áll. Egyszerűen mindig ott van.

Amikor buzgó, őszinte ima és komoly, odaadó szentírás-tanulmányozás által hívjuk Mennyei Atyánkat, a biznyságunk erősebbé válik és mélyebb gyökereket ver. Tudni fogjuk, hogy Isten szeret bennünket. Meg fogjuk érteni, hogy soha nem járunk egyedül. Megígérem nektek, hogy egy nap, amikor majd visszatekintetek a nehéz időkre, észre fogjátok venni, hogy Ő mindig ott állt mellettetek. Örökkévaló társam, Frances Beverly Johnson Monson eltávozása miatt tudom, hogy ez így van.

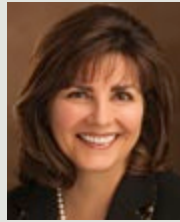
Áldásomat hagyom rátok. Hálámat fejezem ki minden jó dologért, amit tesztek, és a példamutató életetekért. Áldassatok meg minden jó ajándékkal! Ezért imádkozom Szabadítónk és Megváltónk, méghozzá az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

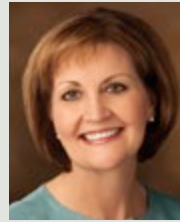
1. Máté 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, "Pray Always," *Tambuli*, June 1990, 4–5, 6.
3. Filippibeliék 4:6–7.
4. Tan és a szövetségek 90:24.
5. Lukács 22:42.
6. Eliza M. Hickok, "Prayer," in James Gilchrist Lawson, ed., *The Best Loved Religious Poems* (1933), 160.
7. Lásd Lukács 21:36; lásd még 2 Nefi 32:9; 3 Nefi 18:15; Tan és a szövetségek 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Lásd 3 Nefi 20:1.
9. Mondtál-e imát? *Himnuszok*, 82. sz.
10. Gordon B. Hinckley, "Feasting upon the Scriptures," *Tambuli*, June 1986, 4.

Általános segédszervezeti elnökségek

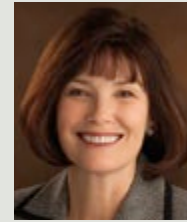
SEGÍTŐEGYLET

Carole M. Stephens
első tanácsos

Linda K. Burton
elnök

Linda S. Reeves
második tanácsos

FIATAL NŐK

Carol F. McConkie
első tanácsos

Bonnie L. Oscarson
elnök

Neill F. Marriott
második tanácsos

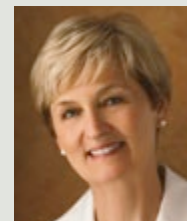
ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

Randall L. Ridd
második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A beszélők betűrendben vannak felsorolva, a számok pedig a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Neil L. Andersen	Egy hithű brazil édesanya, akinek megtiltotta a férje, hogy eljárjon az egyházba, elküldi a gyermekeit istentiszteletre 92
M. Russell Ballard	Egy család misszionáriusi sikereket él át, miután komolyan vették a felhívást, hogy vegyünk részt a szabadítás munkájának meggyorsításában 43
David A. Bednar	Susan Bednar családja (amikor Bednar nőtestvér még fiatal nő volt) áldásban részesül, amiért a tized törvénye szerint élnek 17
Gérald Caussé	Az utolsó napi szentek barátságos fogadtatása megkönnyíti Gérald Caussé és a családja számára a beilleszkedést egy új városban 49
D. Todd Christofferson	Anna Daines csatlakozik egy önkéntes csoporthoz, és segít a közösségének leküzdeni az utolsó napi szentekkel szembeni előítéleteket 29
Quentin L. Cook	Quentin L. Cook – cége más ügyvédekkel együtt – eldönti, hogy családbarát munkahelyi környezetet teremt 88
Edward Dube	A fiatal Edward Dube édesanyja azt tanácsolja neki a szántóföldön végzett munka során, hogy ne hátra, hanem előre tekintsen 15
Timothy J. Dyches	Corrie ten Boom megbocsát egy korábbi náci katonának, aki az egyik őre volt a koncentrációs táborban 37
Henry B. Eyring	A fiatal Henry B. Eyring áldásban részesül, amikor püspökével együtt meglátogat néhány szükségét látó egyháztagot 58 Mildred és Henry Eyring közös döntésre jutnak abban, hogy visszaköltözzenek Utahba, Mildred családjának közelébe 69
Randy D. Funk	Egy érdeklődő Indiában meg szeretne keresztelkedni, miután hallja Joseph Smith történetét egy olyan nyelven, melyet nem ért 52
Kevin S. Hamilton	Egy család eltávolodik az egyháztól annak a döntésnek köszönhetően, hogy egy vasárnap kocskázni mennek úrvacsorai gyűlés helyett 99
Jeffrey R. Holland	Egy nőtestvér kiteljesedik anyai szerepében, miután súlyos sérüléseket szenved egy repülőgép-katasztrófa során 40
Richard J. Maynes	Richard J. Maynes dédapját végzetes szívroham éri a missziója alatt 79
Thomas S. Monson	Egy hithű házitanító hálával telik el, amikor valaki, akit évekig látogatott, csatlakozik az egyházhoz 61 Thomas S. Monson papsági áldást ad egy idősebb férfitestvérnek, aki már nem lát és nem hall 85
S. Gifford Nielsen	Egy cövekelnök bronzba önteti egy sikeres misszionárius elnyűt cipőjét 33
Adrián Ochoa	A családtagok örvendeznek, amikor Adrián Ochoa és két unokatestvére hazatérnek egy heves vihar után 102
Bonnie L. Oscarson	Agnes Hoggan nem egyezik bele, hogy 16 éves lányát örökbe fogadja egy nem UNSZ család 76
Boyd K. Packer	Boyd K. Packer azt a tanácsot kapja, hogy arra buzdítsa egy küszködő cövek tagjait, hogy olvassák a szentírásokat 26
L. Tom Perry	Kisfiúként L. Tom Perry és más elemis gyermekek kirándulást tesznek egy kedvelt kanyonhoz a tanítójukkal 46
Linda S. Reeves	Egy keresztelőjére készülõ asszony három kilométert gyalogol a sárban, hogy eljusson az istentiszteletre 118
Ulisses Soares	Moses Mahlangu és mások Dél-Afrikában az egyház épületén kívül ülnek le és hallgatják a gyűléseket az ablakon keresztül 9
Carole M. Stephens	A hithű nőtestvérek Hondurasban papsági áldást kapnak az egyházi vezetőiktől 12 Egy 10 éves fiú megtartja azon szövetségét, hogy együtt gyászoljon másokkal, amikor megvizsgálja megövezveült dédnagymamáját 115
Dieter F. Uchtdorf	Egy férfi azt álmodja, hogy egy utolsó napi szent pár elmagyarázza neki, milyen lehetőségek vannak az egyházon belüli szolgálatra 21 Dieter F. Uchtdorf elesik sélés közben, és csak unokája segítségével tud felállni 55
Arnulfo Valenzuela	Egy kevésbé tevékeny nőtestvér visszatér az egyházba, miután a látogatótanítóival való himnuszéneklés alatt érzi a Szentleket 35
Terence M. Vinson	Egy pápua új-guineai hithű egyháztag imája válaszra talál, amikor az eső váratlanul elered és eloltja a falu takarmányát veszélyeztető tüzet 104

Az egyháztagság és a misszionáriusok számának növekedését jelentették be az általános konferencián

Az egyház tagjainak száma elérte a 15 milliót, jelentette be Thomas S. Monson elnök a 183. Félévi Általános Konferencia nyitóülésén, 2013. október 5-én. Arról is beszámolt, hogy mióta 2012 októberében csökkentették a misszionáriusi szolgálat megkezdéséhez szükséges alsó korhatárt, a teljes idejű misszionáriusok száma drámaian megnövekedett világszerte – 58 500-ról 80 333-ra nőtt.

„Az egyház továbbra is folyamatosan növekszik, egyre több ember életét változtatva meg évről évre – mondta Monson elnök. – Egyre jobban szétterjed az egész világon, miközben misszionáriusaink felkutatják azokat, akik az igazságot keresik.”

A próféta arra buzdította az egyháztagokat és a misszionáriusokat, hogy erejüket egyesítve osszák meg az evangéliumot. „Itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak és együtt dolgozzanak az Úr szőlőkertjében azért, hogy lelkeket hozhassanak az Úrhoz” – mondta Monson elnök, aki immáron 50 éve szolgál apostolként.

A szombat délutáni ülésen a Hetvenek Első Kvórumának három tagját – John B. Dickson, Paul E. Koelliker és F. Michael Watson eldereket

– mentették fel és emelték nyugalmazott státuszra, valamint Kent D. Watson eldert, a Hetvenek Második Kvórumának tagját mentették fel tiszteletteljesen. A konferencián a következő személyeket támogatták területi hetveneseként: Julio A. Angulo, 45 éves, a kolumbiai Bogotából; Peter F. Evans, 54 éves, a Utah állambeli Salt Lake Cityből;

valamint Gennagyij N. Podvodov, 47 éves, az ukrainai Donyeckből. Bejelentették továbbá, hogy César H. Hooker és Craig T. Wrightot felmentették a területi hetvenesi elhívásukból.

Milliók nézték vagy hallgatták a konferenciát világszerte televízión, interneten, rádión vagy műholdas közvetítésen keresztül. Először a szombat esti papsági ülést sugározták a televízióban, valamint előben az interneten. Több mint 100 000 ember vett részt az öt ülésen a Salt Lake Cityben lévő Konferencia-központban október 5-én és 6-án. A konferencia számos médián keresztül volt elérhető 95 nyelven, továbbá 197 országba és területre közvetítették világszerte.

Monson elnök azzal a kéréssel zárta a konferenciát, hogy az egyház tagjai mutassanak fokozott kedvességet egymás iránt, és „folyvást végezz[ék] az Úr munkáját”. ■

MONSON ELNÖK 50 ÉVE SZOLGÁL APOSTOLKÉNT

A 2013. októberi félévi általános konferencián volt 50 éve annak, hogy Thomas S. Monson elnököt elhívták a Tizenkét Apostol Kvórumába. 36 évesen, 1963. október 4-én támogatták apostolként. ■

Thomas S. Monson a templom téri Tabernákulumban 1963-ban, nem sokkal azelőtt, hogy támogatták általános felhatalmazottként

Közösségi oldalakat hoztak létre egyházi vezetők részére

Írta: **Eric Murdock**

LDS.org hírek és események

Az egyház hivatalos közösségi oldalakat hozott létre az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjainak részére a Facebookon és a Google Pluszon. Ezek az oldalak hivatalos közösségi jelenlétet biztosítanak a Fivéreknek, kiknek irányítása alatt az egyház tartja fenn az oldalakat.

A hivatalos Facebook és Google Plusz fiókok a facebook.com/lds és a plus.google.com oldalakon kereshetők. Az egyház logója szolgál annak megkülönböztetésére, hogy egy közösségi oldal vagy profil valóban hivatalos-e, vagy sem.

Azok, akik követik ezeket az oldalakat, rendszeresen értesülnek

az egyes Fivérek szolgálatáról. „Az egyház linkeket tesz majd közzé beszédekhez, cikkekhez, videókhoz és egyéb lényeges tartalmakhoz a Fivérek nevében” – mondta Dale Jones, az egyház szóvivője.

Ezek az oldalak lehetővé teszik, hogy az emberek könnyebben hozzáférjenek az élő próféták szavaihoz, valamint az oldalak „lájkolásán” keresztül e tartalmak felkerülnek az illető Facebook hírcsatornájára, ahol mások által is megtekinthetők és megoszthatók.

A hivatalos oldalak létrehozása segít az egyháztagnak tudni, mely oldalakat tartja fenn az egyház, és védelmet nyújt a hamis oldalakkal szemben. ■

FOTÓ: NICOLAS CARBASCO, A CHURCH NEWSJÓVÓIÁRÓL

Templomi hírek

Megtörtént Connecticut állam első templomának talajfeltörése

Megkezdődtek az építési munkálatok Connecticut állam első utolsó napi szent templomán az Egyesült Államokban. A talajfeltörési ünnepségre augusztus 17-én, szombaton Hartfordban került sor Thomas S. Monson elnök vezetésével. A Connecticuti Hartford templom lesz a második templom Új-Angliában (a második a Massachusetts állambeli Bostonban található), és egyike a 170 működő, építés alatt álló vagy tervezési stádiumban lévő UNSZ templomnak.

Második templom Colorado államban

Augusztus 24-én, szombaton Ronald A. Rasband elder, a Hetvenek Elnökségének tagja, vezette le a Coloradói Fort Collins templom, Colorado állam második templomának talajfeltörési ünnepségét. A másik templom Denverben, Fort Collinstól körülbelül 95 kilométerre délre található. ■

Új cövekek Rómában és Párizsban

Dallin H. Oaks és M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, a 2013. szeptemberi látogatásuk során megszervezték a második cöveket Rómában, Olaszországban, valamint a harmadik cöveket Párizsban, Franciaországban, mely látogatás során gyűléseket tartottak még az angliai Leedsben és Manchesterben, valamint Madridban, Spanyolországban. Egy templom már építés alatt áll Rómában, egy másikat pedig hamarosan elkezdenek építeni Párizsban.

„Az egyház életerős, jól működik és hihetetlen ütemben fejlődik Európában” – mondta Oaks elder. Ballard elder azt mondta az európai egyháztagoknak, hogy az egyháznak „fel kell ismernie, hogy az Úr meggyorsította a szabadítás munkáját, és ebben mindannyiunknak részt kell vennünk”. ■

Tanítások napjainkra

2013 októberétől 2014 márciusáig a melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapi leckéire a 2013. évi októberi általános konferencia beszédeiből kell felkészülni. 2014. áprilisban szabadon választható, hogy a 2013. októberi vagy a 2014. áprilisi beszédekből készülnek fel ezekre a leckékre. A cövek- és kerületi elnökök választják ki, mely beszédek kerüljenek felhasználásra a területükön, illetve ezzel a feladattal megbízzák a püspököket és a gyülekezeti elnököket is.

További információért lásd a 2013. májusi *Liahóna* Tanítások napjainkra című rovatát. ■

Randall L. Ridd

Új második tanácsos a Fialat Férfiak Általános Elnökségében

Egy építész fiaként Randall L. Ridd korán megtanulta, milyen fontos jól végezni a munkát. A fiatal Randall számos alkalommal fejezte be úgy a feladatát, hogy édesapja, Leon Ridd kijelentette: „Még nem vagy kész!”

Ez a precizitás mély nyomot hagyott a férfinban, aki most már a Fialat Férfiak Általános Elnökségének második tanácsosaként szolgál. A mai napig előfordul, hogy hallja édesapja határozott, ám szeretetteljes szavait, miközben hivatásbeli, családi és egyházi feladatait végzi: „Még nem vagy kész! Csináld meg jól!”

Ridd testvér elmondta, hogy családi munkamoráljuk áldást jelentett az életében, ahogyan azok a tanítók és papsági vezetők is, akiknek néha noszogatniuk kellett őt az evangéliumi ösvényen való haladás során. Míg számos gimnáziumi osztálytársa fogadta el missziós elhívását 19 évesen, Randall úgy döntött, főiskolára jelentkezik és beáll a katonaságba. Később röntgen technikusként vállalt munkát, miközben folytatta tanulmányait a Utah Egyetemen. Néhány bölcs ember elég bátor volt ahhoz, hogy megmondja neki: a missziós mezőn a helye. Követte az útmutatásukat, és beadta jelentkezését a szolgálatra. Nem sokkal később már a Mexikó Északi Misszióban prédikálta az evangéliumot. „El sem tudom képzelni, milyen lenne az életem, ha nem szolgáltam volna missziót” – mondja.

Miután hazatért, folytatta a tanulmányait, majd 1975-ben feleségül vette Tamina Roarkot a Salt Lake templomban. A Ridd házaspár négy gyermeket nevelt, miközben Ridd testvér tovább építette karrierjét az ingatlankereskedelemben és egyéb üzleti vállalkozásokban.

Továbbra is nagyon szereti a misszionáriusi munkát. 2005 és 2008 között az Ecuadori Guayaquil Északi Misszió felett elnökölt, amikor is újra tanúja lehetett, mekkora változást hoz egy fiatal férfi vagy egy fiatal nő életébe a teljes idejű misszió.

Ridd testvér a Fialat Férfiak Általános Testületének tagjaként szolgált, amikor 2013 májusában elhívták a Fialat Férfiak Általános Elnökségébe. ■

© MICHAEL T. MALM, AZ ILLUMINE GALLERY OF FINE ART JÓVOLTÁBÓL. TILOS MÁSOLNI!

Egy békés szív. Készítette: Michael T. Malm

„És a Lélek világosságot ad minden embernek, aki a világra jön; és a Lélek minden olyan embert megvilágosít, szerte a világon, aki hallgat a Lélek hangjára” (T&Sz 84:46).

„Törekedjünk mindenkor arra, hogy közel maradjunk Mennyei Atyánkhoz – mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 183. Félévi Általános Konferenciájának vasárnap délelőtti ülésén. – Ehhez imádkoznunk kell Hozzá és hallgatnunk kell Rá mindennap. Valóban szükségünk van Őrá minden órában, legyenek azok akár napsütötte, akár esőáztatta órák. Szolgáljon életünk jelszavául ezen ígérete: »el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled«”.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

4

HUNGARIAN

5

10791 Nov 13